

Порета Мейс

Порд Безупречност

Порета Мейс

Порд

Безупречност

Dream Team

ЛОРЕТА ЧЕЙС ЛОРД БЕЗУПРЕЧНОСТ

Превод: Fantastique

chitanka.info

БЕЗУПРЕЧЕН!

Висок, тъмен и красив, Бенедикт Карсингтън, виконт Ратборн е съвършения аристократ. Наследникът на граф Харгейт е известен с безупречните си маниери, познава всички правила и ги следва... докато тя не влиза в живота му.

ОПОЗОРЕНА!

Батшеба Уингейт принадлежи към гнилия клон на семейство Де Лус, известен с множество лъжци, измамници и мошеници, така че никой не е изненадан, когато съпругът ѝ е отритнат от благородното си семейство. Години по-късно, вече вдовица, тя е твърдо решена да осигури на дъщеря си стабилен живот и добро възпитание. Никой и нищо няма да провали планове ѝ... докато ТОЙ не влиза в живота ѝ.

СКАНДАЛНО!

Находчивата дъщеря на Батшеба увлича любимия племенник на Бенедикт в налудничав лов на съкровища. Батшеба и Бенедикт се впускат по следите им, което ги поставя в скандална, опасна и много интимна близост...

ГЛАВА 1

Египетска зала, „Пикадили“, Лондон

Септември, 1821 година

Той стоеше облегнат на рамката на прозореца и предоставяше на всеки присъстващ в изложбената зала прекрасен изглед към чудесно изваяното си тяло, облечено в скъп костюм. Скръстил ръце пред гърдите си, мъжът гледаше към улицата, въпреки че през плътното стъкло „Пикадили“ изглеждаше странно замъглен и изкривен.

Във всеки случай бе свършено ясно, че изложбата и всички онези прекрасни неща, които Джовани Белцони^[1] бе открил в Египет не го интересуваха.

Дамата, която го наблюдаваше тайно, реши, че непознатият е идеален пример за отегчен аристократ. Безкрайно самоуверен, от него лъхаше спокойствие и уравновесеност. Висок, тъмнокос и, разбира се, безупречно облечен. Той извърна глава и пред погледа ѝ се разкри очакваният свършен аристократичен профил. Това, което не бе очаквала бе собствената си реакция. Дъхът ѝ секна.

Бенедикт Карсингтън, виконт Ратборн, извърна поглед от прозореца и изкривената гледка към обичайно оживения „Пикадили“ с конете, файтоните и пешеходците, която се разкриваше пред него. С дълбока въздишка насочи тъмните си очи към залата, където *Смъртта* бе изложена на показ.

Изложбата, „Гробницата на Белцони“, включваше египетските находки на изследователя от преди няколко години и събуди интерес още с откриването си на 1-ви май. Против желанието си Бенедикт бе един от хиляда и деветстотинте посетители в този ден. Днес бе третото му посещение, макар отново да предпочиташе да е някъде другаде.

Древният Египет не го привличаше така, както бе завладял многобройните му роднини. Дори празноглавият му брат Рупърт се бе поддал на магията, може би защото настоящата изложба, показваше

толкова много опасни ситуации, от които можеш да се измъкнеш на косъм от смъртта. Но не заради Рупърт, лорд Ратборн щеше да прекара още един дълъг следобед в Египетската зала.

Причината за поредното му посещение се намираше в дъното на залата. Именно там седеше племенникът и кръщелник на Бенедикт — тринадесетгодишния Перегрин Далмей, граф Лайл, единственият наследник на зет му маркиз Атертън. Момчето старателно копираше модела на Белцони, който представляваше вътрешността на известната втора пирамида, чийто вход бе открит от изследователя преди три години.

Според учителите му, старанието и усърдието не бяха сред най-забележителните черти в характера на младия лорд Лайл — факт, който те не спираха да повтарят пред всеки, и най-вече пред баща му. Но щом станеше дума за египетски антики, Перегрин показваше изключително постоянство.

Бяха тук вече два часа, но нямаше никакви признаци, че интереса му отслабва. Всяко друго момче още преди час и половина щеше да скочи и да избяга на чист въздух. Но, от друга страна, ако той бе като всяко друго момче, Бенедикт нямаше да го придружи лично до Египетската зала. По-скоро щеше изпрати някой слуга, да играе ролята на бавачка.

Пегрегрин определено не приличаше на другите момчета, с ведрото си и красиво като на ангел лице, лененоруса коса и сивите си, кристално ясни, невинни очи. Обаче, дори и групата под ръководството на „Джентълменът Джаксън“^[2], която бе наета да държи настрана Кралица Каролин^[3] и привържениците ѝ по време на коронацията през юли, би имала проблем с поддържането на реда, когато наследникът на лорд Атертън е наблизо.

Освен тях и може би едно голямо подразделение на кралската гвардия, единственият смъртен, с реално влияние върху младия лорд Лайл, беше Бенедикт — като изключим бащата на Бенедикт, графът на Харгейт. Въпреки че последният имаше способността да предизвика страх у всеки, с изключение на съпругата си, той със сигурност не би се ангажирал да се грижи за момчето, което непрекъснато създаваше неприятности.

„Трябваше да си донеса книга“, помисли си Бенедикт. Едва потисна една прозявка и започна отново да разглежда репродукцията

на барелефа от гробницата на фараона. Искаше да разбере по какво толкова се захласва Перегрин, както и всички останали. Взря се в трите реда примитивно нарисувани човешки фигури. Редица от мъже, чиито бради се извиваха в края. Всички те бяха изобразени рамо до рамо и приведени напред. Над главата на всяка фигура имаше колона с йероглифи. На средния ред четирима мъже теглеха други трима в лодка. Няколко дълги змии също присъстваха в сцената и отгоре бяха изписани още йероглифи. Може би тези създания си говореха? Дали това не беше египетският вариант на карикатурите с реплики в балонче над главите на героите, които публикуваха в днешните сатирични издания? Най-отдолу още един ред фигури маршируваха под колони с йероглифи. Те имаха различни лица и прически. Сигурно бяха чужденци. В края на редицата стоеше божеството, което Бенедикт позна — Тот, богът на мъдростта и науката, с глава на ибис. Но дори и Рупърт бе способен да разпознае Тот, въпреки че парите за скъпото му образование бяха напълно пропилены. Със същия успех лорд Харгейт можеше да нахрани и козите с тях.

Тайнствената фигура даваше храна на всяко богато въображение, но Бенедикт държеше както въображението си, така и доста други неща, под строг контрол. Той насочи вниманието си към другия край на залата. Нищо не пречеше на гледката. За голяма част от изисканото висше общество изложбата вече бе изгубила част от привлекателността си. Дори слугите им биха предпочели да прекарат този приятен следобед на открито, вместо да бродят сред експонати от древните гробници.

И тогава я видя. Твърде ясно. За момент даже беше заслепен — като човек, който излиза от пещера в ясен слънчев ден. Тя стоеше в профил като фигурите на стената зад нея и разглеждаше някаква статуя.

Ратборн видя черните къдрици да се подават под ръба на бледо синьо боне. Дългите й мигли се открояваха на фона на бисерната кожа. Устните й бяха като узрели черешки. Погледът му се спусна надолу. Сякаш някаква тежест притисна гърдите му. Дъхът му секна.

Само невъзпитаните, вулгарните и невежите зяпат.

С огромно усилие той се застави да извърне поглед.

Момичето стоеше до рамото на Перегрин. Той се опита да не ѝ обръща внимание, но тя препречваше светлината. Погледна нагоре и после бързо сведе очи обратно към скицника си, но това беше напълно достатъчно, за да види, че тя бе скръстила ръце и със свити устни гледаше втрещено рисунката му. Познаваше това изражение. Беше досущ като на учителка.

Тя изглежда възприе погледа му като покана, защото започна да говори:

— Чудех се, защо сте избрал за модел пирамидата — каза момичето. — Тя е само ъгли и линии. Толкова е безинтересна за рисуване. Мумията в саркофага е много по-забавна. Но сега разбирам какъв е проблема. Уменията ви в рисуването не са много добри.

Съвсем бавно и преднамерено Перегрин обърна глава и я погледна. И в първия момент, в който я разгледа по-добре се изуми. Очите ѝ бяха толкова сини, че изглеждаха като на кукла, а не като истински.

— Моля? — каза той с ледено любезен глас, който беше усвоил от чичо си. Баща му беше маркиз, пер в кралството, а чичо му, само виконт по право към момента, но се славеше с това, че всява ужасяващ респект сред околните. Говореше се, че може да заледи кипящо олио от петдесет крачки със смразяващата си учтивост.

Обаче, сдържаната вежливост не действаше толкова добре при Перегрин.

— В книгата си синьор Белцони е публикувал отлично напречно сечение на пирамидата — каза тя, сякаш я беше помолил да продължи да бърбори. — Не бихте ли искал, вместо това да си имате за спомен една от мумиите? Или пък богинята с лъвска глава? Майка ми може да ви направи изключително точно копие. Тя е много добра художничка.

— Аз не искам да имам нещо за спомен — отвърна остро Перегрин. — Ще стана изследовател един ден и ще донеса в къщи купища такива неща.

Момичето спря да цупи устни. Строгият ѝ поглед изчезна.

— Имаш предвид изследовател, като синьор Белцони? — попита тя. — О, това ще е страхотно.

Въпреки че се опита, доколкото можа, Перегрин не успя да скрие ентусиазма си по начина, по който лорд Ратборн би го направил.

— Страхотно и още как — каза той. — Повече от хиляда мили по протежението на Нил чакат да бъдат изследвани. Освен това хора, които са били там казват, че онова, което се вижда, е като върха на айсберг, тъй като повечето от невероятните неща са погребани под пясъка. И веднъж щом се научим да разчитаме йероглифите, ще узнаем кой какво е построил и кога. В момента древен Египет ни се струва като тъмното средновековие — истинска мистерия. Аз ще бъда един от тези, които ще разкрият тайните му. Ще бъде като да откриеш цял нов свят.

Сините кукленски очи на момичето се отвориха още по-широко.

— О, колко благородно от твоя страна. Ще хвърлиш светлина върху тъмното средновековие на Египет. Аз също ще търся приключения. Когато порасна ще стана рицар.

Перегрин почти вкара пръст в ухото си сякаш, за да провери дали слухът му е наред. В следващия момент спря, тъй като си спомни за присъствието на чичо си и си представи погледа, който щеше да му отправи, ако се поддадеше на импулса си. Вместо това каза:

— Извинявай. Би ли повторила? Стори ми се да казваш, че ще ставаш рицар — с блестящите доспехи и така нататък?

— Точно това казах — отвърна тя. — Като рицарите на Кръглата маса. Храбрият Сър Оливия, това ще съм аз, ще участвам в опасни изпитания, ще извършвам благородни дела, ще поправам неправдите...

— Това е абсурдно — отбеляза Перегрин.

— Не, не е — възрази тя.

— Разбира се, че е — продължи Перегрин търпеливо, защото тя беше момиче и вероятно нямаше никаква представа от логика. — На първо място цялата тази щуротия с крал Артур и рицарите на Кръглата маса е мит. Тук историческите факти са точно толкова, колкото и при египтяните с техните сфинксове и богове с глави на ибис.

— Мит! — големите сини очи се разшириха още повече. — А какво ще кажеш за Кръстоносните походи?

— Не съм казал, че рицарите никога не са съществували — заяви Перегрин. — Съществували са и все още ги има. Но магиите, чудовищата и чудесата са само един мит. Достопочтеният Бийд^[4] дори не е споменавал за Артур.

Той продължи, позовавайки се на исторически свидетелства за обикновен воин-водач, който може да е бил или пък не, легендарния

Артур. Перегрин обясни как, романтичната приказка се е развивала през вековете. И историята се е обогатявала с митични същества, чудеса и ред други религиозни асоциации поради огромното влияние на Църквата над всичко.

След това той изложи своята гледна точка относно религията — същите възгледи, заради които бе изгонван от всяко училище. От снизхождение към нейния по-слабо развит и недостатъчно образован женски мозък обаче, ѝ представи по-опростена и кратка версия.

Когато спря да си поеме дъх, тя каза пренебрежително:

— Това е единствено твое мнение. Ти няма откъде да знаеш. Светият граал може да е съществувал. Може да е съществувал и Камелот.

— Знам, че не е имало никакви дракони. Така че не може да ги убиеш. Дори и да е имало дракони, пак не би могла.

— Имало е рицари! — извика тя. — Все още мога да стана рицар!

— Не, не можеш — отвърна той още по-търпеливо от преди, защото тя изглеждаше толкова тъжна и объркана. — Ти си момиче. Момичетата не могат да станат рицари.

Тя грабна скицника от ръцете му и замахна право към главата му.

Нещастieto можеше да се предотврати, ако Батшеба Уингейт беше посветила цялото си внимание на дъщеря си. Но тя не го бе сторила.

Вместо това се опитваше отчаяно да държи погледа си далеч от отеечения аристократ... от дългите му мускулести крака, деликатно очертани от финия вълнен панталон... от ботушите, чийто тъмен блясък беше като този в очите му... от широките рамене, изпълващи рамката на прозореца... надменната челюст и арогантен нос... тъмните, опасно отечени очи.

Батшеба като че ли се бе превърнала в лекомислено шестнадесетгодишно момиченце, макар да беше два пъти по-възрастна сериозна дама. А се държеше сякаш никога не бе виждала красив аристократ през целия си живот. Всъщност бе срещала безчет и дори се бе омъжила за един от тях. Явно не бе на себе си, но нито разбираше, нито я интересуваше какво ѝ става.

Опитът ѝ да отклони вниманието си от него и да се съсредоточи върху египтяните ѝ отне време, което бе напълно достатъчно Оливия спокойно да пресъздаде някоя от най-опустошителните сцени от Апокалипсиса.

Батшеба дори беше забравила, че има дъщеря. Имаше усещането, че е в капан, а сърцето ѝ биеше толкова бързо, че не ѝ даваше нито време, нито възможност да диша. Затова и не забеляза признаците на назряващия конфликт, преди да стане твърде късно.

Трясъкът, гневният вопъл и вика на познатия глас: „Ти си голям тъпак!“ развалиха магията и ѝ подсказаха, че е закъсняла. Тя се втурна по посока на шума и грабна скициника от ръцете на Оливия, преди дъщеря ѝ да успее да го хвърли през стаята, и без всякакво съмнение, да счупи някой безценен предмет.

— Оливия Уингейт — каза Батшеба, като внимаваше да не повишава тон и се надяваше да привлече възможно най-малко публика. — Потресена съм, дълбоко потресена!

Това беше абсолютна лъжа. Щеше да е изненадана само, ако Оливия съумееше да прекара половин час сред възпитани хора, без да направи сцена. Тя се обърна към русото момче, последната жертва на дъщеря ѝ. То успя да се завърти, седна на пода до съборената табуретка и ги загледа предпазливо със сивите си очи.

— Казах, че ще стана рицар, когато порасна, а той каза, че момичетата не могат да бъдат рицари — обясни Оливия с глас, който трепереше от обида и гняв.

— Лайл, явното ти незачитане на едно от основните правила за оцеляване в живота ме удивява — невероятно дълбок глас се разнесе някъде наблизо в дясно от Батшеба. Звукът се разля до основата на гръбначния ѝ стълб, след това затрептя на едно извънредно чувствително място на врата ѝ. — Сигурен съм, че съм ти казвал повече от веднъж — продължи гласът. — Един джентълмен никога не противоречи на дама.

Батшеба обърна глава по посока на гласа. О, разбира се. От всички момчета в целия свят, Оливия трябваше да нападне точно неговото.

Тя беше от типа жени, които предизвикват инциденти, само като пресичат улицата, и пред които трябва да се слагат предупредителни знаци. Дори от далеч бе поразителна, а сега стоеше съвсем близо до него.

Сега...

Веднъж, по време на една младежка лудория, Бенедикт бе паднал от един покрив и за кратко бе загубил съзнание. Този път сякаш отново падна и потопен в индиговосиньото море на очите ѝ, изгуби съзнание. Светът около него изчезна заедно с ума му и остана само видението с бисерна кожа, устни като узрели череши, бездънното море, в което се давеше... и тогава розово като при изгрев, обагри фино изваяните скули.

Руменина. Тя се изчервяваше. Разсъдъкът му бавно се връщаше. Той се поклони вежливо и заговори:

— Моля за извинение, мадам. Този млад звяр още е доста далеч от цивилизованото поведение. Стани от пода, сър, и се извини на дамите, които така си разстроил.

Перегрин скочи на крака силно възмутен.

— Но...

— Той няма да направи нищо подобно — каза красавицата. — Обяснявала съм на Оливия хиляди пъти, че физическото нападение не е подходящ начин да се изглаждат разногласия, освен ако не е застрашен нечий живот — тя се обърна към момичето, луничаво червенокосо създание, което не приличаше никак на майка си, ако тя беше негова майка, като се изключат очите.

— Животът ти в опасност ли беше, Оливия?

— Не, мамо — отговори момичето, а сините ѝ очите пламнаха, — но той каза...

— Младият господин заплаши ли те по някакъв начин? — попита майка ѝ.

— Не, мамо — повтори момичето. — Но...

— Беше просто разногласие?

— Да, мамо, но...

— Ти загуби самообладание. Какво съм ти казвала да правиш, когато загубиш самообладание?

— Да броя до двадесет — отвърна момичето. — И ако не си го възвърна, трябва отново да броя до двадесет.

— Ти направи ли го?

— Не, мамо — въздъхна момичето.

— Извини се любезно, Оливия.

Тя стисна зъби. После си пое дълбоко дъх, издиша и се обърна към Перегрин:

— Сър, смирено моля за извинение — започна тя. — Беше ужасна, неопишуема, отвратителна постъпка от моя страна. Надявам се, че неочакваното падане от табуретката не ви е нанесло трайна вреда или обезобразяване. Аз съм толкова дълбоко засрамена. Не само, че нападнах и вероятно осакатих невинен човек, но и опозорих майка си. Виждате ли, това е заради моя буен характер, недъг, от който страдам, откакто съм се родила — падна на колене и сграбчи ръката му. — Можете ли да бъдете толкова добър и щедър, любезни господине, че да ми простите?

Пегрегрин се смути и вероятно за първи път остана без думи, докато слушаше тази тирада.

Майката възмутено извъртя сините си очи.

— Стани, Оливия.

Момичето държеше ръката на Перегрин, а главата ѝ беше сведена. Той хвърли смаян поглед към чичо си.

— Сега може би разбираш колко е глупаво да се противоречи на дама — каза Бенедикт. — Не очаквай от мен да те спася. Надявам се, че ще ти е за урок.

Безмълвието беше нещо несвойствено за характера на младия граф и той бързо се съвзе.

— О, стани — каза той сърдито на момичето. — Това беше само един скицник.

Оливия не помръдна. С по-умерен тон той добави:

— Чичо е прав. Аз също трябва да се извиня. Знам, че винаги трябва да се съгласявам с всичко, което жените и по-възрастните казват, макар да не разбирам защо. Никой не си направи труда да ми обясни каква е логиката в това. Във всеки случай, ти едва ме удари. Аз паднах само, защото загубих равновесие, когато се наведох. Не, че това има значение. Едва ли някое момиче може да ме нарани чак толкова.

Главата на Оливия се вдигна, а очите ѝ проблеснаха смъртоносно. Момчето продължи, явно без да осъзнава този факт:

— Трябва да знаеш, че е нужно да се тренира, нещо, което момичетата никога не правят. Ако тренираше, поне щеше да имаш повече сила в ръцете. Ето защо учителите са много добри в това.

Изражението на момичето се смекчи. Тя се изправи, тъй като явно темата се промени.

— Татко ми е разказвал за английските учители — отвърна тя. — Често ли те бият?

— О, през цялото време — отговори Перегрин.

Тя поиска подробности, а той ѝ ги предостави.

През това време Бенедикт бе възстановил самообладанието си. Или поне така си мислеше. Докато децата сключваха мир, той си позволи отново да насочи вниманието си към поразителната майка.

— Нейното извинение не беше необходимо — каза той. — Въпреки това беше доста... хъм... вълнуващо.

— Тя е ужасна — отвърна дамата. — Няколко пъти се опитах да я продам на циганите, но те не я взеха.

Отговорът ѝ го изуми. Красотата толкова рядко се съчетаваше с остроумие. В такова положение всеки друг би предпочел да запази мълчание. Бенедикт само направи лека пауза, преди да отговори:

— Тогава, смея да кажа, че няма никакъв шанс да вземат и него. Не че е мой син, за да имам думата. Племенник ми е. Единствената рожба на Атертън. Аз съм Ратборн.

Нещо се промени. По лицето ѝ премина сянка. Той предположи каква е причината. Тя може да беше греховно красива и да имаше чувство за хумор, но това не означаваше, че не спазва определени правила.

— Може би е добре познанството ни да започне, като някой ни представи един на друг, както е прието — каза той, докато оглеждаше залата.

В момента, наоколо имаше още трима души, но той нито познаваше, нито имаше желание да познава някого от тях. Те извързваха очи в момента, в който погледа му спреше върху тях.

След това и остатъкът от разума му се възвърна и се запита каква щеше да е ползата от официалното представяне. Тя беше омъжена, а той си имаше правила за омъжените жени. Ако познанството им продължеше, щеше да потъпче тези правила.

— Много се съмнявам, че имаме общи познати — каза тя. — Вие и аз се движим в различни кръгове, милорд.

— И двамата сме тук — отвърна той. Явно езикът му предпочете да заобиколи „Правилата-Отнасящи-Се-За-Омъжените-Жени“.

— Както и Оливия — продължи тя. — Съдейки по изражението ѝ, мога да кажа, че ѝ остават още девет минути и половина, докато ѝ хрумне някоя от нейните „идеи“, което ни дава единадесет минути преди да настъпи хаоса. Дължна съм да я изведа от тук.

Тя се обърна. Посланието беше кристално ясно. Толкова ясно, колкото кофа с ледена вода, плисната в лицето му.

— Явно трябва да се оттегля — каза той. — Заслужен отговор за дързостта ми.

— Това няма нищо общо с дързостта — отговори му тя, без да се обръща към него. — Просто е въпрос на самосъхранение.

След което хвана дъщеря си за ръка и си тръгна.

Той почти щеше да я последва навън. Немислимо. Невероятно, но факт.

С препускащо сърце Бенедикт дори бе направил няколко стъпки след нея, когато лейди Ордуей нахлу през вратата и се насочи към него, цялата в потрепващи панделки воланчета и пера. Облеклото и напредналата ѝ бременност създаваха впечатление за квачка суетяща се около пиленцата си.

— Кажи ми, че не се сещам, как се наричаха... — каза тя. — Тези неща, които се виждат в пустинята — не оазиси, Ратборн, а когато видиш оазис, който не е там.

Той насочи равнодушен поглед към нейното бодро, глупаво, хубаво лице.

— Предполагам, че думата, която търсиш, е мираж.

Тя кимна и воланчетата, панделките и перата на бонето ѝ затанцуваха шеметно около главата ѝ.

Познаваше я от цяла вечност. Тя беше седем години по-млада от него. Преди осем години, за малко да се ожени за нея, вместо за сестрата на Атертън, Ейда, но предполагаше, че и да го бе сторил, това едва ли щеше да доведе до по-щастливи обстоятелства. И двете жени, бяха еднакво красиви, и произлизаха от еднакво добри, състоятелни

семейства, имаха добри зестри и бяха еднакво интелигентни. И отговаряха напълно на всички критерии без последния.

И все пак, прекалено малко бяха онези скъпоценни жени, които можеха да предложат истински интелектуален стимул. Във всеки случай, Бенедикт се беше провалил с покойната си жена и този факт му бе твърде добре познат.

— Стори ми се, че беше мираж — каза лейди Ордуей. — Или пък сън. С всичките тези странни същества наоколо, човек лесно може да си помисли, че сънува — тя посочи с ръка залата. — Но това наистина ли беше Батшеба ДеЛус? Или поне се казваше ДеЛус, преди да се омъжи и то преди мен. Не че Уингейт някога ще ѝ го признаят. За тях тя не съществува.

— Колко скучно — отвърна той, докато през главата му преминаваха всички познати имена. — Семейства, враждуващи заради някаква незначителна случка от миналото, без съмнение.

Бенедикт беше сигурен, че е ходил на училище с някой Уингейт. Това беше семейството на графа на Фосбъри, нали така? А колкото до ДеЛус, не можеше да се сети да е срещал някого от тях. Все пак, той знаеше, че баща му беше запознат с главата на семейството, графът на Мандевил. Лорд Харгейт познаваше всеки, който си заслужаваше да се познава и знаеше всичко, което си струваше да се знае за него.

— Това въобще не е маловажно — каза лейди Ордуей. — И за Бога, не ми казвай, че не е християнско да се прехвърлят греховете на възрастните върху децата. В този случай, ако някой приеме децата, с тях приема и възрастните, а както знаеш, те са толкова ужасни.

— Никога досега не съм срещал дамата — отговори Бенедикт. — Не знам нищо за нея. Децата имаха спор и ние бяхме длъжни да се намесим.

Той хвърли поглед към Перегрин, който се беше върнал към рисуването си, сякаш напълно незасегнат от скорошните събития. Младите бяха толкова издръжливи.

Междувременно, Бенедикт все още не можеше да си поеме дъх. Батшеба. Името ѝ беше Батшеба^[5]. Подхождаше ѝ.

Лейди Ордуей също погледна към племенника му. Понижавайки глас, тя обясни:

— Тя произхожда от най-западналия клон на ДеЛус.

— Всички ние имаме поне по един такъв в семействата си — отвърна Бенедикт. — Ние, Карсингтън, си имаме брат ми Рупърт, например.

— Ах, този дявол — отвърна тя, със същите усмивка и снизходителен тон, които повечето жени използваха, когато станеше дума за Рупърт. — Ужасните ДеЛус са съвсем различна история. Репутацията им е напълно съсипана. Представи си реакцията на лорд Фосбъри, когато вторият му син, Джак, съобщил, че се е оженил за една от тях. Би било същото, ако ти кажеш на лорд Харгейт, че възнамеряваш да се ожениш за циганка. Каквато е самата тя всъщност, въпреки, че се опитваха да я направят дама.

Който и да се бе опитал да превърне Батшеба Уингейт в дама, беше успял. Бенедикт не намери никакъв недостатък в говора или маниерите ѝ. А той имаше много чувствителен слух за нюансите, които биха издали дори добре обучени самозванци и позъори. И беше предположил, че разговаря с представител на собствената си класа. С дама.

— Без съмнение, така са подлъгали горкият Джак да попадне в брачния капан — продължи лейди Ордуй. — Но семейството ѝ не получи очакваното благосъстояние. Когато Джак се ожени за нея, лорд Фосбъри му спря издръжката. Джак и булката му свършиха в Дъблин. Там ги видях за последен път, малко преди той да умре. Детето прилича на него.

В този момент дамата спря, за да си поеме дъх и да си повее с ветрилото. Тъй като това не ѝ помогна особено, тя се насочи към близката пейка. Когато го покани да се присъедини към нея, Бенедикт се съгласи без никакво колебание.

Тя беше глупава, носеше прекалено много волани и съвсем рядко казваше нещо, което си заслужаваше да се чуе, а този, с когото разговаряше, просто трябваше да я слуша, тъй като лейди Ордуй беше една от многото, които вярваха, че „разговор“ и „монолог“ са едно и също. От друга страна, той я познаваше от много отдавна, защото тя беше от неговия социален кръг и съпруга на един от политическите му съюзници. И което беше по-важно, появата ѝ го възпря да изгуби напълно ума си и да пристъпи всяко благоприличие.

Беше на косъм от това да последва Батшеба Уингейт извън Египетската зала. А после... Бе толкова заслепен, че не знаеше какво

би сторил. Дали щеше да продължи да ѝ досажда докато не научи името ѝ и откъде е? Или щеше да падне толкова ниско, че да я проследи тайно? До преди час дори не би допуснал, че е способен на такова грубо поведение. Това беше нещо, което само един неразумен хлапак би направил. В младостта си и той бе имал своите увлечения и се бе държал абсурдно, но отдавна бе надраснал подобни глупости. Или поне така си мислеше. Сега се чудеше, колко ли правила би нарушил? Това, че тя се бе оказала вдовица, вместо омъжена жена, нямаше никакво значение. За кратко, той не беше на себе си — бе полудял, бе като омагьосан.

Необмисленото поведение е присъщо на поети, художници и въобще на всички, които не могат да контролират емоциите си.

В момента, стоеше търпеливо до лейди Ордуй и продължаваше да я слуша, докато тя преминаваше от една безинтересна тема към друга и не спираше да си повтаря, че трябва да ѝ бъде благодарен, защото бе разрушила магията и го бе предпазила от ужасно безразсъдство.

[1] Белцони, Джовани Батиста (1778–1823) — италиански инженер, знаменит откривател и изследовател на културните паметници на древен Египет, открил в 1817 г. храма Абу-Симбел, колосалната глава на Рамзес II, гроба на фараона Сети I в Тива и много други, които днес се намират в Британския музей. — Б.р. ↑

[2] „Джентълмен“ Джон Джаксън (1769–1845) — прочут боксьор от края на 18 век. Спечелил титлата шампион на Англия в битка през 1795 г. След това създал Бокс-академия в Лондон. Клубът на Джаксън бил изключително популярен сред благородниците. — Б.пр. ↑

[3] Взаимоотношенията между крал Джордж IV и кралица Каролин били изключително обтегнати. По време на церемонията кралят наредил да я затворят. — Б.пр. ↑

[4] Venerable Bede — автор на „Църковна история на английския народ“ — Б.пр. ↑

[5] Батшеба — една от жените на древноеврейския цар Давид и майка на цар Соломон. Според Библията, за да се ожени за нея, Давид изпраща съпруга ѝ Урий на сигурна смърт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Батшеба едва изчака да излязат от Египетската зала, за да смърми дъщеря си. Децата, бе открила тя, бяха като кучетата. Ако не им се скараш или не ги накажеш веднага след прегрешението, можеха да забравят в какво са се провинили, както и че въобще имат някаква вина.

— Това беше възмутително, дори и за теб — каза тя на Оливия, докато пресичаха оживената улица. — На първо място, заговори непознат, а ти е повтаряно безброй пъти, че една дама никога не го прави, освен ако животът ѝ не е застрашен и се нуждае от помощ.

— Дамите никога не правят нещо интересно, освен ако не са на път да бъдат убити — отвърна Оливия. — Но ни е позволено да предложим помощ на човек в нужда, както си ми казвала. Момчето се мръщеше така, че си помислих, че има затруднения. Реших, че мога да му помогна. Ако беше в безсъзнание и лежеше в някоя канавка, със сигурност нямаше да очакваш от мен да стоя и да чакам някой да ни представи един на друг.

— Той не лежеше в никаква канавка — отговори Батшеба. — Нещо повече, да го удриш със скицника му, не отговоря на никой от критериите за милосърдие, за които съм чувала.

— Стори ми се, че изглежда измъчен — продължи Оливия. — Той се мръщеше, хапеше устната си и клатеше глава. Е, ти видя защо. Рисува като бебе. Или като някой много стар и парализиран човек. Той е посещавал Итън и Хароу, можеш ли да си представиш, мамо? И това не е всичко. Също и Ръгби. И Уестминстър. И Уинчестър. Те струват купища пари и както всеки знае, за да те приемат там, трябва да си доста важна клечка. И въпреки това, в нито едно от тези известни училища, не са го научили да рисува правилно. Не е ли изненадващо?

— Те не са като училищата за момичета — каза Батшеба. — Там учат гръцки и латински и почти нищо друго съществено. Във всеки случай, темата не е неговото образование, а твоето неуместно поведение. Казвала съм ти го неведнъж, а хиляди пъти...

Тя спря, тъй като видя, че от завоя се задава лъскав черен файтон, със скорост, която почти щеше да го преобърне и се насочи право към тях. Пешеходците и уличните търговци побързаха да се махнат от пътя му. Батшеба дръпна Оливия на тротоара и го видя как прелита покрай тях. Тя стисна ръце, защото копнееше да има нещо, което да хвърли по водача — пиан богаташ — и проститутката, която се кикотеше до него.

— А какво ще кажеш за този, с неговата засукана мадама? — попита Оливия. — Той е важна клечка, нали? Защото си личи по всичко. По дрехите и начинът, по който вървят... и карат файтоните си. Каквото и да направят, никой не го оспорва.

— Изисканите дами не знаят нищо за „засуканите мадами“ и никога не употребяват израза „важна клечка“ — процеди през зъби Батшеба. Тя се насили да преброи на ум до двадесет, защото все още искаше да подгони файтона, да събори водача и да блъсне главата му в колелото на каретата.

— Това само означава, че той има титла или пари — отвърна Оливия. — Не е лоша дума.

— Това е жаргон — обясни Батшеба. — Една истинска дама би използвала думата джентълмен. С нея се наричат мъжете, принадлежащи към висшата класа и аристокрацията, както и перовете.

— Знам — отговори Оливия. — Татко казваше, че джентълмен е човек, който не работи, за да преживява.

Джак Уингейт никога не беше работил за прехраната си. Той просто не можеше, дори ако се налагаше да избира между работа и глад. Преди да срещне Батшеба, винаги някой друг бе плащал сметките му, бе поемал отговорностите и му бе проправял път през трудностите. А след това, до края на краткия му живот, този „някой друг“ беше тя.

Въпреки това, във всяко друго отношение, той беше всичко, което тя би поискала от един съпруг и бе доказал, че може да бъде най-добрия баща. Оливия го обожаваше и което бе по-важно — слушаше го.

— Ако беше употребила думите „важна клечка“ пред баща си, той щеше с укор да ти каже „Виж сега, Оливия... — продължи Батшеба, — никога не бива да се използва тази дума в учтив разговор.“

Искаше й се Джак да й беше показал трика, с който успяваше да въздейства на дъщеря им. Батшеба продължи да обяснява, как се

възприемат определени думи и как те предизвикват предубеждението на хората към този, който ги използва, причислявайки го към по-нисша класа. Тя ѝ обясни, може би за хиляден път, че подобно отношение, често е неблагоприятно и в много случай води до болезнени последици. Накрая завърши с думите:

— Бъди така любезна да я изключиш от речника си.

— Но всички тези джентълмени могат да правят каквото си поискат и никой не ги мъмри — отговори Оливия. — Дори жените, дамите, де. Те пият прекалено много и проиграват парите на съпрузите си, преспиват с мъже, които не са им съпрузи и...

— Оливия, какво съм ти казвала за четенето на скандалните издания?

— Не съм чела нито едно от седмици, откакто ми каза да престана — отвърна момичето искрено. — Беше Ригълс, собственикът на заложената къща, той ми каза за лейди Дорвинг. Тя заложила диамантите си отново, за да си покрие дълговете от хазарт. И всеки знае, че лорд Джон Френч е бащата на последните две деца на лейди Крейт.

Батшеба се зачуди, как да отговори на това изявление. Ригълс беше нежелан познат, без да се споменава недискретността му. За съжаление, Оливия лесно намираще общ език с подобни личности, практически от раждането си. Винаги Джак се бе занимавал с тях, тъй като имаше най-голям опит със собствениците на заложни къщи и лихварите. И винаги вземаше Оливия, защото дори и най-твърдото каменно сърце не можеше да устои на огромните ѝ невинни сини очи.

Когато той се разболя и Батшеба имаше толкова много други грижи, Оливия, която тогава вече беше на девет години, пое финансовите преговори, като ту носеше ту откупваше обратно останалите им бижута и посуда, както и някои старинни украшения. Справяше се по-добре дори и от Джак. Тя притежаваше неговия чар и упоритостта на майка си, за съжаление, комбинирани с ужасния талант на всички ДеЛус да баламосват другите.

Батшеба и Джак бяха напуснали Континента и се преместиха в Ирландия, именно за да откъснат дъщеря си от нездравото влияние на нейното семейство. Проблемът беше, че Оливия я привличаха несигурни личности, мошеници и скитници, използвачи и измамници — с други думи, хора като роднините на майка ѝ. Освен учителката и

съученичките ѝ, собственикът на заложената къща беше сред най-уважаваните ѝ познати в Лондон.

Изкореняването на навиците, които дъщеря ѝ бе придобила от улицата, се бе превърнало в непрекъснато занимание за Батшеба. Трябваше възможно най-скоро да се преместят в по-добър квартал. Всичко, от което се нуждаеха, бяха още няколко шилинга към месечния им доход. Въпросът беше откъде да ги намери. Трябваше да увеличи таксата си, или да вземе още ученици, на които да преподава рисуване. Обаче, това бяха неща, които една жена художник не може лесно да промени. Умееше да бродира, но за презрително ниското заплащане, не си струваше да уврежда зрението и здравето си. За жалост, не притежаваше умения за никаква друга почтена работа. Ако не я уважаваха, нямаше да уважават и дъщеря ѝ. Така Оливия оставаше без шанс за добър брак.

„По-късно“, каза си Батшеба. Щеше да се измъчва с бъдещето по-късно, когато дъщеря ѝ си легнеше. Това можеше да ѝ помогне да мисли за нещо полезно. Вместо за него. Измежду всички мъже, точно наследникът на граф Харгейт не ѝ даваше покой. Човекът беше не просто отегчен аристократ, а най-известния от тях.

„Лорд Безупречност“, така го наричаха хората, защото Ратборн никога не допускаше погрешни стъпки. Ако той не се беше представил, Батшеба може би щеше да се позабави още малко. Бе трудно да устои, най-вече на тъмните му очи, въпреки че не можеше да каже точно защо. Всичко, което знаеше, бе, че тези очи почти я накараха да загуби решимостта си и да се върне обратно.

Но имаше ли смисъл? Познанството ѝ с него нямаше да ѝ донесе нищо добро. Та той въобще не приличаше на починалия ѝ съпруг. Джак Уингейт беше по-малкият син на граф и не притежаваше никакво чувство за отговорност. Освен това изобщо не бе привързан към семейството си както, между другото, и тя, макар и по различни причини.

Лорд Ратборн беше съвсем различен. Въпреки че той също произхождаше от едно от най-видните семейства в Англия, неговото беше и много сплотено. Нещо повече, всичко, което тя бе чувала или чела, я навеждаше към едно-единствено заключение — виконтът беше възплъщение на благородния идеал, на всичко, което аристократите трябваше да бъдат, но толкова рядко бяха. Той имаше високи

стандарти, изключително силно чувство за дълг — о, какво значение имаха подробностите? Скандалните издания никога не го споменаваха. Когато името му се появяваше някъде, а това се случваше редовно, то това бе защото е направил или казал нещо умно, благородно или смело. Той наистина беше *безупречен*.

И този образец ѝ бе показал, че е всичко друго, но не и надменната и отегчителна личност, която тя си бе представяла. За такъв мъж, както и за всички останали почтени мъже с някакво положение, тя можеше да изпълнява единствено ролята на любовница. Накратко, трябваше напълно да го изтрие от ума си.

Бяха достигнали покрайнините на Холбърн. Скоро щяха да си бъдат у дома. Батшеба трябваше да мисли как да купи храна. Бяха ѝ останали пари само за чай. Тя се замисли дали продуктите, които имаше, щяха да ѝ стигнат да приготи вечеря и да остане нещо за закуска. Осъзнаването на този факт, заедно със спомена за тъмни очи, дълбок глас, дълги крака и широки рамене, бяха причина гласът ѝ да прозвучи по-рязко от обикновено.

— Бих искала да запомниш, че за разлика от лейди Еди-коя-си и лорд Еди-кой-си, ти не си в привилегировано положение — каза тя на дъщеря си. — Ако желаш да бъдеш приета сред уважаваните хора, трябва да спазваш техните правила. Вече не ти подхожда да се държиш като мъжкарана. След няколко години ще си достатъчно голяма, за да се омъжиш. Цялото ти бъдеще ще зависи от съпруга ти. Кой почтен мъж със солидно материално положение, ще пожелае да постави своето бъдещо щастие и това на децата си в ръцете на недисциплинирано, невежо и невъзпитано момиче?

Лицето на Оливия посърна. Батшеба веднага изпита съжаление. Дъщеря ѝ беше смела и енергична, обичаше приключенията и имаше богато въображение. Мразеше да потиска силния ѝ дух. Но нямаше избор.

С добро образование, изискани маниери и малко късмет, Оливия можеше да си намери подходящ съпруг. Не аристократ, разбира се, че не. Макар Батшеба да не съжаляваше, че се бе омъжила за мъжа, който обичаше, все пак предпочиташе на Оливия да не ѝ се наложи да се справя с трудностите, съпътстващи един социално неравен брак. Надеждите ѝ бяха съвсем скромни. Искаше дъщеря ѝ да бъде обичана, да се отнасят добре с нея и да е материално осигурена. Адвокат,

доктор, или мъж с друга добра професия щеше да е идеален. Но някой уважаван търговец на платове, книги или канцеларски материали, също бе приемлив вариант.

Що се отнася до богатството, щеше да е напълно достатъчно бракът да спести на дъщеря ѝ собствените ѝ тревоги и отчайващи опити да се справи в границите на непостоянните си мизерни доходи. Ако всичко се развиеше добре, на Оливия никога нямаше да ѝ се наложи да се терзае за подобни неща. Но нищо нямаше да се промени, ако в най-скоро време не сменяха квартала.

Както можеше да се очаква, лейди Ордуй не изгуби и минута преди да започне да разпространява слуха, че Батшеба Уингейт се е появила на Пикадили. Темата вече беше в устата на всички, когато късно същия следобед Бенедикт отиде в клуба си. Въпреки това не беше напълно подготвен, че до вечерта новината ще е достигнала и до Харгейт Хаус.

За вечеря, той се беше присъединил към родителите си, както Перегрин и брат му Рупърт със съпругата си Дафне. По-късно, когато семейството се оттегли в библиотеката, Бенедикт с изненада чу как Перегрин помоли лорд Харгейт да погледне рисунките му от Египетската зала и да прецени, дали са приемливи за някой, който има намерение да стане археолог.

Бенедикт небрежно прекоси стаята, взе последния брой на „Куотърли Ревю“^[1] и започна да разлиства страниците.

Лорд Харгейт рядко се държеше тактично с членовете на семейството си. А откакто той и останалите Карсингтън бяха приели Перегрин за част от семейството, не се стараеше да бъде тактичен и с него.

— Отвратителни са — заяви негова светлост. — Рупърт може да рисува по-добре, а той е идиот.

Рупърт се разсмя.

— Само се преструва на идиот — отбеляза Дафне. — Това е игра за него. С лекота заблуждава всички останали, но трудно мога да повярвам, че е успял да заблуди и вас, милорд.

— Той успява да направи толкова силно впечатление на малоумен, че може и наистина да е — каза лорд Харгейт. — Въпреки

това, рисува така, както би трябвало да умее един джентълмен. Дори на възрастта на Лайл се справяше похвално — той погледна през стаята към Бенедикт. — Какво си мислеше Ратборн, че позволи нещата да стигнат до тук? Момчето се нуждае от подходящ маестро да го научи да рисува.

— Същото каза и тя — обади се Перегрин. — И че рисунките ми въобще не са хубави. Но тя е момиче и как можех да бъда сигурен, че разбира от такива неща?

— Тя? — повтори лейди Харгейт. Веждите ѝ се повдигнаха въпросително, докато обръщаше тъмните си очи към Бенедикт.

Рупърт го погледна по същия начин, само че в погледа му имаше и смях. Той и Бенедикт имаха силна физическа прилика с майка си и си приличаха от разстояние. Останалите трима сина — Джефри, Алистър и Дариъс — бяха наследили златистокестенявите коси и кехлибарените очи на баща си.

— Момиче — отговори пренебрежително Бенедикт, докато сърцето му биеше силно. — В Египетската зала. Тя и Перегрин бяха на различни мнения.

Това не изненада никого. Перегрин имаше разногласия с всички.

— Косата ѝ е същия цвят като на леля Дафне... и се казва Оливия, а майка ѝ е художничка — продължи да обяснява доброволно момчето. — Тя беше глупава, но майка ѝ изглеждаше разумна.

— Ах, майката е била там — каза лейди Харгейт, а очите ѝ все още бяха насочени към Бенедикт.

— Бенедикт, предполагам, че не си забелязал дали мамчето е била хубава? — попита Рупърт, с изключително невинен тон.

Бенедикт вдигна поглед от „Куотърли Ревю“, с напълно безизразно лице, сякаш умът му бе зет с прочетеното в списанието.

— Хубава? — повтори той. — Нещо повече. Бих казал, че е красавица. — Погледът му се върна към списанието. — Лейди Ордуей веднага я позна. Спомена, че името ѝ е Уиншоу. Или пък беше Уинстън? Май беше Уилоуби.

— Момичето спомена, че се казва Уингейт — се обади Перегрин.

Името се стовари в стаята, така както би паднал метеорит през покрива. След кратко напрегнато мълчание лорд Харгейт попита:

— Уингейт? Червенокосо момиче? Но това трябва да е дъщерята на Джак Уингейт.

— Струва ми се, че вече трябва да е на единадесет или дванадесет години — добави лейди Харгейт.

— Аз съм много по-заинтересован от мамчето — каза Рупърт.

— Защо ли не съм изненадана? — отговори Дафне.

Рупърт я погледна невинно.

— Но Батшеба Уингейт е известна, скъпа. Тя е като онези неустойими жени, за които Омир пише, че примамват моряците към скалите.

— Сирени — помогна му Перегрин. — Но те са митологични същества, като русалките. Всеобщото мнение е, че те примамвали мъжете към смъртта чрез някакъв вид музика, което е нелепо. Не мога да разбера как музиката може да примами някого към каквото и да било, освен към сън. Освен това, ако мисис Уингейт е убийца...

— Тя не е убийца — прекъсна го лорд Харгейт. — Може да изглежда немислимо, но Рупърт откри правилната метафора. Изненадващо подходяща.

— Това е трагична любовна история — заяви Рупърт закачливо.

Перегрин направи физиономия.

— Можеш да отидеш в билиардната зала — каза Бенедикт.

Момчето се стрелна навън. Както Рупърт добре знаеше, за Перегрин нямаше нищо по-омразно и отвратително от любовните истории и особено трагичните.

Когато момчето се отдалечи достатъчно, за да не може да чуе, Рупърт разказа на съпругата си как красивата Батшеба ДеЛус омагьосала любимия втори син на графа на Фосбъри и разрушила живота му. Това беше същата история, която Бенедикт вече бе чул поне дузина пъти днес.

Джак Уингейт бил „лудо влюбен“, единодушно твърдяха всички. Омагьосан. Изцяло в плен на Батшеба ДеЛус. И любовта го унищожила. Тя му коствала семейството, положението — всичко.

— Нали разбираш, тя е била сирената, която примамила Уингейт към гибелта — заключи Рупърт. — Точно като в историите от Гръцката митология.

— Звучи като мит — отговори презрително Дафне. — Обществото възприема образованите жени като чудовища, доколкото си спомням. А възгледите му са престъпно ограничени.

Дафне бе наясно. Дори и след като се омъжи за представител на едно от най-влиятелните семейства в Англия, по-голямата част от мъжете учени, отхвърляха нейните теории за разшифроването на Египетските йероглифи.

— Не и в този случай — каза лорд Харгейт. — Доколкото си спомням, проблемът е започнал по времето на дядо ми, още в началото на миналия век. Във всяко поколение на ДеЛус се е раждал по един военноморски герой. Едмънд ДеЛус, втори син и високо компетентен военноморски офицер, обещава да се превърне в такъв. Както и да е, в един момент, той успял да се освободи от тази длъжност. Изоставил момичето, за което бил сгоден и се впуснал да прави кариера като пират.

— Не говориш сериозно, татко — каза Бенедикт.

Той се беше наслушал на трагичната любовна история на Джак Уингейт до втръсване. Но досега не беше чувал историята на ДеЛус. Баща му, обаче, не се шегуваше, а детайлите бяха ужасяващи.

Според лорд Харгейт, за разлика от повечето пирати, Едмънд доживял до дълбока старост, успял да се ожени и да създаде потомство. Всяко едно от децата му наследило неговия характер. Така станало и с техните наследници. Те се отличавали с нисък морал и със способността да си намират съпрузи от добри семейства.

— От този клон на ДеЛус произлизат само измамници, комарджии и мошеници — продължи графът. — Крайно ненадеждни са и стават известни единствено със своите скандали. И така, поколение след поколение. Двубрачието и разводите са нищо за тях. Днес живеят главно на Континента, за да избегнат кредиторите и да се възползват от всеки, достатъчно глупав да им обърне внимание. Скандално семейство.

А Бенедикт беше много близко до това да започне да преследва една от тях. Дори когато беше далеч от нея, не можеше да я избегне. Хората не спираха да говорят за нея. Тя беше сирена, фатална жена. Но го отхвърли. Или не?

„Това няма нищо общо с дързостта, просто е въпрос на самосъхранение“. Отхвърляне ли беше или съблазняване? Не че имаше значение. Никога нямаше да узнае отговора, защото нямаше да се опита да го намери. Дори преди да се ожени, беше много внимателен в любовния си живот. По време на брака си, беше стриктно верен. След

смъртта на Ейда изчака приличен период, преди да си намери любовница и връзката му никога не стана публично достояние.

Батшеба Уингейт беше жива легенда. Гласът на баща му го върна към действителността.

— И така, Бенедикт, какво смяташ да направиш за Лайл?

Бенедикт се зачуди каква част от разговора е пропуснал, но отговори спокойно:

— Бъдещето на момчето не зависи от мен.

След това върна списанието на мястото му.

— Не бъди глупав — заяви лорд Харгейт. — Някой трябва да поеме отговорността.

„И това трябва да съм аз, както винаги“, помисли си Бенедикт.

— Знаеш, че Атертън не са в състояние да се справят с проблеми — каза майка му. — Перегрин не само те уважава, но и е привързан към теб. Ти имаш отговорности към него. Ако не се намесиш, детето ще се отклони от правия път.

„Животът ми е безкрайна верига от отговорности“, помисли си Бенедикт и веднага се упрекна за мислите си. Той беше привързан към Перегрин и знаеше по-добре от всеки друг, колко много му вредяха Атертън и жена му. Знаеше и от какво се нуждае момчето — логика, спокойствие и прости правила. Бенедикт вярваше във всички тези неща и особено в правилата. Без тях животът би станал доста объркан. Страстите и капризите щяха да надделеят и животът щеше да излезе извън контрол.

Той обеща, че ще се намеси дотолкова, за да намери учител по рисуване и може би, след време, професионален преподавател.

След като този проблем беше решен, извикаха Перегрин да се присъедини към семейството.

Останала част от вечерта продължи спокойно, ако се изключи дебатът между Дафне и свекъра ѝ относно скандалното отношение на Британския музей към сенъор Белцони. Никой не се намеси, въпреки че дебатът скоро прерасна в ожесточен спор. Лейди Харгейт гледаше развеселено, а Рупърт гордо наблюдаваше жена си. Дори Перегрин седеше тихо и попиваше всичко, тъй като Египет беше единствената скъпа на сърцето му тема.

В каретата, на път за вкъщи, Бенедикт попита момчето защо не е поискало неговото мнение относно спорните рисунки.

— Страхувах се, че ще бъдеш прекалено тактичен — отвърна Перегрин. — Знаех, че лорд Харгейт ще каже чистата истина. Той каза, че се нуждая от учител по рисуване.

— Ще ти намеря някой — каза Бенедикт.

— Майката на червенокосото момиче е такава — отговори Перегрин.

— Наистина ли?

Изкушението се надигна в Бенедикт. Усмихна се като сирена и го повика с пръст. Безброй пъти в миналото си беше успявал да му обърне гръб. Каза си, че отново ще го направи.

Следващия следобед лорд Ратборн стоеше и се взираше в обявата, залепена на прозореца на печатницата в Холбърн. Лицето му беше безизразно, но сърцето му биеше силно и бързо. Заради един лист хартия. Но това беше нелепо. Нямаше причина да се вълнува толкова. Листът едва побираше името ѝ — единствено първата буква и фамилията на покойния ѝ съпруг. Обявата дори не беше гравирана, а написана на ръка. Най-красивия почерк, който бе виждал.

„Почасови уроци — акварел и графика.
Опитен учител, обучаван на Континента.
Изложени са мостри.
Подробностите на място.

Б. Уингейт“

Той погледна към Перегрин.

— Това е мястото, за което ми спомена момичето с луничките — каза племенникът му. — Една от картините на майка ѝ би трябвало да е изложена на витрината. Тя твърдеше, че така ще мога сам да реша, дали майка ѝ е достатъчно умела, за да ми преподава. Но едва ли ще мога да преценя правилно, като се има предвид, че не разбирам нищо от рисуване — той се намръщи. — Имах такива ужасни подозрения, дори преди тя да ми го каже. Затова въобще не бях изненадан, когато лорд Харгейт ми заяви, че рисувам отвратително.

Докато момчето нетърпеливо търсеше картината на мисис Уингейт сред разнообразните артистични недоразумения, които бяха изложени на витрината на печатницата, Бенедикт си помисли, че щеше да е хубаво, ако поне в този случай графът беше смекчил малко тона. Ако не беше говорил толкова осъдително за липсата на умения у Перегрин, сега момчето нямаше толкова отчаяно да иска учител по рисуване. Той бързаше да започне и нямаше време за губене. Лошите му навици ставали все по-трудни за преодоляване. А и дамата взимаше ученици, като освен това беше разумна и приятна, нали така? Бенедикт просто трябваше да каже, че въпросът с Батшеба Уингейт не подлежи на обсъждане. Вместо това се предаде. Само от любопитство. Глупости!

Вярно бе, че Атертън не обръщаше голямо значение на обучението на сина си... нито на живота му. Той искаше само момчето да посещава подходящо училище и предоставяше възможност на секретаря си да осъществи това чудо. В момента Атертън и жена му бяха в замък си в Шотландия. Не се очакваше да се върнат преди Нова година.

Държанието му не беше по-различно от това на всеки друг родител аристократ. Проблемът бе в това, че Перегрин^[2] не се държеше като нормален наследник на аристократ. Той се вписваше в света, в който беше роден, така както сокол би се вписал в клетка на канарче. Неговата цел в живота не се свеждаше до това да следва стъпките на баща си и на всички Далмей преди това.

Въпреки че възможността да бъде различен никога не бе хрумвала на Бенедикт, той уважаваше стремежа на племенника си и се възхищаваше на упоритостта, с която преследваше целта си.

И все пак, това не даваше задоволително обяснение, защо в този момент се намираше в една от най-мрачните части на Холбърн. Наистина възнамеряваше да намери учител по рисуване за Перегрин. Но това не можеше да е Батшеба Уингейт. Атертън за нищо на света не би позволил синът му да се образова при една от „ужасните ДеЛус“ — най-вече при тази.

— Ето я — посочи Перегрин към акварел, изобразяващ Хампстед Хийт.

Щом Бенедикт видя картината, отново усети натиска в гърдите си. Сякаш юмрук притискаше сърцето му. Това беше всичко, което

един акварел трябваше да бъде — не само форма, цвят, линия, светлини и сенки, но и дух. Изглеждаше така, сякаш художникът е уловил късче от времето. Беше толкова красиво и така натрапчиво обсебващо, че той го поиска за себе си. Твърде силно.

Но това желание не беше чак толкова важно. Важното беше, че този художник не можеше да обучава Перегрин. Никой нямаше да наеме жена с толкова лоша репутация за учител на лесно впечатляващо се дете.

„Маестро“ художник, беше казал лорд Харгейт, а не метреса художник^[3].

— Е, как е, добра ли е? — попита тревожно Перегрин.

„Кажки, че е едва поносима. Банална. Посредствена. Кажки всичко друго, освен истината и ще можеш да си тръгнеш от тук и да забравиш за нея.“

— Поразителна е — отвърна Бенедикт.

Спря за момент и се опита да възстанови връзката между мозъка и езика си.

— Всъщност е прекалено добра — продължи той. — Не мога да повярвам, че тя би си губила времето да преподава уроци на непокорни деца. Ясно е, че трябва да се занимава с по-напреднали ученици. Сигурен съм, че момичето е имало добри намерения. Много е мило от нейна страна да предложи услугите на майка си. Обаче...

Вратата на магазина се отвори и оттам излезе жена, която бързаше по стълбите, погледна към него... и се спъна. Бенедикт инстинктивно пристъпи към нея, за да ѝ попречи да падне и я хвана, преди да се е приземила върху тротоара. Държеше я в ръцете си и я погледна.

Бонето ѝ се беше килнало на една страна и откриваше част от главата ѝ. Видя синкавочерните тежки къдрици, проблясващи на светлината на следобедния ден. Тя отметна глава назад и той потъна в бездънните езера на сините ѝ очи. Главата му се сведе надолу. Устните ѝ леко се разделиха. Той я прегърна още по-силно, а тя въздъхна тихо.

Бенедикт изведнъж осъзна какво се случва. Бе обгърнал раменете ѝ, усещаше топлината ѝ през ръкавиците си... дъха ѝ върху лицето си. Само няколко инча го делиха от устните ѝ.

Той повдигна главата си. Положи усилие да го направи спокойно, като в същото време се опитваше да диша и мисли нормално. Започна

отчаяно да търси правило, някакво правило, което би накарало светът да излезе от хаоса и да се върне към нормалното. *Някоя шега щеше да облекчи неловкия момент.*

— Мисис Уингейт — каза той, — тъкмо говорехме за вас. Колко любезно от ваша страна да наминете.

Той я пусна и Батшеба се отдръпна, за да оправи бонето си, но стореното бе сторено. Все още усещаше натиска на пръстите му през пластовете муселин и вълна. И дъха му върху устните си, почти го вкусваше. Твърде ясно бе усетила мъжествения аромат на кожата му. Опитва се да не му обръща внимание и да се концентрира върху побезопасните аромати на колосана яка и сапун. Но той ухаеше на чисто, безупречно чисто. Бе изминало много дълго време, откакто се бе оказвала в такава близост до толкова чист мъж с колосани и изгладени дрехи. Вече знаеше, че има малък белег на брадичката си, точно под левия ъгъл на устата му. Беше тънък, леко извит, дълъг по-малко от инч.

Но Батшеба не искаше да знае, че има белег или как ухае. Не искаше да знае нищо повече за него. През трите години след смъртта на Джак, почти не забелязваше мъжете, а и преди това не обръщаше внимание на никого, освен на него. И само някаква нелепа шега на съдбата я бе поставила в мъчителна близост до лорд Безупречност...

— Лорд Ратборн — каза тя. Все още не ѝ стигаше въздух и изгаряше от неудобство. От всички мъже на земята, трябваше да падне точно в неговите ръце.

— Споменахте, че не се движим в едни и същи кръгове — започна той. — Но сега тези кръгове се пресякоха, след като сме тук.

— Да, но аз трябва да тръгвам — отговори тя и се обърна, с намерението да го направи.

— Всъщност ние търсим учител по рисуване — спря я Бенедикт. „Ааах...“

Тя се обърна.

— За Лайл — допълни той. — Племенникът ми. Момчето, което... хъм... разстрои мис Уингейт вчера. Всъщност ето този — и посочи момчето.

— Момичето отбеляза само, че рисунките ми не са много добри — отвърна лорд Лайл. — Тя не ми каза точно колко са лоши, но лорд Харгейт заяви, че са отвратителни.

Лорд Ратборн само погледна към него и Перегрин побърза да добави:

— Имах предвид мис Уингейт. Тя беше така добра да предложи своето експертно мнение. Оказа се, че е била твърде мила.

Изглежда, вчера Батшеба бе сгрешила, като предположи, че на Оливия ще ѝ трябват девет минути и половина, за да я осени някоя идея. Очевидно, още в музея това вече беше станало и тя бе започнала да я привежда в действие.

Не беше трудно да се разбере как работеше мозъка на Оливия: „той е богаташ и би трябвало да има купища пари“. Естествено, както всичките си предци ДеЛус, тя бе видяла младия лорд Лайл като „знак“.

Не, че Батшеба беше по-благородна. В момента, в който се спомена за занимания по рисуване, бе започнала да пресмята колко урока ще са нужни, и на каква цена, за да могат да се изнесат от този квартал след около месец.

— Оливия по принцип има прекалено много мнения — отговори накрая тя. — И което е по-лошо, рядко ги запазва за себе си.

— И все пак проблемът остава — отвърна Ратборн. — Племенникът ми не може да рисува. А щом не може да рисува, няма да успее да осъществи амбициите си.

— Амбиции? — повтори Батшеба, толкова учудена, че спря да пресмята. — Какво повече му трябва, освен да живее, за да изпълни амбициите си?

Тя се обърна към младия лорд Лайл:

— Един ден вие ще бъдете маркиз Атертън — започна тя. — Ще можете да рисувате, да боядисвате, дори да ваете скулптури толкова зле, колкото ви се иска. И на никой няма да му мине през ум, че не се справяте. Вашите познати ще ви казват, че сте чувствителен или че имате око за красотата. Ще ви умоляват за някоя ваша творба и ще я поставят в конюшните си или в спалнята за гости, запазена специално за посетители, от които биха искали да се отърват, колкото се може по-бързо. Защо, за Бога, искате да се занимавате с нещо толкова досадно и отегчително, като уроците по рисуване?

— Аз знам, че един ден ще бъда маркиз Атертън — отвърна момчето. — Но някой ден ще стана изследовател. В Египет. Един изследовател трябва да може да рисува.

— Можете да наемете някой да рисува вместо вас — предложи тя.

— По-добре схвани намека, Перегрин — намеси се Ратборн. — Дамата не гори от желание да те вземе за ученик.

— Вие не сте ме разбрали правилно — възрази тя. — Не това имах предвид.

— Знам какво имате предвид — отговори момчето. — Мислите, че няма да се отнасям сериозно.

— Трябва да сте напълно сигурен — отвърна тя и се насили да погледне трезво на ситуацията. Припомни си суровите факти от живота, които можеха да изтрият блестящите купчинки монети от погледа ѝ. — Както вашият чичо предположи, аз трябва да подготвя специални занимания за вас. Във всеки случай, тук въобще не е подходящо място да водим този разговор.

Тя си позволи да срещне погледа на лорд Ратборн. Дали не видя облекчение в тези тъмни очи? Долови само кратък проблясък, но беше някаква емоция, а и какво друго би могло да бъде? Трябваше да е осъзнала досега, че ако Ратборн беше разбрал името ѝ, то тогава знаеше всичко за нея. Съмняваше се дали има поне един член от британското аристократично общество, който да не е наясно коя е Батшеба Уингейт. В такъв случай, той не беше сериозен в намерението си да я наеме. Бе дошъл само, за да угоди на момчето... вероятно и на себе си. Може би имаше нещо друго наум, а момчето беше удобно извинение.

Никой не очакваше мъжа, колкото и безупречен да е той, да живее като монах. Светът все още щеше да го възприема като възплъщение на благородния идеал, дори да имаше любовница, ако разбира се, беше достатъчно дискретен.

— Какви специални занимания? — попита Лайл.

— Задържахме дамата, сигурно е заета с други ученици — каза Ратборн. — Двамата с теб ще трябва да обсъдим въпроса по-късно, Лайл.

— Моля, направете го — отговори Батшеба и повдигна брадичката си. — Ако решите да продължим темата, можете да ми оставите известие при мистър Пофъм, продавачът в печатницата. Лек ден.

Тя забърза напред с парещо лице и очи, пълни с гневни сълзи, които отказваше да пролее.

[1] „Quarterly Review“ — тримесечно списание за политика и литература в Единбург (1809–1867). — Б.р. ↑

[2] Peregrine — граблива птица от семейството на соколите — по-точно сокол скитник. Известна като най-бързото същество на земята. Има скорост на летене до 320 км/ч. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи — maestro (ит.) — майстор в изкуството, обикновено учител, и mistress (англ.) — любовница. — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

Оливия наистина имаше идея, както подозираше Батшеба, и си бе набелязала лорд Лайл. Идеята постепенно се оформяше в съзнанието ѝ откакто преди около година бяха дошли в Лондон.

Лондон не беше толкова забавен като Дъблин. Тук майка ѝ бе измислила прекалено много правила. Човек можеше да се отегчи до смърт да седи всеки ден в класната стая на учителката с изпито лице и монотонен глас.

В Дъблин, когато татко ѝ беше жив, животът беше по-весел. Майка ѝ не беше толкова стриктна. Смееше се повече. Измисляше интересни игри и разказваше прекрасни истории. Всичко това се промени, след смъртта на татко. Той им беше казал да не скърбят, защото никога през живота си не се бил забавлявал толкова, колкото със съпругата и с дъщеря си. Беше невъзможно да не им липсва. Оливия плака много повече, отколкото той би искал. А също и мама.

Но вече бяха минали три години, а мама все още не беше на себе си. Оливия добре разбираше защо — те бяха твърде бедни, а бедните хора обикновено бяха нещастни. Гладуваха или боледуваха, живееха в мизерни жилища, приюти или в затворите за длъжници. Някои от тях мамеха, крадяха и нападаха. Най-лошите попадаха в затвора, а след това ги изпращаха в изгнание или на бесилото. Добрите хора страдаха не по-малко, дори да не бяха сторили нищо лошо. Да си беден бе не само неприятно, но и недостойно за уважение.

Що се отнася до аристократите, това беше съвсем различна история. Те нямаха никакви грижи. Правеха всичко, което поискат и никой не ги арестуваше или дори винеше, че са се държали лошо. Живееха в огромни къщи със стотици прислужници, които се грижеха за тях. Аристократите никога не работеха. Ако някой от тях нарисуваше картина, не беше нужно да я продаде, за да изкара пари. Нямаше нужда да дава уроци по рисуване на хленчещите, разглезени и невъзпитани деца на търговци, както правеше майка ѝ.

И все пак, мама също беше аристократка. Нейният прапрадядо бил граф, а *неговият* син е живял на място, наречено Трогмортън, в огромна къща със стотици слуги. Майката на мама била дъщеря на сър Някой-си. Баба ѝ била втора братовчедка на друг лорд Някой-си. Практически, всички роднини на мама бяха със синя кръв.

Проблемът беше, че имаше два вида ДеЛус — добрите и лошите. Мама имаше нещастieto да е от „ужасните“ ДеЛус. Тези, които останалите лордове и дами отбягваха, защото... е, те бяха доста зли, всъщност.

Мама, обаче, въобще не беше зла, но точно там беше трагедията и причината за всичките ѝ жестоки страдания и тежка бедност. Тези обстоятелства я бяха превърнали в нещо като „девойка в беда“, също като в онези истории, които лорд Лайл бе определил като митове.

Всъщност той не разбираше нищо. Това не бяха митове и ако този надменен тъпак знаеше историята на майка ѝ, нямаше да наприказва толкова много глупости. А рицарите съществуваха и в днешно време. И не беше нужно да носят блестящи доспехи или непременно да са мъже.

Оливия беше рицарят, който щеше да спаси своята майка. Точно в това се състоеше *Идеята*. Все още не знаеше как точно щеше да я осъществи, но осъзнаваше, че парите бяха от решаващо значение. Ето защо тя започна да обработва лорд Лайл още в Египетската зала, веднага щом самообладанието ѝ се възвърна и можеше да мисли ясно.

След смъртта на баща ѝ, Лайл беше първият аристократ, до когото се бе приближила толкова, че да разговаря с него. Оливия осъзнаваше, че може да мине доста дълго време преди да ѝ се отдаде втори подобен шанс и се възползва максимално от предоставената възможност.

Както можеше да се очаква, мама не одобри. В сряда вечерта тя се прибра много сърдита.

— Днес се срещнах с лорд Ратборн и лорд Лайл при Пофъм — каза тя на Оливия, докато сваляше износената си пелерина.

— Лорд Ратборн? — повтори Оливия и се опита да изглежда така, сякаш не си спомня за кого става въпрос...

— Много добре знаеш кой е той — отвърна майка ѝ. — Ти обиди неговия племенник. След това се опита да привлечеш момчето като мой ученик.

— А-а, този ли? — каза Оливия. — Казах ти, че ми дожаля за него. Очевидно е, че отчаяно се нуждае от уроци по рисуване.

— А ние, очевидно, отчаяно се нуждаем от пари — отвърна майка ѝ. — Обаче усилията ти са насочени в грешна посока.

Оливия започна бързо да изважда нещата за чай. Майка ѝ я наблюдаваше, а лицето ѝ беше толкова строго. Не изглеждаше добре. Имаше дълбоки сенки под очите, а кожата ѝ беше толкова бледа. Горката мама!

— Права си, мамо — каза тя успокоително. — Всеки знае, че аристократите никога не плащат на служителите си. Трябваше да се сетя, че ще се отнасят по същия начин и с учителите.

— Въпросът не в това — продължи майка ѝ. — Ти вече си достатъчно голяма, за да осъзнаваш нашето положение. Знаеш, че сме отхвърлени от обществото на аристократите и сме белязани като прокажени.

— Но докато разговаряхте, Лорд Ратборн не изглеждаше отвратен — каза Оливия. Той беше погледнал майка ѝ така, както баща ѝ го правеше. А тя се беше изчервила.

— Само се преструваше — отвърна Батшеба. — Той е безупречен джентълмен, а безупречният джентълмен винаги е любезен. Би се съгласил да уча безценния му племенник да рисува толкова, колкото би приел, своят най-добър приятел, собственика на заложената къща, да го учи да смята.

Е, това вече беше разочароващо. Но трябваше нещо много повече от една спънка, за да разколебае Оливия. Все пак тя вече имаше *Идея*.

Писмото пристигна в четвъртък по такъв потаен начин, че събуди любопитството на Перегрин. Младият слуга мушна писмото в ръката му, шептейки как Негова светлост щял да му откъсне главата заради това, но просто не знаел как да откаже на младата дама.

И понеже Перегрин притежаваше интелигентност над средната, не му бе много трудно да заключи, коя беше младата дама от описанието на слугата. Тайната поява на писмото го заинтригува до болезнено нетърпение. Въпреки това знаеше, че ще е по-добре да го отвори, когато наоколо няма никой. Някой от другите слуги можеше да

го види. Колкото повече знаеха, толкова по-голяма беше вероятността да разбере и иконома. А той щеше да каже на лорд Ратборн.

Перегрин бе затъкнал писмото във вътрешния джоб на жакета си и прекара следващите няколко часа в тиха агония, докато най-накрая успя да се уедини в стаята си, където вече можеше да го отвори.

То беше написано с едър, претрупан и разхвърлян почерк върху доста голямо количество хартия.

„Милорд,

Изключително е грешно — и вярвам Прибързано — за Млада Дама да пише тайно на Млад Джентълмен. Въпреки това аз трябва да се преклоня пред огромната Необходимост: *Да Кажа Истината*. Знам, че по този начин рискувам да понижа вашето Мнение за мен. Не че мога да си представя, как бихте могли да си мислите дори По-Лоши неща, отколкото досега, но вече трябва да ви е станало ясно, че *поради Трагични Обстоятелства* съм *Отхвърлена като Прокажена* от Аристократичното общество, към което вие принадлежите. *Докато Семейното Проклятие се вдигне*. Моята мила мама ми каза за вчерашната си срещата с вас и Негова Светлост, вашият Изключителен Чичо, пред печатницата на мистър Пофъм. Тя ме смъмри за моята Дързост и ми обясни, защо не е трябвало да ви предлагам уроци по рисуване. Нещо повече, тя ми каза, че *Никога Повече Няма Да Ви Видя*. Знам, че това е без значение за вас, защото за вас аз съм просто едно Незначително *Момиче*, което едва познавате и едва ли бихте желали да опознаете. Все пак, нашата Среща ми направи *Изключително Впечатление*. Откакто нашите Роднини решиха, че ние **НИКОГА ПОВЕЧЕ НЯМА ДА СЕ СРЕЩНЕМ**, аз си позволих Свободата да ви съобщя по този Потаен Начин, колко много се *възхищавам* на вашата Почтена и Смела Цел, да станете **ВЕЛИК ИЗСЛЕДОВАТЕЛ**, вместо да се превърнете в поредния безполезен Аристократ. *Най-искрено* ви желая успех в Усилията ви да се научите да Рисувате.

Искрено Ваша:

Оливия Уингейт

П.с. Моля ви да не се опитвате да се свързвате с мен.
Един ден Семейното Проклятие ще се вдигне и тогава... В
Индия има една категория хора, наречени Недосегаеми.
Отсега нататък вие трябва да ме смятате за една от Тях.“

Писмото беше ужасно дори и за момиче. Тя беше украсила текста с твърде много извивки и завъртулки. Прекалено многото главни букви и дебело подчертани думи издаваха сантименталност, романтичен ум и емоционален характер.

Родителите на Перегрин бяха точно такива. Баба му и дядо му от страната на баща му дори в по-голяма степен. Всички Далмей винаги избухваха в драматични сцени и той започваше да се чувства виновен, без да има и най-малка представа в какво е сгрешил. Но пък логиката изглежда никога не бе имала място в мисловните процеси на неговите роднини — ако изобщо имаха такива, в което Перегрин понякога се съмняваше.

Това беше една от многото причини, поради които предпочиташе къщата на чичо си и неговата компания. Лорд Ратборн беше спокоен. Домакинството му бе спокойно. Когато беше раздразнен, не избухваше. Не мятеше мълнии и не изригваше в дълги, яростни тиради, в които нямаше никакъв смисъл. Никога не губеше самообладание, въпреки че от време на време ставаше раздразнителен. Дори в тези моменти, леко привлеченият му говор можеше да се повиши едва забележимо, но изражението му си оставаше толкова спокойно, сякаш бе направено от мрамор. Никога не крещеше. Никога. За нищо.

Пегрегрин не прекарваше времето си в напрегнато очакване на следващата буря, когато беше със своя чичо. Напротив, знаеше съвсем точно къде му е мястото и какво се очаква от него.

Така беше до сряда вечер.

Преди да отиде до стаята си, за да се преоблече за излизане, лорд Ратборн надзърна в ученическата стая, където Перегрин пишеше упражнение по гръцки. След като му поправи две грешки, Негова светлост му каза, че мисис Уингейт „не е подходяща“ за учител по

рисуване. Изненадан и озадачен, Перегрин не можа да открие логиката в това решение.

— Не разбирам, сър — каза той. — Кое й е неподходящото? Не казахте ли, че нейния акварел е поразителен. Изглеждахте доста възхитен. И като че ли тя ви се стори приятна. Разбира се, трудно е да се каже, кога сте любезен, защото го искате и кога, защото така повелява дългът на джентълмена. Разликата е толкова очевидна, когато го правя аз. Но тя въобще не беше скучна или глупава. Точно обратното. Не ви ли направи впечатление, че е необичайно интелигентна за жена?

Лорд Ратборн не отговори на нито един от тези въпроси. Вместо това, лицето му придоби мраморно изражение.

— Казах, че не е подходяща Лайл. И точка по въпроса — каза той провлачено, но доста изразително.

— Но, сър...

— Не мога да си представя нищо по-тягостно от това да бъда разпитван от едно тринадесетгодишно момче — прекъсна го лорд Ратборн.

Перегрин забеляза изключително отегчения тон. Това означаваше, че темата е приключена, което беше изненадващо. Обикновено Негова светлост бе най-логичния и разумен възрастен. Ако Перегрин не беше толкова смаян, не би се взирал толкова настойчиво. И може би нямаше да забележи нищо. Но той гледаше втренчено чичо си и забеляза, че на лицето му трепна един мускул. Само веднъж, много леко и бързо, в най-горния ъгъл на дясната му скула.

Тогава Перегрин разбра, че имат „Сериозен Проблем“, както Оливия би написала, отнасящ се до мисис Уингейт. И щом лорд Ратборн не искаше да му каже какъв е, това означаваше, че наистина е много сериозен. Щом чичо му не говореше с него за това, то никой друг възрастен нямаше да го стори. Ако Перегрин бе достатъчно безразсъден да попита някой друг, би получил следния отговор: „Ако беше подходящо да го узнаеш, лорд Ратборн щеше да ти го каже.“

Целият петък и в събота Перегрин старателно се мъчеше да избие писмото от главата си. Момичето беше глупаво — тя искаше да стане рицар, за Бога! Но тъй като никога повече нямаше да я види, нейните семейни тайни нямаха значение.

Проблемът беше, че избраната от него професия беше свързана с разкриването на тайни. Той наскоро се завърна към заниманията си по гръцки и латински с усърдие, което преди не беше готов да покаже. Това стана, защото разбра, че те са решаващи за отключването на тайните на Древен Египет. Леля Дафне — всъщност, тя не му беше истинска леля, но всички от семейството на лорд Ратборн го бяха осиновили — обеща на Перегрин да го научи на коптски език, един от ключовите езици за дешифриране на йероглифите, ако се справеше похвално с Омир.

И така, до неделя Перегрин вече знаеше, че ще полудее, ако не разбере защо Оливия Уингейт беше *„Отхвърлена Като Прокажена“* и какво бе *„Семейното Проклятие“*.

Ето защо, в неделя вечерта, доста след като чичо му му бе пожелал лека нощ и бе излязъл навън и по-голямата част от слугите си легнаха, Перегрин започна да пише на Оливия Уингейт.

Писмото от лорд Ратборн пристигна в печатницата на мистър Пофъм късно в петък. Батшеба изчака да се прибере у дома, за да го прочете. Отвори го с треперещи пръсти.

Бе написано от секретаря на Негова Светлост. Съобщението, с което отказваха нейните услуги, беше кратко и учтиво.

Тя се визира невиждащо в него дълго след като разбра смисъла му. Твърде познато, вледеняващо чувство бавно потече по вените ѝ. След това дойде топлината и лицето ѝ пламна.

Казваше си, че не е същото, но споменът я изгаряше, сякаш току-що бе жигосал съзнанието ѝ, въпреки че бяха минали три години.

Случи се няколко месеца след като погребя Джак. Бе пристигнала бележка от свекъра ѝ, написана от секретаря му и съпроводена от едно дълго писмо, което бил получил и вярвал, че е от нея. Писмото, което Батшеба изобщо не бе писала, съдържаше безсмислени разсъждения за смъртта на Джак и споменаваше неговата „любима дъщеря Оливия“. Авторът му търсеше прошка. Е, и пари, разбира се. Беше ужасно... „Нека се помирим в памет на Джак и заради доброто на неговото дете...“ и продължаваше в същия дух. Страница след страница писмото приличаше на унизителна просия — безсрамен опит да се възползва от смъртта на Джак и скръбта на баща

му. Беше написано от ръката на майка ѝ, която дори нямаше благоприличието да се възползва от ситуацията от свое име. Ако го беше направила, Батшеба може би никога нямаше да разбере за това и да преживее този мъчителен позор. Но не, мисис ДеЛус трябваше да се престори на дъщеря си. И така, Батшеба беше тази, която получи грубия отговор на лорд Фосбъри. И именно тя трябваше да понесе това унижение.

И когато писа на майка си, отговорът беше точно такъв, какъвто очакваше: *„Направих го за теб, любов моя, защото ти си твърде горда и добросъвестна“*.

Това беше последното писмо, което Батшеба бе получила от своите родители. Те се бяха преместили в Санкт Петербург, където баща ѝ бе починал от чернодробно заболяване. Скоро след това майка ѝ се бе омъжила отново и се бе запиляла нанякъде. Не се бе обадила на никого, включително и на собствената си дъщеря. На Батшеба ѝ се искаше семейството ѝ да ѝ липсва, но не беше така. Детството ѝ бе изпълнено с инциденти, като този с писмото до лорд Фосбъри. Нищо чудно, че беше готова да понесе всичко, в замяна на това да живее с Джак.

— Какво има, мамо? — попита Оливия.

Батшеба погледна нагоре. Не беше чула дъщеря си да влиза.

— Нищо — отвърна тя и накъса бележката, пратена от секретаря на лорд Ратборн, на малки парченца и ги хвърли в огъня.

— Ти си плакала — каза Оливия.

Батшеба набързо изтри очите си.

— Сигурно ми е влязла малко пепел в окото — отговори тя.

„Е, нищо лошо не е станало“, каза си. Знаеше, че ще се случи така. Просто бе загубила потенциален ученик. Щеше да намери други. Това беше нищо, в сравнение с унижението от бележката на лорд Фосбъри. Абсурдно беше да се чувства ядосана... разочарована... наранена.

С посещението си в Египетската зала, за първи път бе рискувала да се появи на място, посещавано от лондонската аристокрация. Няколкото думи разменени с лорд Ратборн бяха първият ѝ разговор с джентълмен след погребението на Джак. Новите изживявания бяха нарушили спокойствието ѝ, нищо повече. Това обяснение не беше

напълно убедително, но ѝ помогна да издържи петъка, съботата и неделята.

В понеделник, както обикновено, Батшеба проведе урока по рисуване, в стаята, която беше наела, два етажа над печатницата. Когато свърши, слезе в магазина, както правеше обикновено, да провери дали някой е питал за уроци по рисуване.

Висока позната фигура стоеше пред тезгяха. Тя зяпна като недодялано момиче, което никога не се бе учило на каквито и да е маниери. Погледът ѝ се спусна блуждаещо през широките рамене, надолу по гърба му и още по-надолу по дългите мускулести крака и после пак се вдигна нагоре по безупречната, елегантно облечена мъжествена фигура. Съзерцаваше замаяно ивицата бяло копринено шалче, което се подаваше над яката на палтото му; гъстата, тъмна коса, извиваща се над него и забеляза малката сянка, падаща от периферията на шапката върху ухото му.

— А, ето я и нея — каза мистър Пофъм.

Батшеба премигна, когато той обърна глава. Високата аристократична фигура напълно закриваше дребния продавач. Джентълменът се обърна. Ратборн... да, разбира се. Кой друг би бил толкова... безупречен дори и в гръб? Кой друг би я гледал толкова сдържано, без искрица изненада, без намек за любопитство? Не, *той* не се заплесваше като някой идиот.

— Мисис Уингейт — каза той. — Пристигнахте точно навреме. Пофъм и аз почти щяхме да се скараме.

— О, не, наистина, сигурен съм, че нямаше, милорд — отвърна мистър Пофъм изключително смутен. — Само се колебаех, тъй като не бях напълно уверен... — гласът му постепенно заглъхна, явно бе затруднен.

— Изразих желание да наблюдавам вашия клас по рисуване — обясни Негова светлост. — Мистър Пофъм ми каза, че се провежда горе.

— Урокът свърши — заяви Батшеба. — А освен това си мислех, че и вашият интерес приключи. Получих бележка в този смисъл. Или може би съм сънувала?

— Очевидно съм ви засегнал — отвърна той. — Сигурно смятате, че ако човек веднъж вземе решение, трябва да се придържа твърдо към него.

Тя си помисли, че забелязва слаб намек на усмивка в десния ъгъл на устата му.

— Какво ще е необходимо, за да вземете окончателно решение? — попита Батшеба. — Урокът свърши. Следващият е в сряда. Желаете ли да направите още едно досадно пътуване до другата страна на луната, за да го наблюдавате?

— Холбърн не е другата страна на луната — отвърна той.

— Обаче не е и средата, в която обичайно се движите — каза тя.

— Може би ще пожелаете да ви опаковам картината, милорд, докато продължавате разговора си с мисис Уингейт? — вметна мистър Пофъм. — Така ще бъде готова за вас, когато си тръгвате. Или бихте предпочели да ви я изпратим?

— Не, ще я взема с мен — отговори Ратборн, без да отмества тъмния си поглед от Батшеба.

Пофъм изчезна в задната стаичка.

— Вашият акварел на Хампстед Хийт — каза Ратборн. — Виждате ли, в това е проблемът. Ето кое ме доведе отново в Холбърн. Ето кое ме направи толкова нерешителен и ме преследва от миналата сряда. Силно се съмнявам, че ще открия друг толкова талантлив преподавател. Истинските таланти трябва да посвещават времето си да създават и да излагат своите творби. Посредствените прекарват живота си в преподаване. Чудя се, дали не трябва да се възползвам от удобния момент, докато не сте възвърнала разума си и не сте престанала да пилеете времето и таланта си, преподавайки на досадни деца като племенника ми.

Ако беше направил комплимент за красотата ѝ, Батшеба щеше да го приеме напълно равнодушно. Макар да съзнаваше, че периода на разцвета ѝ е минал, тя беше свикнала с такъв вид ласкателство и се отнасяше към него с безразличие. Външният ѝ вид не беше нейна заслуга. Но изкуството бе нещо, което създаваше. Беше особено горда с картината на Хампстед Хийт, така че Ратборн не би могъл да подбере по-подходяща похвала. Тя пламна цялата и се изчерви като ученичка.

— Обичайните ми ученици не са като вашия племенник — каза тя. — Дори класната стая не е това, с което той е свикнал. И талантлива или не, и двамата знаем, че аз не съм подходяща. Вие може и да сте склонен да пренебрегнете моето минало, но семейство му ще бъде ужасено.

— Неговото семейство винаги е ужасено — отвърна Ратборн. — Опитвам се да не им обръщам внимание, доколкото е възможно. Моля ви, ще бъдете ли така добра да ми покажете класната стая, за да мога да си я представя пълна с ученици? Аз не съм художник и въображението ми е ограничено. Надявам се, че класът не е голям.

— Осем ученика в понеделник — каза тя. — Ами тогава, елате... от тук.

Тя го поведе извън магазина и нагоре по тясното стълбище.

— Да си представя осем ученика е напълно в способностите ми — каза той, а дълбокият му глас прозвуча още по-ниско в малкото, мъждиво осветено пространство. — Момичета? Момчета? Или и двете?

— Момичета.

Нагоре имаше още два етажа, но Батшеба бе свикнала да ги изкачва и не би трябвало да се задъха толкова. Беше благодарна, че той не ѝ зададе никакви други въпроси, докато не отвори вратата на класната стая.

Просторната стая бе слабо обзаведена и осветена от множество прозорци.

— Както виждате, светлината е добра — проговори тя, — особено в ранния следобед. Поддържа ме я винаги чиста. Аз и още няколко жени си поделяме наема и се редуваме да я ползваме. Наехме една трудолюбива жена да почиства.

Тя му показва стативите, внимателно наредени в ъгъла на стаята.

— Моите момичета са дъщери на проспериращи търговци. Някои са малко разглезени, но успях да ги науча, колко е важно да се поддържа ред на работното място.

Ратборн отиде до един от прозорците, стиснал ръце зад гърба си и погледна навън. А Батшеба забеляза, че шапката на главата му вече я нямаше. Огледа се наоколо и я видя на един стол. Сигурно я бе свалил, когато бе влязъл в стаята. Тя не знаеше защо беше изненадана и дали това, което почувства беше изненада. Следобедната светлина танцуваше върху чистата му тъмна коса, която не бе оформена с нищо. В нея се забелязваха леки къдрици, които със сигурност бяха доста по-силно изразени, когато бе влажна. „Не си го представяй мокър“, нареди си тя.

Дълбокият му глас я откъсна от опасните мисли.

— На какво друго ги учите? — попита той. — Какъв е вашият метод?

Тя му обясни как започва курса, с упражнения в натюрморт, като позволява на ученичките да донесат няколко предмета от дома си и да ги подредят както искат.

— На първо време някакъв плод или чаша с чинийка — каза тя. — По-късно, може аз да подредя композицията, например — боне, чифт ръкавици и книга. А когато времето позволява, излизаме навън. Рисуваме дървета, порти или някоя витрина на магазин.

— Не ги ли водите в Кралската Академия, където да копират работите на други художници? — попита той, все още загледан през прозореца.

— Това не е най-добрият метод за моите ученички — отвърна тя. — Те не възнамеряват да стават художнички. Тяхното основно желание е да придобият финес и подобаващи на дама таланти. Родителите им искат те да се издигнат. Аз уча ученичките си да виждат. Уча ги на прости техники. Така ги подготвям да оценяват качеството. Наученото от мен, могат да приложат във всички други области или хобита. — Тя опита да си представи каква полза би имал младият лорд от подобно обучение.

— С други думи, вие им давате основа — каза Ратборн.

— Да.

— Точно това липсва на Перегрин — каза той и най-накрая се извърна от прозореца. Слънчевата светлина очерта леките къдрици в косата му и изсечените черти на лицето му. — Основата. И преди е имал учители по рисуване. Явно техните методи не са били подходящи за него. Може би вашите ще са.

— Ще му бъдат нужни индивидуални уроци — отбеляза Батшеба, безмилостно потискайки семето на надежда, което се опитваше да покълне в нея. Това негово „може би“, беше доста дипломатично. По-вероятно бе стаята да му се вижда запусната, методите ѝ да му се струват аматьорски, а ученичките ѝ — недостойни. — Не мога да му преподавам в клас с момичета. Неговото присъствие би развалило дисциплината. Ще предизвика свян у някои девойки, други ще са по-дръзки и в крайна сметка всички ще се държат глупаво.

— Присъствието на Перегрин винаги е разрушително — каза Ратборн. — Няма значение в каква среда се намира. Момичета, момчета, възрастни. Учители, семейството, духовници, моряци, войници, членове на Парламента. Племенникът ми е Тома Неверни. Иска всичко да е доказано. Той е любопитен, логичен, упорит. Ще ви задава въпроса „Защо?“ по сто пъти на час. Така че ще постъпите много глупаво, ако не завишите обичайната си такса поне три пъти.

Не беше възможно да е сериозен. Тройна такса само за едно момче? Лорд Лайл едва ли бе по-труден за контролиране от Оливия, колкото и да се опитваше и колкото и да бе разглезен от родителите си. Оливия беше наследила твърде много от характера на „ужасните“ ДеЛус.

— В такъв случай трябва да го учетворя — отвърна Батшеба.

— Неслучайно момчето спомена, че сте разумна — каза Ратборн и се отдалечи от прозореца. — Бихте ли се съгласили тогава да го вземете, въпреки моите предупреждения?

Тя дори не мигна. Баща ѝ я беше научил как да играе карти.

— А вие взехте ли решение, вече? — попита тя.

Той огледа стаята.

— Хората от моя кръг няма да харесат това — каза той. — Симпатиите им са насочени към семейството на вашия покоен съпруг.

— О! — въздъхна тя.

Изведнъж се почувства толкова изморена. Също като Сизиф, който с всички сили тласкал огромния камък нагоре към върха на планината, само за да падне обратно. Камъкът беше нейното минало и се търкаляше надолу, за да смачка едва поникналата надежда. Испита същото, както онзи ден пред печатницата, когато разбра, че името ѝ бе затворило още една врата пред нея.

— Тези остарели недоволства и предразсъдъци са толкова изморителни — продължи Ратборн. — Ако родителите на Перегрин открият, че точно вие го обучавате, ще изпаднат в истерия. Прекалената емоционалност е част от природата им, разбирате ли. Но не могат да я преодолеят. Може би заради това се провалиха напълно със сина си. И решиха проблема като го оставиха при мен, а те се оттеглиха в бърлогата си в Шотландия. Но щом роднините ми са го оставили при мен, ще трябва да живеят с моите решения — погледна я в очите и се усмихна съвсем леко. — Всичко, което трябва да направя,

е да реша. Знаете ли, че в момента гледате като дъщеря си, когато се беше ядосала на Перегрин. Може би желаете да ме замерите с някой скицник?

— Това би ли помогнало да решите? — попита го тя.

Усмивката му стана по-забележима и на нея ѝ се прииска да я бе държал скрита, защото когато я показва в истинската ѝ светлина, вместо само да я загатва, ритъмът на сърцето ѝ се ускори, а този на мозъка ѝ се забави.

— Реших, че момчето се нуждае от вас — каза той. — Реших, че той е много по-важен от стари дразги и скандали.

Бенедикт смяташе, че е дошъл на себе си. Разбра, че е влязла в печатницата, още преди да я бе видял. Чу леките стъпки и веднага усети присъствието ѝ. Той си даде време да се вземе в ръце, преди да се обърне към нея. Тогава я погледна и си помисли, че магията е развалена. Тя не изглеждаше като най-красивото създание в целия свят, както бе вярвал до момента. Вече не му се струваше прекалено млада, за да има дъщеря на възрастта на Перегрин. Лицето, което Бенедикт намираше за толкова незабравимо, сега беше измъчено, а очите ѝ не бяха така блестящи, както ги помнеше. Следователно можеше да бъде сигурен, че е направил избора си, придържайки се стриктно към това, което му нареждаше съвестта, без да се влияе от мнението на обществото или от сцените, които трябваше да изтърпи, ако Атертън науче за това. Някой трябваше да избере най-доброто за Перегрин.

В мига, в който произнесе думите, Бенедикт знаеше, че е направил правилния избор. Това, което не очакваше, бе да види как то се отрази на лицето ѝ. Първо очите ѝ светнаха, след това изражението ѝ се смекчи, изопнатите ѝ устни се извиха в усмивка. Измъченият израз внезапно изчезна и отнесе със себе си всички белези на възрастта. Синьото в очите ѝ беше блестящо, почти заслепяващо и тя изглеждаше така сякаш цялата грееше. Ако бе надарен с въображение, Бенедикт можеше да си представи, че е изрекъл магическо заклинание, за да предизвика подобно преобразяване. Но той никога не си беше позволявал подобни волности.

— Вие наистина сте безупречен — каза тя учудено.

Безупречен! Както казваха всички останали. Колко ниски бяха техните стандарти за безупречност!

— Да, това е толкова досадно — отвърна той. — Сега трябва да отговоря: „Никой не е безупречен“, но това е още по-досадно. Утешавам се с факта, че ако хората научат за това, което направих сега, ще спрат да казват, че съм безупречен. Колко вълнуващо. Най-накрая ще имам недостатък.

— Нямах никаква идея, че е толкова трудно да се сдобие с такъв — каза тя. — За щастие, дошли сте на правилното място. Както може би сте чували, моят клон в семейство ДеЛус ги притежава в изобилие.

— Ако имам нужда от друг, ще знам къде да дойда — отговори той.

— Препоръчвам ви първо да свикнете с този — каза тя. — Засега е таен недостатък. Някои хора смятат, че тези са от най-добрия вид.

— Един недостатък, една тайна — каза Бенедикт. — Вече се чувствам доста пропаднал.

— За мен е чест да ви помогна — отговори тя. — Но да се върнем към работата. Тук ли ще идва лорд Лайл за уроците? Знам, че е малко отдалечено, но това може да се счита за предимство. Така вероятността да се срещне с познати е по-малка.

— И на мен ми хрумна това — каза Бенедикт. — Достатъчно ще бъде да го пращам с някой от прислугата. — „Някой дискретен“, помисли си той. — И най-добре да е пеша.

— Но от Кавендиш Скуеър са близо две мили — отбеляза тя.

— Вие знаете къде живея? — попита той.

— Кой не знае? — каза тя.

„Кой ли наистина“, зачуди се Бенедикт. За него уединението беше недостижим блян.

— Две мили са нищо — продължи той. — Перегрин се нуждае от упражнение, особено сега. Наскоро осъзна, че доброто познаване на гръцкия и латинския език е от съществено значение за археолога и класическите автори го обсебиха. Ако наистина възнамерява да отиде в Египет, то физическата издръжливост ще му е нужна не по-малко от знанията. Освен това ще трябва да свикне да бъде сред хора, които „не се движат в същите кръгове“, като него.

Той си позволи усмивка, заради израза, който използва. Ако тя мислеше, че не познава Холбърн, то не знаеше много за него или за Лондон. След това бавно премести погледа си от забележителното й лице към прозореца и гледката към сградите отсреща, която му се предоставяше. Всичко това беше за Перегрин. Трябваше да съсредоточи мислите си върху него. Тя изглежда нямаше никакъв проблем да се концентрира върху работата. Каза му дните и часовете, в които стаята беше свободна за индивидуалните занимания, написа му какви материали ще са необходими и изясни името и адреса на деловия съветник на Бенедикт, на когото щеше да праща сметките.

След това той нямаше повече извинения да остава там. В следващите десет минути взе картината от Пофъм и се отправи доста по на запад от Холбърн към далеч по-изискано място, където да я сложат в рамка.

А после щеше да я закачи в спалнята си, реши Бенедикт.

ГЛАВА 4

Бяха изминали десет дни и четири урока. През това време Бенедикт нито веднъж не бе почукал на вратата на мистър Пофъм.

Явният избор за придружител на Перегрин за уроците по рисуване бе лакея Томас. Ратборн го беше довел от Дарбишър и бе единственият прислужник, на когото можеше да вярва, че ще запази мълчание. Дискретно облечен в ежедневни дрехи вместо с ливрея, Томас щеше да чака в близкото кафене, докато урокът приключеше. В края на определеното време, щеше да взема повереника си от вратата на печатницата. Задачата бе лесно изпълнима за Томас, защото Бенедикт бе наложил на Перегрин едно просто правило:

— Тихо и кротко ще ходиш и ще се връщаш от уроците си по рисуване. Ако се случи някакво произшествие — преди, по време или след това — заниманията ще бъдат преустановени. Никакви извинения няма да бъдат приети. Ясно ли е?

— Да, сър — отговори Перегрин.

Бенедикт го пусна, сигурен, че правилото е достатъчно, тъй като Перегрин отдаваше цялото си внимание и плам не само на гръцкия и латинския, а на всичко, което го влечеше. Мисис Уингейт не се нуждаеше от това, Бенедикт да е наблизо, за да укротява племенника си. Обаче именно той беше този, който се нуждаеше от укротяване. На единадесетия ден, петък, го обхвана опасно отегчение и безпокойство. Не че нямаше какво да прави. Следеше заплетено криминално дело в Олд Бейли^[1]. Предстоеше му да подготвя реч за Парламента в подкрепа на предложението за столичната полиция. И макар голяма част от Модното общество да бе отпътувала към провинцията, Лондон не бе напълно опустял. Бенедикт не страдаше от липса на покани за вечери, танци, лекции, концерти, театър, опера, балет и изложби. Въпреки това, той бе отчайващо отегчен. Беше му толкова скучно, че този следобед на два пъти се хвана да се разхожда нервно из стаята, практика, която смяташе подходяща само за истерични жени и неуравновесени хора.

Животните затворени в клетка не престават да обикалят напред-назад. Децата не се спират на едно място. Но един джентълмен трябва да стои спокойно.

Бенедикт седеше спокойно на стола зад бюрото в кабинета си, а секретарят му Грегсън се бе настанил срещу него. Започнаха да преглеждат насъбралата се през последните десет дена кореспонденция. Негова светлост беше прекалено отегчен, за да ѝ обърне внимание досега. Дори в момента не му се занимаваше с това. Но ако продължаваше да ги игнорира, в крайна сметка, малките купчинки от писма и картички щяха да се превърнат в голям разхвърлян куп. Това беше нещо, което безотговорни личности, като братята му Рупърт и Дариъс, позволяваха да се случи.

Отговорният джентълмен поддържа делата си в ред.

— Това е от лорд Атертън, сър — каза Грегсън, като повдигна едно дебело писмо. — Може би ще предпочетете вие да го отворите.

— Определено не — отговори Бенедикт. — Макар че трябва да видя какво пише, а ти знаеш, че той използва тройно повече думи, отколкото са необходими, за която и да е тема, придружени от излишно много тирета и удивителни знаци. Моля те бъди така добър да го съкратиш до най-същественото.

— Разбира се, сър — Грегсън започна да преглежда внимателно дългото послание. — „Имах най-тревожната неочаквана среща“ — зачете той.

— Без тревожни неочаквани срещи — прекъсна го Бенедикт.

Грегсън се върна към писмото:

— „С възмущение научих...“

— Без възмущения — пак го прекъсна Негова светлост.

— „Майката на Присила...“

— За Бога, Грегсън, не искам да чувам нищо за майката на лейди Атертън, умолявам те! Може би трябва да обобщиш по-добре.

Секретарят му набързо прегледа следващите няколко страници.

— Той е намерил място за лорд Лайл.

Бенедикт настръхна.

— Какво място?

Грегсън прочете:

— „Сигурен съм, че ще почувстваш същото облекчение, като нас, когато научиш, че предприетите мерки, относно моя блуден син, вече

дадоха резултат. В училището на Хериът в Единбург са съгласни да го приемат.“

— Училището на Хериът — повтори Бенедикт. — В Единбург.

— След две седмици негова светлост ще изпрати слуги да вземат лорд Лайл и да го придружат до новото му училище — каза Грегсън.

Бенедикт стана от бюрото и отиде до прозореца. Стоеше спокойно и гледаше към градината. Красивите хризантеми, полюшвани от лекия септемврийски ветрец, му помогнаха да запази самообладание. Нищо във външността на мъжа не подсказваше за бурята в душата му. Естествено, той не изказа на глас мислите си. Рядко го правеше. Въпреки годините на самодисциплина, мислите относно близките му и техните постъпки го докарваха до лудост. Всъщност, понякога в съзнанието си дори звучеше като Атертън по време на някоя от неговите тиради. За разлика от него, обаче, Бенедикт се бе научил да крие яростта си. Малкото, което изразяваше, бе ограничил само до сухо наблюдение, сарказъм или повдигната вежда.

Животът не е опера. Сцените са уместни само в театъра.

Бенедикт не започна да упреква и ругае глупавия си зет. Той просто каза:

— Грегсън, изпрати съобщение на лорд Атертън. Кажи му, че може да спести пътуването на слугите си. Аз ще заведа момчето в Шотландия след две седмици.

Половин час по-късно, лорд Ратборн пътуваше към Холбърн.

Заради натовареното движение по улиците, докато Бенедикт успее да стигне до печатницата, урока на Перегрин бе приключил и момчето вече бе на път за вкъщи. А мистър Пофъм му каза, че мисис Уингейт също си е тръгнала.

Той опита да се убеди, че е най-добре да общува с нея чрез писма. Но отхвърли идеята, както вече бе направил повече от дузина пъти докато пристигне до тук. Писмото просто нямаше да бъде подходящо. Достатъчно я бе обидил с последното, в което отказваше услугите ѝ. Бенедикт си спомни презрителният начин, по който тя се отнесе към него, гордо вдигнатата брадичка и пренебрежението в сините ѝ очи. Бе поискал да се разсмее, да се приближи към нейното красиво, сърдито лице и... и да стори нещо нередно.

Обърна се към Пофъм с думите:

— Трябва да говоря с нея. Спешно е. Отнася се за един от нейните ученици. Ще бъдете ли така добър да ми дадете адреса ѝ.

Мистър Пофъм целия почервения:

— Умолявам ви, Ваша светлост, н-не се обиждайте, н-но не мога да си позволя волността да ви дам адреса на дамата.

— Не можете да си позволите волността — спокойно повтори Бенедикт.

— Д-да, В-ваша светлост. Моля за извинение, В-ваша светлост. Вярвам, Ваша светлост, ще разберете. Хм... съществуват трудности. За млада вдовица, каквато е тя... живееща сама... мъжете могат да станат доста д-досадни. Не и Ваша светлост, разбира се... не искам да кажа това. Проблемът е, че аз чистосърдечно обещах на дамата да не правя никакви изключения, сър.

На Бенедикт му се искаше да се протегне през тезгяха, да сграбчи малкото човече за врата и да заблъска главата му в тезгяха, докато стане по-сговорчив. Това, което каза обаче, беше:

— Колебанието ви показва, че може да ви се има доверие, сър. Разбирам ви напълно. Моля ви да изпратите бележка на мисис Уингейт, в която да поискате разрешението ѝ да се свържа с нея. Ще почакам.

След това се разположи на стол до една маса и започна да разглежда една папка с литографии.

— С-с удоволствие, Ваша светлост — заекна Пофъм. — Но има един п-проблем. Моят помощник прави доставка, а аз не мога да оставя магазина без надзор.

— Тогава пратете някой разносвач — отвърна Бенедикт, без да вдига поглед от рисунките.

— Да, Ваша светлост.

Пофъм излезе от магазина. Погледна нагоре по улицата. После погледна надолу. Не се появи никакъв разносвач. Той се върна в магазина. На интервали, отново излизаше навън и поглеждаше нагоре и надолу по улицата.

Магазинчето беше малко. Въпреки че Бенедикт не беше никак дребен, не заемаше много място. Но тъй като беше аристократ, а хора от неговата класа бяха нещо непознато за тази част на Холбърн, той създаваше впечатление, че заема много повече пространство в

сравнение с един обикновен човек. Не само, че сякаш запълваше всеки свободен квадратен инч от помещението, но и привличаше погледите на клиентите и те забравяха за какво са дошли. Някои от тях излизаха твърде изплашени и смутени, за да купят нещо. И това не беше най-лошото. Той бе наел файтон, вместо да използва някой от своите, най-вероятно за да не привлича вниманието докато пътува. Освен това бе платил на кочияша да чака и той стоеше с файтона пред магазина и забавяше движението. Няколко безделници го бяха наобиколили, за да поклюкарстват. Преминаващите кочияши изразяваха своя гняв достатъчно шумно, за да бъдат чути в магазина. Пофъм ставаше все по-червен и притеснен.

Най-накрая, след като беше изминал половин час, а помощникът му все още не се беше върнал, той даде адреса на лорд Ратборн.

От Холбърн кочияшът на файтона зави наляво по Хатън Гардън и после надясно по Чарлс Стрийт. Там, пред хана с името „Кървящото сърце“, Бенедикт слезе. Каза на кочияша да го чака надолу по улицата, където нямаше да пречи толкова много на уличното движение. Пресече от другата страна и спря на тесния път, който водеше към двора.

Кварталът бе изключително беден. Обаче, противно на убежденията на мисис Уингейт, за лорд Ратборн най-западналите райони на Лондон не бяха нещо непознато. Той бе участвал в няколко парламентарни разследвания за състоянието на най-нисшите класи и не бе получил информацията си за тях само от четене.

Дори заразните болести не можеха да го разколебаят, въпреки че жена му бе починала от треска, с която се беше заразила по време на една от нейните евангелистки мисии в квартал като този.

Той се спря, защото разумът му се завърна. Какво, за Бога, трябваше да каже лично, което не можеше да бъде написано в писмо? Какво значение имаше за него дали мисис Уингейт щеше да се обиди? Не си ли търсеше извинение, за да я види? Нима бе позволил на превъзбудения си ум да управлява действията му?

Последният въпрос го накара да смени посоката и да тръгне отново надолу по Чарлс Стрийт. Вървеше загледан право напред и се опитваше да контролира твърдо мислите си. Това беше само работа. Щеше да напише съобщение до мисис Уингейт, с което да я

информира, че Перегрин се връща на училище и не може да продължи уроците си с нея. Естествено, щеше да ѝ бъде заплатено за всички уроци, за които се бяха уговорили. Бенедикт щеше да ѝ изкаже благодарността си за напредъка, който бе постигнала с момчето и може би да си позволи да изрази съжаление за внезапното...

Проклет да е Атертън! Защо не можеше да се държи последователно, а не в един момент да вдига ръце и да обявява нещо за безнадеждно, а в следващия...

Внезапен сблъсък го изтръгна рязко от размислите му. Бенедикт едновременно чу кратък вик, видя падащи върху себе си пакети, усети как едно боне се удря в брадичката му и ръка, която сграбчва ръкава на палтото му. Той я хвана. Това определено беше жена и в същия миг вече знаеше коя е тя, дори преди да бе видял лицето ѝ.

Ако внимаваше къде стъпва, вместо да го зяпа, Батшеба нямаше да се спъне. Той не гледаше към нея, а ума му определено беше някъде другаде. Ако беше по-съобразителна, той щеше да отмине и тя нямаше да се изложи. Отново.

Видя как очите му се разшириха, когато я позна и неподправеното изражение в тъмните им дълбини я потопи във вълна от топлина. В следващия момент погледът изчезна, но топлината остана, като трептеше във вените ѝ и караше мускулите ѝ да омекват.

Той бързо я изправи на крака. Но не бързаше да я пусне. Батшеба усещаше ясно горещите следи, които оставяха облечените му в ръкавици ръце там, където бе хванал раменете ѝ. Чувстваше топлината, която излъчваше високото му силно тяло само на сантиметри от нейното. Забеляза вълнената тъкан и финия лен и контраста между цветовете — искрящо бяло на фона на тъмно зелено. Вдиша чистия аромат на сапун и колосана риза, примесен с по-екзотичното ухание на скъп мъжки парфюм... и нещо далеч по-опасно и примамливо — неговия аромат.

— Мисис Уингейт — каза той. — Надявах пътищата ни да се пресекат.

— Щеше да е по-добре да се оглеждате, вместо само да се надявате — отвърна тя. — Ако не бях събрала смелост да се хвърля на пътя ви щяхте да ме пропуснете.

Бенедикт я обхвана по-силно. И тогава тя осъзна, че все още се държеше за него, а ръката ѝ стискаше здраво неговата. Сякаш бе хванала топъл мрамор. Разтвори пръсти, откъсна погледа си от неговия и огледа пакетите си, пръснати по тротоара. Кошницата ѝ вече беше смачкана от колелата на преминаваща карета.

— Можете да ме пуснете — каза тя. — Бих искала да си събера покупките преди някое предприемчиво улично хлапе да ги задигне.

Той я освободи и започна да събира пакетите ѝ. Батшеба го наблюдаваше как изпълнява скромната задача с присъщата си грация. Палтото му стоеше като излято и дори не се опъваше по шевовете, когато се навеждаше. Приличаше на работа на Уестън. Вероятно сумата, която Негова светлост беше заплатил за него, би стигнала на нея и Оливия да живеят охолно година, а може би дори две или три. Тълпата, която се събираше около тях, го гледаше с неприкрито любопитство. Батшеба най-сетне се опомни и показва съобразителността си.

— Безработен лакей — обясни тя. — Един от роднините на покойния ми съпруг го е уволнил, горкият.

— Той е дошъл в грешния квартал, мисис Уингейт — отбеляза един от зрителите. — Тук е трудно да се намери работа дори за местните.

— Жалко е, нали? — поде друг. — Висок, едър и силен приятел като тоя. Чувал съм, че богатите харесват такива. Вярно ли е, мадам?

— Да — отвърна тя. — А високите лакеи са *de rigueur*^[2].

Накрая Бенедикт събра всичките ѝ пакети и двамата забързаха напред, оставяйки тълпата да спори за значението на израза *de rigueur*.

Когато завиха зад завоя и обитателите на квартала повече не можеха да ги чуват, той попита:

— Значи аз съм лакей?

— Не трябваше да идвате в този квартал, облечен толкова елегантно — каза тя. — Ясно е, че нямате никаква представа как да се движите инкогнито.

— Не бях помислил за това.

— Очевидно е — отговори тя. — За щастие, единият от нас произхожда от семейство на изкусни лъжци. Това, че ви представих за лакей обяснява както елегантните ви дрехи, така и превъзходството, което излъчвате.

— Моето превъзх... — гласът му секна. — Вървите в неправилна посока. „Кървящото сърце“ не е ли насам?

Тя спря.

— Разбрали сте къде живея.

Той кимна над пакетите, натрупани под челюстта му.

— Пофъм няма вина. Аз го изтормозих. Искаше ми се да не бях го правил. Презирам насилието. Но бях... изключително ядосан.

— На Пофъм?

— На зет ми. Лорд Атертън.

— Тогава защо не тормозите зет си?

— Той е в Шотландия. Не ви ли го казах?

— Милорд... — започна тя.

— Вижте, ето един тих църковен двор — каза той и посочи мястото с брадичката си. — Защо не влезем вътре? Ще бъдем насаме, без да нарушаваме благоприличието.

Батшеба не беше толкова сигурна, кое би изглеждало прилично и кое не. И все пак, след като ръцете му бяха заети с пакетите...

Тя влезе вътре и спря близо до портата. Бенедикт остави покупките ѝ върху една надгробна плоча.

— Налага се да заведе Перегрин в Шотландия след две седмици — каза той. — Баща му провали напълно нашата уговорка. Явно е получил пристъп на отговорност и е решил да натрапи наследника си на училището на Хериът в Единбург.

Тя потисна въздишката си и си помисли. „Сбогом, блестящи монети“.

— Това не е ли добро училище? — попита.

— Перегрин никога няма да се впише в някое от известните британски училища — произнесе Бенедикт, колкото можа спокойно. — Но никой не може да обясни това на Атертън, и то в писмо. Едва ли някой може да му обясни каквото и да е. Той е твърде нетърпелив, импулсивен и емоционален, за да премисля нещата.

За изненада на Батшеба, лорд Ратборн започна да се разхожда по пътеката. Крачеше грациозно, все така безупречен, разбира се, но от неговата съдържана енергия, въздухът в малкия двор видимо започна да се сгъстява.

— Само ако можеше да погледне разумно на нещата — продължи Ратборн, — той щеше да види, че методите на преподаване в

британските частни училища са в пълна противоположност с характера на момчето. Щеше да знае, че там се толерира зубренето. От учениците се очаква да изпълняват всичко, което им се каже, без да задават въпроси; да заучават, без да осъзнават какво точно запаметяват. Когато Перегрин започне настойчиво да задава въпроси, той ще бъде считан в най-добрия случай за неуважителен, а в най-лошия — за сквернословен. И ще бъде наказван. На повечето момчета им трябват няколко удара, за да се научат да сдържат езиките си. Перегрин обаче, не е като повечето момчета. Боят не означава нищо за него. Защо родният му баща не може да види това, което е ясно на обикновения му чичо? — заключи той и размаха юмрук.

— Може би на бащата му липсва способността на чичото да се постави на мястото на момчето — предположи Батшеба.

Ратборн рязко спря. Погледна надолу към стиснатата си ръка, премигна веднъж и я отпусна.

— Наистина. Е, винаги съм считал, че Атертън има въображение колкото за половин дузина мъже. Със сигурност повече от мен.

— Родителите виждат нещата по-особено — каза тя. — Дори могат да бъдат слепи за някои от тях. А вашият баща разбира ли ви?

За миг той изглеждаше поразен, а тя бе изненадана да види толкова силна емоция у него. От самото начало бе забелязала, че лицето му винаги оставаше безизразно.

— Искрено се надявам, че не — отвърна той.

Батшеба се засмя. Просто не можа да се сдържи. Слабостта му, продължила само миг, веднага бе преодоляна и той се върна към обичайното си непроницаемо спокойствие. За този кратък миг, обаче, Батшеба видя едно огорчено момче и си помисли, че много би й харесало да го опознае по-добре. Опасна мисъл.

За момент, той стоеше и я гледаше с онази негова полуусмивка. След което се приближи.

— Наистина ли паднахте върху мен нарочно? — попита я той.

— Това беше шега — отговори тя. — Истината е, че се стреснах, когато ви видях на Чарлз Стрийт. Бих искала следващия път, когато решите да ме посетите, да ме предупредите. Бих предпочела да не се блъсна във витрината на магазина и да си насиня окото или да падна на бордюра и да си счупя глезена.

Ратборн бе застанал твърде близо, а погледът му привличаше нейния като магнит. Магията продължи само миг, колкото Батшеба да вдиша и да издиша, и все пак напълно достатъчно да я примами още по-надълбоко. Да гледа в тези очи, толкова тъмни, беше все едно да се взира в дълъг мрачен коридор. Твърде интригуващо. Искаше да открие какво имаше в края му, кой бе там и колко голямо бе разстоянието от външността на мъжа до душата му.

Тя извърна очи.

— Нямах предвид, че трябва да ме търсите — добави тя. — Не отправях покана.

— Знам, че не трябваше да идвам — отвърна той. — Можеше просто да ви пиша. Но все пак, ето ме тук.

Тя не биваше да си позволява да бъде въввлечена отново. Затова се съсредоточи върху надгробната плоча зад него, където лежах поупките й.

— Е, трябва вече да тръгвам — каза тя. — Оливия скоро ще се прибере у дома от училище и ако не съм там, ще намери какво да свърши. Обикновено това е нещо, което е по-добре да не прави.

— А да, колко съм недосетлив — той се насочи към надгробната плоча и започна да събира нещата й. — Първо, въобще не трябваше да ви безпокоя и второ влоших положението като отнех твърде много от времето ви.

Той не беше злоупотребил достатъчно дълго. Тя не беше открила дори част от това, което искаше да узнае.

„Мисли за дъщеря си, каза си на ум. — Интересът към този мъж е лукс, който не можеш да си позволиш“.

— Предпочитам вече сама да нося нещата си, милорд — каза тя. — Присъствието на лакей в близост до „Кървящото сърце“ не би било подходящо. Най-добре ще е, ако всеки от нас поеме по пътя си.

Бенедикт нямаше желание да поеме по своя път. Искаше да остане точно там, където беше сега, да говори с нея, да я гледа, да я слуша. Тя се беше засмяла на пробягалият по лицето му, мимолетен ужас, когато го попита дали баща му го разбира. Звукът на този смях не беше такъв, какъвто очакваше. Той беше нисък, дълбок и гърлен. Порочен смях. Смях, който очакваш да чуеш в спалнята. Сякаш

изпълваше въздуха около него, докато вървеше към файтона. Не го остави и по време на краткото пътуване към дома му. Последва го вътре в къщата и горе в стаята на Перегрин.

Ратборн намери момчето коленичило на стола до прозореца, съсредоточено над една цветна илюстрация от книгата на Белцони. Тя изобразяваше покрив от гробницата на фараона, украсен със странни фигури и символи от злато на черен фон. Може би изобразяваше нощното небе и съзвездията така, както са ги виждали древните египтяни.

Бенедикт се отказа да се чуди над това. Древните египтяни го изнервяха неописуемо. Той съобщи на момчето какво беше решил Атертън.

Перегрин се намръщи.

— Не разбирам — каза той. — Татко каза, че е приключил с изпращането ми на училище. Той каза, че спокойно мога да раста неграмотен и невеж. Каза също, че не заслужавам джентълменско образование, след като не мога да се държа подобаващо за джентълмен. И добави...

— Явно е променил мнението си — прекъсна го Бенедикт.

— Това е изключително неприятно — продължи Перегрин. — Не съм приключил с изучаването на колекцията на Белцони. Във всеки случай, няма никакъв смисъл да тръгвам сега. Докато пристигна в Единбург, срокът вече ще е започнал. Ако на някой му се налага да бъде новото момче, то най-добре е поне да започне заедно с другите нови момчета. Така аз ще се окажа най-новия ученик и ще загубя голяма част от ценното си време да се бия, вместо да бъда тук и да подобрявам гръцкия и латинския си и да допълвам своите таблици с йероглифи.

Перегрин не позволяваше да го тормозят. Не би станал лакей на никого. Вследствие на това и вечното му положение на най-новото момче, той прекарваше голяма част от времето си изяснявайки своята позиция с помощта на юмруците си.

— Наясно съм — каза Бенедикт. — Обаче баща ти решава и е факт, че ти трябва да му се подчиниш.

Той не спомена, че възнамерява да си поговори с лорд Атертън. Нито намекна за намерението си да върне Перегрин обратно тук, ако това беше в човешките възможности, и да наеме подходящ учител за

него — нещо, което трябваше да бъде направено преди години. Не желаше да кара племенника си да се надява. Във всеки случай, синът трябваше да се подчинява на своя баща. Родителите трябва да бъдат уважавани, макар понякога да ни се иска да ги удушим със собствените си ръце. Независимо от това, което Бенедикт смяташе да предприеме в защита на Перегрин, в никакъв случай не би окуражил неподчинението.

— Аз си мислех, че той е вдигнал ръце от мен и ме е оставил на вашата отговорност — продължи Перегрин. — Явно и лорд Харгейт си е мислил така, защото каза на вас, а не на татко, да ми намери учител по рисуване. И какво ще стане сега с моите уроци, направо не мога да си представя. При това положение никога няма да се науча. А тъкмо започнах да показвам някакъв напредък. Не, истина е — каза той, щом видя как веждите на Бенедикт се повдигнаха. — Така каза мисис Уингейт, а тя въобще не ласкае напразно, както знаете. „Лорд Лайл, отново рисувате с краката си.“ Така ми говори, когато оплескам нещо — той се усмихна. — И ме кара да се смея.

— Разбирам — отвърна Бенедикт. И него караше да иска да се засмее. Още тогава, в Египетската зала, когато бе задавала въпросите на дъщеря си относно нападението ѝ над Перегрин. И пред магазина на Пофъм — на изумлението ѝ, когато момчето я уведоми за амбицията си, както и на нейния отговор. Поиска да се засмее и днес, когато тя се пошегува с хвърлянето си в краката му. Да, беше забавна. Казваше и правеше неща, които той не очакваше. И все още чуваше смеха ѝ.

— Е, предполагам, че не мога да направя нищо. Така че нямам избор — каза Перегрин и затвори книгата. — Все пак, имам две седмици. Ще трябва да се възползвам максимално от това време.

Бенедикт се беше подготвил за доста по-големи неприятности. Перегрин не бе задал дори част от обичайните си въпроси „защо“ и „за какво“, които чичо му беше очаквал. Може би най-накрая бе разбрал, че поведението на баща му рядко имаше някакво рационално обяснение и беше престанал да търси такова. Може би момчето узряваше и се учеше, в крайна сметка.

— Ако разрешите, сър, може ли утре да отида до Британския музей? — попита Перегрин. Искам да опитам още веднъж да нарисувам главата на Рамзес II. Попитах мисис Уингейт дали няма да

можем да проведем един извънреден урок в събота там или в Египетската зала, но тя няма време. Каза, че ще бъде на Сохо Скуеър утре сутрин и през ранния следобед.

— Вероятно заради поръчка за портрет — предположи Бенедикт. Някой от търговците, чиито дъщери обучава, сигурно бе разбрал колко е талантива.

— Струва ми се, че ще оглежда жилищата там — каза Перегрин.

Бенедикт предполагаше, че за някои Сохо Скуеър изглеждаше далеч по приличен от околностите на „Кървящото сърце“. Но все пак и двете места можеха да бъдат причислени по-скоро към неприятните квартали.

— Ще трябва да я посъветвам да не го прави — каза той. — Неразумно е да се местят толкова близо до Севън Дейлс. Там е толкова лошо, ако не и по-лошо, отколкото в Сафрън Хил.

Перегрин се намръщи.

— Разбира се, нас изобщо не ни засяга къде ще предпочете да живее — продължи Бенедикт. — Ако искаш да посетиш Британския музей. По-добре да отидеш с Томас. Няма смисъл да идвам и да се мотая там, докато рисува.

— Наистина няма — отвърна Перегрин. — Ще ви бъде ужасно скучно. Естествено аз ще се държа така, все едно е ден за урок. Дори ако се случи някой от директорите на музея да мине, няма да му кажа нито дума за червения гранитен саркофаг в двора, за който леля Дафне е толкова разтревожена. Макар че наистина е срамота, сър, да се отнасят със сеньор Белцони по този начин...

— Така е и рано или късно Рупърт ще започне да изхвърля директорите през прозорците — потвърди Бенедикт. — Ти, въпреки това, ще си сдържаш езика.

Последното нещо на света, от което се нуждаеше сега, беше да се замеси в спор относно придобивките на Белцони — кое на кого принадлежи и кой трябва да го плати. Той отклоняваше внимателно безбройните опити на Дафне да го привлече в тази дразнеща битка. И така си имаше достатъчно битки, в които да участва. Най-важната в момента беше тази за бъдещето на младия граф Лайл.

— Нищичко няма да кажа за това сър, сър, честна дума! — обеща Перегрин.

— Много добре. В такъв случай, може да отидеш с Томас.

След това, облекчен от лесното разрешаване на този толкова неприятен въпрос, лорд Ратборн напусна стаята, без да види виновния поглед, с който го изпрати племенникът му.

[1] Олд Бейли — Централен наказателен съд на Англия и Уелс.
— Б.пр. ↑

[2] de rigueur (фр.) — взискателни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Британски музей, Събота, 22 Септември

Перегрин чувстваше вина заради младата лейди Уингейт, тази, която бе пропуснал да спомене и в момента седеше до него на едно преносимо столче. Двамата скицираха огромната червена гранитна глава със счупена корона на фараон Рамзес II, която Белцони бе изпратил от Египет.

За разлика от Египетската зала, музеят рядко бе препълнен, защото беше много трудно да се сдобиеш с билети. Някои хора казваха, че е по-лесно да получиш покана за Алмак, най-известното място, на което се събираше Обществото. Как Оливия се беше сдобила с билети, Перегрин не знаеше и предпочиташе да не узнава.

Въпреки, че мястото беше пусто днес, двамата разговаряха шепнешком и се стараеха моливите им да не спират да се движат.

— Ще мога да ти пиша докато си в Единбург — увери го Оливия.

„Ще бъде по-добре, ако тя не ми пише въобще, помисли си Перегрин.“ Писмата ѝ бяха опасни. Не трябваше да е тук с нея. Никой от роднините му нямаше да я одобри. Първо, тя беше измамничка. Днес, например, майка ѝ вярваше, че е тук с приятелка от училище и нейната майка. И макар Перегрин да не беше споменал на чичо си за момичето, и да не бе изрекъл никакви лъжи, съвестта му не спираше да го измъчва през цялото време. Оливия, от друга страна, изглежда нямаше съвест. Той знаеше добре, че тя ще му създаде проблеми, но не успяваше да се сдържи, защото бе ужасно завладяваща, също като история за призраци. Не можеш да спреш, преди да разбереш края.

— Възрастните четат ли всичките ти писма? — попита момичето.

Той поклати глава.

— Не и тези, които са от семейството или от учителите.

— Това улеснява нещата — каза тя. — Те вероятно познават почерците на роднините ти, така че ще се представям като твой бивш

съученик. Ще използвам неговото име и адрес и ще пиша с момчешки почерк.

О, това беше изкушаващо. Екстравагантните писма на Оливия определено щяха да му предложат бягство от мрачните учебни дни. Но това, което тя предлагаше, не беше ли *престъпление*? Ако чичо му узнаеше...

— Много си блед — каза тя. — Не съм сигурна, че спортуваш достатъчно. Или може би не се храниш добре. Ако бях на твое място, нямаше да позволя заминаването за Единбург да ми развали апетита. Прекрасно място е, и не всички шотландци са толкова мрачни, колкото разправят.

— Предлагаш да извършиш фалшификация — прошепна Перегрин. — Това е углавно престъпление. Може да те обесят за такова нещо.

— Да спра ли да ти пиша тогава? — попита тя равнодушно.

— Може би така ще е най-добре.

— Вероятно си прав. Ще трябва добре да обмисля детайлите.

Перегрин знаеше, че не трябва да пита, но беше невъзможно да не го направи. Издържа едва минута преди да зададе въпроса:

— Какви детайли? Относно какво?

— Мисията ми — отвърна тя.

— Каква мисия? — попита той. — Ти не можеш да станеш рицар, преди да пораснеш.

Перегрин възприемаше много по-бързо, отколкото чичо му смяташе. Знаеше, че този подход е по-добър, вместо да повтори грешката си като й каже, че тя никога няма да стане рицар. Това само щеше да я накара да загуби самообладание. Той не се страхуваше, че може да го нарани. Опасяваше се, че скандалът ще привлече внимание. А след подобен инцидент, няколкото урока по рисуване, които бе взел, щяха да останат единствените в живота му.

— Не мога да чакам, докато порасна — каза тя. — Сега, след като ти заминаваш, аз и мама сме пак там, откъдето тръгнахме. Ако разчитаме само на уроците по рисуване, няма да можем да отидем никъде. Ще трябва да взема нещата в свои ръце и да открия съкровището.

След няколко тайни писма Перегрин постепенно беше научил, с ужасяващи подробности, точно защо Оливия и майка й бяха

„отхвърлени като прокажени“. Беше наясно, че „Семейното Проклятие“ е свързано с лоша репутация. Ужасните ДеЛус си я заслужаваха, бе признала Оливия с охота — всички, освен майка ѝ, която въобще не приличаше на останалите. Ако не друго, тя считаше майка си за твърде почитена.

Ако Оливия бе мил представител на рода ДеЛус, то тогава „Ужасните“ бе доста смекчено определение, мислеше си Перегрин.

Тя пълнеше писмата си с препратки към злите си роднини и с какво ли още не. Но никога не бе споменавала съкровище.

— Какво съкровище? — попита той, без да може да се сдържи.

— Съкровището на Едмънд ДеЛус — отвърна тя. — Моят прапрадядо. Пиратът. Знам къде го е скрил.

В събота сутринта Батшеба излезе със списък с възможни квартири и оптимистично настроение.

Тя обикаляше методично улиците, които пресичаха и заобикаляха Сохо Скуеър. Междувременно, денят, започнал с меко и ясно време, все повече помръкваше. До ранния следобед пронизващият вятър беше понижил температурата и сиви облаци захриха слънцето. В средата на следобеда, вятърът вече бе мразовит, а облациите потъмняваха едновременно с настроението ѝ.

Бе открила, че стаите, които може да си позволи в Сохо бяха по-запуснати и тесни от тези, които обитаваше в момента. Поне в района на „Кървящото сърце“ някои от старите сгради все още пазеха следи от отминалото си величие. И че всички големи помещения бяха преграждани отново и отново докато се превърнат в малки и тесни кутийки. Нещо повече, кварталът бе приемлив в централната си част, но се влошаваше много по-бързо, отколкото бе очаквала. Ако повървеше само още няколко минути на югоизток от Сохо щеше да стигне до известния бедняшки квартал Сейнт Джайлс.

И така, Батшеба пропиля съботния ден. Вместо да се надява да си намери нов дом, вече бе започнала да се чуди дали няма само да изгуби още от скъпоценното си време за задача, която започваше да ѝ се струва обречена на неуспех. Благодарение на абсурдно скъпите уроци на лорд Лайл финансите ѝ се бяха подобрили значително, но се

страхуваше, че няма да бъдат достатъчни, за да промени съществено положението си.

Лондон се бе оказал много по-скъп, отколкото бе очаквала. Не за пръв път се замисляше дали решението да дойдат тук бе правилно. Дъблин беше по-евтин и приветлив. И все пак Ирландия бе по-бедна и да се занимава там с художествена дейност беше много по-трудно. В Лондон определено бе по-лесно да намери добро училище за дъщеря си, което да може да си позволи.

За по-малко от година мис Смитсън от Ню Ормънд Стрийт беше изкоренила всички следи от ирландския акцент на Оливия. Тя говореше така, както би трябвало да говори една дама. Само ако някой можеше и да я научи да се държи така! В училище, сред съученичките си и под поразяващия поглед на мис Смитсън, Оливия беше образец за изтънчено поведение. За съжаление, както много от роднините на майка си, тя беше хамелеон, който лесно се приспособяваше към заобикалящата го среда. Извън училище, сред хора от различна среда, тя беше съвсем друга.

Нещата нямаше да се оправят, ако се върнеха в Ирландия. Лондон беше място на възможностите. Но не ги предлагаше евтино или лесно. И явно днес той нямаше да даде шанс на Батшеба Уингейт. Беше време да се предаде и да се прибере у дома.

Когато пое надолу покрай Меърдс Корт, започнаха да падат първите студени капки дъжд. Тя беше свикнала с лошото време, но днес бе изтощена физически и психически и изобщо не ѝ беше до дъжд.

Капките падаха върху бонето и по пелерината на раменете ѝ. „Скоро ще завали по-силно, помисли си тя и погледна към почернялото небе.“ Щеше да е напълно мокра докато се прибере у дома.

Когато стигна до ъгъла на Дийн Стрийт, откри, че се взира на юг към църквата „Света Ана“, където чакаха файтони. Но ако си позволише да наеме превоз, трябваше да икономиса от вечерята. Изхвърли файтона от ума си и забърза през улицата, а погледът ѝ се стрелкаше наляво и надясно. Ако гледаше само пред себе си, рискуваше да я прегазят, тъй като сивата дъждовна завеса, я превръщаше в неясно тъмно петно. Затова благоразумно се заоглежда, дали по улицата не се задават каруци или карети.

И така се блъсна право в мъжа, който вървеше насреща ѝ. Батшеба чу сумтене и усети как той леко се олюля. Сграбчи го с две ръце за палтото, за да го предпази от падане. Това не беше най-разумната постъпка, но тя го направи инстинктивно. Отне ѝ само миг, за да осъзнае, че той е по-висок и тежък от нея и че единственото, което можеше да се случи бе да я повлече със себе си. А през това време той вече бе успял да възвърне равновесието си.

— О, моля ви за извинение — каза тя, докато пускаше палтото му и с привичен майчински жест го приглади там, където го беше намачкала. — Аз не гледах... — чак сега вдигна глава и го погледна.

Дъждът валеше в лицето ѝ, а дневната светлина почти беше изчезнала, но Батшеба веднага разпозна черните като въглен очи, втрени в нея, патрицианския нос и твърдите устни, обещаващи предизвикателна усмивка. Загледана в него, тя просто отпусна едната си ръка, докато другата все още почиваше върху палтото му.

— Аз съм този, който трябва да помоли за извинение — каза лорд Ратборн. — Изглежда съм придобил досадния навик да се изпречвам на пътя ви.

— Аз не ви видях — отвърна тя и бързо се отдръпна. Можеше ли веднъж, поне веднъж, да се срещне с него по цивилизован и елегантен начин? Смущението я заля като гореща вълна и изостри тона ѝ. — Не очаквах да ви срещна тук. Какво изобщо може да ви води в Сохо?

— Вие — отвърна той. — Търся ви от часове. Но не бива да ви държа под дъжда, докато ви обяснявам. Нека да притичаме до църквата „Света Ана“, за да вземем файтон. Тогава ще е по-удобно да поговорим.

Неволно, погледът ѝ отскочи отново на юг към църквата. О, това беше толкова изкушаващо. Но да пътува в затворена карета с мъж, който я превръщаше в неразумно шестнадесетгодишно момиче, означаваше сама да си търси неприятностите.

— Не, благодаря. Мисля, че ще е най-добре, ако пътуваме в различни посоки — отговори тя и отново се насочи на изток.

Скоро Батшеба чу приближаващи се шумни стъпки. В следващия миг усети как краката ѝ се отделят от земята и преди да осъзнае какво се случва, той я беше грабнал и я носеше надолу по Дийн Стрийт.

Стигнаха до Комптън Стрийт, преди да бе успяла да възвърне разума и способността си да говори.

— Пуснете ме — настоя тя.

Ратборн продължи да върви. Дори не се бе задъхал. За разлика от нея. Ръцете, които я обгръщаха, бяха като железни обръчи. Широките му гърди и рамене я предпазваха от вятъра и до голяма степен от дъжда. Палтото му беше влажно, но затоплено от тялото му. Беше забелязала добрата му физика, кройката на дрехите му я показваха, но бе подценила силата му. Знаеше, че е висок и добре сложен. Но не бе осъзнала каква мощ се крие в него. Огромна. Пленяваща. Изведнъж в съзнанието ѝ се появи картина на воини с доспехи, атакуващи замъци, избиващи противниците си и отнасящи жените. Неговите предци сигурно са били такива мъже.

— Пуснете ме — повтори тя и започна да се дърпа.

Той само стегна хватката си и я притисна още по-силно към себе си. Заля я топлина и се почувства объркана. Знаеше, че трябва да се бори, но волята ѝ отслабваше. Или това, което усещаше беше разпадането на моралните ѝ задръжки.

Със закъснение си припомни, че се намират на оживена улица. Ако започнеше отново да се бори, единственото, което щеше да постигне, бе да привлече внимание. Хората се бяха подслонили покрай входните врати и нямаха какво друго да правят, освен да зяпат минувачите. Някой можеше да го разпознае. Или пък нея. Ако се разчуеше... Не смееше дори да си го помисли. Задържа главата си наведена и се опита да ангажира ума си с измисляне на планове за отмъщение и унищожително скастриане. Обаче разбра, че мозъкът ѝ не работи и е оставил тялото ѝ да се справя само. Беше ѝ топло и уютно. Искаше ѝ се да се приближи още по-плътено до силната топла гръд на мъжа, да се промъкне под палтото му. За щастие, разстоянието беше кратко, а той вървеше бързо. След няколко минути стигнаха до файтоните.

— Дамата се подхлъзна и нарани крака си — каза той на кочияша в началото на опашката. — Бих предпочел да пътуваме с възможно най-малко резки тръгвания, спирания и друсане, ако обичате.

След това я метна във файтона, изръмжа още нещо на кочияша и се качи при нея.

— Съжалявам за това — заговори той, когато файтона вече се движеше. — Е, не напълно — допълни и устните му се извиха съвсем леко.

Тя се опита да измисли рязък отговор. Но умът ѝ бе бавен. Сърцето ѝ, от друга страна, биеше като полудяло.

— Може би бях прекалено нетърпелив — каза той. — Въпреки това изглеждаше абсурдно да стоим там и да спорим под дъжда. Искях само да ви направя едно предложение.

Батшеба се вцепени. Разбираще, дори твърде добре. Това не можеше да я смути. Топлината я напусна постепенно и я остави вкочанена.

— Едно какво? — попита тя с цялото си ледено достойнство, което успя да събере.

Той махна пренебрежително с ръка и отвърна:

— Не *такъв* вид предложение.

— Изглежда, допускате грешката да ме мислите за вчерашна, милорд — заяви тя.

— Изглежда, сте напълно сляпа за очевидното, след като предполагате, че се опитвам да ви заблудя по подобен начин.

— Не съм сляпа.

— Но не използвате главата си — продължи той. — Проявете малко здрав разум. Аз не съм по-малкия син. Не мога да си позволя лукса да бъда нехранимайкото в семейството. Това е работа на Рупърт. Моят свят е твърде малък и в него е почти невъзможно да се запазят в тайна любовните връзки. Освен ако не се поддържат много дискетно или не са прекалено скучни, за да заинтересуват клюкарите и скандалните издания. Вие сте твърде интригуваща. Ако се обвържа с вас ще предизвикам обществен скандал. Като Байрон, дори ще бъде още по-лошо. Карикатуристите ще бъдат във възторг. Няма да мога да направя и крачка, без да видя неестествено преувеличеното си изображение, заедно с надписи, които минават за остроумието на деня. Подобна перспектива не ме изкушава.

Батшеба знаеше, че лорд Байрон е бил осмиван безмилостно. Беше виждала някои от жестоките карикатури. С Ратборн щеше да бъде още по-лошо. Колкото по-високо положение заемаше един човек в очите на обществото, толкова по-силно бе удоволствието от падението му.

— О! — каза тя с въздишка и разочарование. За момент почти бе повярвала, че е успяла да накара лорд Ратборн да се почувства така неразумен и незрял, както той я караше да се чувства.

— Предложението ми е почтено — продължи той. — Знам за етаж от къща с няколко стаи в Блумсбъри, които може би ще ви бъдат удобни. Хазайката е вдовица. Наемът би трябвало да е във възможностите ви, ако съм пресметнал правилно. Като умножим една четвърт от таксата на Перегрин по осем, колкото са учениците ви в понеделник и...

— Вие сте *пресмятали* доходите ми? — попита тя.

Ратборн ѝ обясни, че голяма част от работата му в парламента включва изчисления. Следователно знаеше какво е бюджет и как се спазва. Освен това беше наясно, че някои хора трябва да живеят с много малко пари. Заедно с няколко свои колеги бе предприел инициативи за подобряване на положението на вдовиците, ветераните и други, за които нито правителството, нито църквата се грижеше.

— О, да, вашата прочута благотворителност — каза тя, с пламнало лице. Не искаше да бъде една от неговите милосърдни каузи.

— Това не е благотворителност, мадам — хладно отвърна той. — Просто ви спестявам грижата да търсите мисис Бригс сама и да губите времето си в скитане из незадоволителни квартали като Сохо. Останалото зависи от вас. Бихте ли желали да видите мястото?

Хладният тон целеше да подчини слушателя. Той накара Батшеба да иска да го разтърси. Тя, въпреки всичко, имаше гордост и негодуваше срещу това да я третират като глупаво, нисше същество. Все пак бъдещето на Оливия беше по-важно от гордостта на майка ѝ.

Батшеба преглътна с усилие.

— Всъщност бих желала.

Тя не успя да чуе указанията, които Ратборн даде на кочияша, а дъждът се беше усилил толкова, че всичко навън изглеждаше като в мъгла. Когато файтонът спря, и той ѝ помогна да слезе, ѝ оставаше просто да му повярва, че я води при мисис Бригс от Блумсбъри Скуеър, а не в своето тайно любовно гнездо.

Батшеба почти можеше да види как кръвта на неговите безмилостни предци все още тече във вените му. Разбираше, че твърде много бе свикнал да нарежда на другите какво да правят и да очаква безропотно подчинение. Но не можеше да си го представи като човек, който би съблазнил и тласнал една жена към падение с лъжи и измами. За да примами една жена бе достатъчно само да стои и да изглежда отегчен от съвършенството си.

Инстинктите ѝ се оказаха верни. Мисис Бригс се оказа почтена дама на средна възраст. Стаите, които предлагаше, макар и далеч от лукса, бяха чисти и обзаведени. Цената беше малко по-висока, отколкото би харесало на Батшеба и все пак беше по-ниска от тази, която си мислеше, че ще трябва да плаща в тази част на Лондон. След час всичко беше уговорено и тя заедно с Ратборн пътуваше с друг файтон към дома си.

По пътя той ѝ даде няколко финансови съвета. Предположението му, че тя е некомпетентна по тези въпроси беше дразнещо, но предполагаше, че той не може да се спре. Явно бе придобил навика да урежда живота на хората с по-малко късмет. Във всеки случай, имаше опит в тези неща и само глупак не би се вслушал в думите му.

Обаче Батшеба се изненада, когато Ратборн извади една от визитните си картички и започна да записва на гърба ѝ имена и адреси на магазини, в които би могла да занесе своите акварели и рисунки. При това, подробно ѝ обясни, че ако изложи картините си на Флийт стрийт или на Странд вероятността повече хора, да ги видят и купят, е много по-голяма. Нещо повече, тя трябвало да си вдигне цените.

— Вие не оценявате работата си достатъчно — каза той.

— Аз съм абсолютно неизвестна — отвърна тя. — Не принадлежа към никое от престижните художествени общества. Човек трябва да оценява работата си като се съобразява с това.

— Вашето име, както вече посочих, далеч не е неизвестно — отбеляза той. — Вие просто сте твърде наивна.

Батшеба едва не се разсмя. Благодарение на своите родители, още на десет бе изгубила и последните остатъци от наивността си.

— Аз съм на тридесет и две и съм живяла къде ли не — отговори тя. — Видяла съм достатъчно, макар и не абсолютно всичко.

— Но изглежда не разбирате потенциалните си клиенти. Това започва да ме кара да се чудя дали наистина принадлежите към рода на „ужасните“ ДеЛус. Не се възползвате от обичайните човешки слабости. Не ви е хрумвало да използвате популярността си. Не сте наясно, че колкото по-скъпо е едно нещо, толкова повече го ценят хората. Така е устроено Модното Общество. Когато определите четворна такса, за обучението на Перегрин, моето уважение към вас нарасна пропорционално.

Нямаше смисъл да се опитва да разчете нещо по лицето му. Дори да не беше придобил непроницаемо изражение, светлината беше твърде слаба. Не можеше да прецени дали той говореше саркастично. По-скоро звучеше отегчено.

— Съветвам ви, да ги накарате да си платят — продължи той. — Не можете да промените Обществото. Въпреки привилегированата си позиция и аз не мога. Както вече споменах, дори аз трябва да се съобразявам с правилата. Изморително е, но цената за нарушаването им е твърде висока. Освен това ще причиня страдание на семейството си и ще загубя уважението на хора, необходими за приемането на законопроекти, осъществяване на реформи и за подпомагане на различни други начинания, които дават смисъл на живота ми. Вашият покоен съпруг е нарушил правилата на това общество и вие вече сте платили цената. Тогава какво му дължите? Не е ли то дължно към вас? Защо да не изискате достойно заплащане за работата, с която издържате себе си и дъщеря си?

Отегченият провлачен говор лесно можеше да заблуди, че темата е просто досадна за него. Той звучеше по същия начин, по който изглеждаше в Египетската зала, когато тя го видя за пръв път — самото възмущение на аристократична скука.

В тясното пространство на фойтона Батшеба седеше съвсем близо до него и усети, че нещо не е наред. Може би витаещото напрежение във въздуха или начина, по който той държеше главата и раменете си. Каквото и да беше, тя се съмняваше, че външното безразличие и душата му са в пълна хармония.

— Може би съм придобила лошия навик да се примирявам — каза тя. — Колко ли биха се изненадали майка ми и баща ми.

Нито един от родителите ѝ не би се поколебал да се възползва от нечия слабост. Никой от тях не знаеше що е угризения.

— Така е — каза той. — Другият проблем е, че не сте лондончанка. Не знаете как да се възползвате от това място. Като повечето от моите познати, вие познавате само своята малка част от Лондон, но не и „безкрайната му разнообразност“.

— Сравнявате Лондон с Клеопатра? — попита тя и се усмихна на представата за отегчения аристократ очарован от този огромен, задимен град.

„Пред вечната ѝ младост
възрастта предава се;
привичката не може да вземе връх
над нейната безкрайна разнообразност“^[1].

— Това ли е вашата представа?

Той кимна.

— Познавате добре Шекспир — отбеляза той.

— Но не и Лондон, както изглежда.

— Това би било невъзможно — каза той. — Колко дълго сте живяла тук? Година?

— Почти.

— Прекарал съм по-голямата част от живота си тук — отбеляза той. — И знам много повече, отколкото бих искал.

Доказа думите си с детайлно описание на околностите на Блумсбъри, както и на магазините и търговците, които си заслужаваха да се посетят и тези, които бе най-добре да се избягват.

Пристигнаха пред „Кървящото сърце“ прекалено бързо според Батшеба. Можеше да го слуша още доста дълго. Ратборн явно обичаше Лондон и картината, която рисуваха, преобрази представите ѝ за града. До този следобед градът ѝ изглеждаше като студена крепост, затворила портите си за нея. А той ги отвори и го превърна в рай. Впрочем тя осъзна, че това не беше всичко, което лордът беше направил днес за нея. Само преди малко Батшеба усещаше как се огъва под тежестта на грижите си. Ратборн ги бе облекчил. Никога досега не ѝ се бе случвало нещо такова.

Родителите ѝ пропиляваха парите си толкова бързо, колкото ги изкарваха и продължаваха да харчат, дори след като вече нямаша никакви. Когато кредиторите и хазяите започваха да настояват, майка ѝ и баща ѝ стягаха багажа и изчезваха. Обикновено късно през нощта. Джак, макар да бе далеч по-почтен, не беше по-полезен. Обичаше я страстно, но беше безнадеждно безотговорен. Практическите ежедневни проблеми бяха изцяло извън неговия опит. Той не можеше да ги види, още по-малко да ги анализира или да намери разрешение за тях. Не преценяваше стойността на парите. Представата да живее според дохода си беше извън неговите разбирания.

А този мъж, който не я обичаше, бе подредил финансите ѝ, и я бе отвел в такъв дом, за какъвто се бе надявала. Даде ѝ съвети как да изкарва и спестява пари. Дори бе разглюбил Лондон, като механична играчка пред нея и ѝ бе показал как работи.

Каретата спря. Батшеба не беше готова да се раздели с него, но нямаше никакво извинение да остане.

— Благодаря ви — каза тя и се усмихна леко. — Две незначителни думи, които не могат да изразят и частица от това, което чувствам. Искане ми се да бях Шекспир. Но не съм. Така че те трябва да изразят това, което съдържат множество гениални стихове.

Наистина възнамеряваше да остави думите да свършат цялата работа. Но настроението ѝ се беше оправило и в този миг ѝ се струваше, че всичко е възможно, така че се осмели да се приближи към него и леко да го целуне по бузата. В същия момент той извърна глава, устните му попаднаха върху нейните, дланта му обви тила ѝ и тя пое по пътя на гибелта си.

Бенедикт не трябваше да си обръща главата. Нито да търси тези черешови устни. Но го направи и когато устните им се докоснаха, неговият всеизвестен самоконтрол се разпадна. Прихвана тила ѝ още по-силно, придърпа я по-близо и я целуна така, както искаше да го направи, откакто я бе видял за първи път. Усети напрежението ѝ, но някаква мъничка частичка от съзнанието му го уверяваше, че няма опасност. Тя ей сега щеше да го отблъсне или да му удари плесница, дори само от благоприличие.

Но не го отблъсна. Тялото ѝ внезапно стана меко и отстъпчиво, а устните ѝ се раздвижиха под неговите. Копринената ѝ коса гъделичкаше ръката му, сякаш умоляваше да се увие около пръстите му. Ароматът на кожата ѝ го покоряваше като опасна пара, а копнежът, пред който той отказваше да отстъпи, прерастваше в някаква лудост. Тялото му помнеше усещането за нейното, когато преди малко я понесе на ръце — начина, по който се бе сгушила в него, заоблените ѝ форми, притиснати към него. Жадуваше за много повече и когато заговори по-късно, му струваше огромни усилия да не издаде колко бе напрегнат. Но това беше преди малко. Сега единственото, което го интересуваше бе настоящия момент. Обхвана лицето ѝ с ръце и я

зацелува страстно. Отпи младост, мечти и копнеж — вкус като след вечер, полята с твърде много вино, вкус на твърде много самотни нощи.

Разбира се, той не беше пиян или самотен. И знаеше, че е по-добре да не се измъчва за младостта, мечтите или копнежите си. Те бяха отминали отдавна. Преди години. Бяха безвъзвратно изгубени. Така че трябваше да съумее да разпознае опасността, да разбере какво го събуждаше за живот и да спре. Но момента, в който още можеше да разсъждава логично, бе отминал. Вече не беше в състояние да осъзнае, че това, което вкусува беше опасно и затова го привличаше все по-настойчиво и дори здравият му разум отстъпваше. Бе останало само усещането за жена, за вкуса, формите и аромата ѝ — една забранена жена, а това я правеше още по-неустоима.

Ръцете ѝ се прокраднаха към палтото му и го сграбчиха здраво. Той усети юмручетата ѝ на гърдите си и сърцето му заби от вълнение, като на момче, което за пръв път чува девойка да му казва „да“. Спусна ръцете си под брадичката ѝ, отвърза бонето, след което го бутна от главата ѝ. След това прокара пръстите си през косата и къдриците ѝ се увиха около тях, точно както искаше. Те бяха по-меки и копринени, отколкото си бе представял. Всичко в нея бе повече, отколкото един мъж можеше да желае, а Ратборн винаги искаше повече. Притисна я още по-силно към себе си и задълбочи целувката, за да открие тайнствения ѝ вкус. Позволи на ръцете си да блуждаят нагоре-надолу по гърба ѝ, но когато ги плъзна към гърдите ѝ, тя се отдръпна. Избута го далеч от себе си с изненадваща сила.

— Не! Достатъчно! — тя се обърна и вдигна бонето си от пода на каретата. — О, колко лошо! — сложи шапката на главата си и набързо завърза панделките. — Това беше непростимо глупаво. Какво ми става? Не мога да повярвам... Каква идиотка съм! Трябваше да ви ритна или да ви настъпя по крака. Кълна се, някой би помислил, че не съм научила нищо за мъжете. Това беше ужасна грешка!

Бенедикт най-накрая намери гласа и част от разума си.

— Да, беше — съгласи се той, възвърнал присъщото си хладнокръвие и ѝ помогна да слезе от каретата. Безупречен джентълмен както винаги.

— Довиждане — каза ѝ.

Батшеба забърза напред, без да му отговори. В следващия миг, бе изчезнала в нощта. Ратборн изруга под нос и се зае да събира парчетата от вече разбития си, перфектно устроен свят.

[1] по Уилям Шекспир „Трагедии“, том 2, в превод на Валери Петров, изд. „Народна култура“, 1974. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Петък, 5-ти Октомври

За да не замесва повече лакея в тайната, Перегрин бе направил нещо като пощенска кутия, като разхлаби няколко от тухлите близо до задната градинска порта. Там Оливия или съучастникът ѝ оставяха нейните писма и вземаха тези от Перегрин. Въпреки че беше момиче, тя имаше много по-голяма свобода да се разхожда из Лондон, от Перегрин. За разлика от него, тя нямаше слуги, които да я наблюдават непрекъснато.

Оливия правеше безброй отклонения на отиване и на връщане от училище и нито веднъж не се сещаше да спомене за тях на майка си. Това ужасяваше и същевременно очароваше Перегрин.

Той се промъкна между храстите, където никой не можеше да го види и отвори писмото.

„Куин Скуеър

Четвъртък, 4-ти Октомври

Милорд,

Сбогом! Настана Време да Отпътувам към моята Мисия.“

— Не — промълви той. — Не.

Беше ѝ написал две дълги писма, в които подробно бе обяснил недостатъците на идеята ѝ да намери съкровището на Едмънд ДеЛус.

Първо и най-важно бе това, че младите дами — а тя беше дама по рождение и никога не трябваше да го забравя — никога не пътуваха без придружител. Второ: трябваше да помисли за мъката, която щеше да причини на майка си, а тя беше толкова приятна, разумна и интелигентна, за разлика от някои други родители. Перегрин беше написал и трета, четвърта, пета и шеста точка, но явно само бе изхабил мастилото напразно.

— Със същия успех можех да пратя писмата и на главата на Рамзес II — измърмори Перегрин.

„Бъдете сигурен, сър, че съм прочела и обмислила **Всяка Ваша Дума**. Въпреки това, **Проблемите** Прераснаха *В Криза*. В Понеделник се преместихме на Куин Скуеър. Нашето ново Жилище е много по-удобно и аз се радвам, че е далеч от приюта за бедни. И все пак Мама става все **Понещастна** с всеки изминал ден. Опасявам се, че се Разболява, Жертва на **Изтощителна Болест**. Тя се преструва, че яде и спи, но всичко това е **Измама**, защото продължава да става все по-бледа и слаба. Даже се Радвам, че Татко не е жив, за да я види, защото това би *Разбило сърцето му*.

Дори и вие ще се съгласите, че Не Бива Да Губя Нито Миг, и трябва да тръгна **ВЕДНАГА**. Бъдете сигурен, че съм взела вашите думи Присърце и няма да осъществя това Пътуване **САМА**. Сър Оливия пътува със своя Верен Оръженосец, Нат Дигърби. Неговият чичо кара стоки с каруцата си на пазара всеки Понеделник и Петък. Разбрахме се да се срещнем с него на бариерата при Хайд Парк. Той ще ни закара чак до Хънзлоу. Ето това е Мъдър План, не мислите ли?“

— Не, не мисля, ти, глупаво момиче — промълви Перегрин. — Какво ще стане с теб, след като стигнеш до Хънзлоу — ако въобще стигнеш толкова далеч? Не ти ли е хрумвало, че твоя „*Верен Оръженосец*“ Дигърби може да те отведе при „*чичо*“ си — сводника или при „*леля*“ си — съдържателката на публичен дом?

Перегрин не можеше да повярва, че тя е толкова наивна, след като знаеше толкова много други неща. Обясни си го с това, че не бе посещавала нормално училище, където момчетата, наред с гръцкия и латинския, научаваха всичко необходимо за сводниците, съдържателките на публични домове и проститутките. Но той нямаше време да попълни тези пропуски в образованието ѝ. Това импулсивно създание тръгваше *днес*. Трябваше да я спре.

След половин час, Батшеба се отказа да чака лорд Лайл. Явно не бе разбрала добре плановете му. Бе останала с впечатлението, че ще отпътува за Шотландия в събота. Е, сигурно ѝ бе казал петък, а тя е мислила за нещо друго и не го е чула добре. Не си спомняше дали се бе сбогувал с нея. Но от друга страна, защо един тринадесетгодишен лорд ще сметне за необходимо да се сбогува с учителката си по рисуване? Чичо му вече любезно бе прекратил отношенията им, няколко дни след последната им среща. А неговият секретар ѝ беше написал учтиво благодарствено писмо и бе приложил към него дължимите такси за останалите уроци.

Мисис Уингейт събра вещите си, заключи класната стая и тръгна към дома си. Да, имаше нов дом, благодарение на лорд Ратборн... когото никога повече нямаше да види. Той щеше да стои далеч от нея и тя вече щеше да е в безопасност, в пълна безопасност.

Както и тъжна, и отегчена... докато след няколко часа извади една покривка от шкафа и намери писмото, което ѝ бе оставила Оливия.

Перегрин пристигна на ъгъла на Хайд Парк уморен, разгорещен и ядосан. Беше се губил неколkokратно и два пъти се бе наложило да бяга от хулигани, у които скъпото му облекло бе предизвикало недоволство. При нормални обстоятелства Перегрин щеше да се изправи срещу тях и да ги пребие. Но сега нямаше време за губене и това, че се наложи да избяга като страхливец, не подобри настроението му. Ядосваше се и на себе си, че не се бе сетил да наеме файтон, за да си спести повечето от неприятностите.

Ето в такова настроение трябваше да се опита да повлияе на Оливия, която стоеше до някакви продавачки на пайове и си бърбеше с тях. До нея бе застанало едно момче с вид на бик — Нат Дигърби, без съмнение. Главата му направо бе забита в тялото му и въобще не се виждаше врат, а раменете му бяха толкова широки, че сигурно преминаваше странично през вратите. И стоеше като бик, с леко приведена глава, като само очите му се движеха и наблюдаваха какво се случва наоколо.

Перегрин изправи рамене, изпъчи гърди и тръгна към тях. Вместо убедителната и тактична реч, която беше репетирал, той каза:

— Мис Уингейт, дойдох да ви прибера у дома.

Огромните ѝ, сини кукленски очи се разшириха.

— Защо? Да не би да е станало нещо с мама?

— Не, нещо е станало с теб — отговори той. — Моето предположение е травма на главата. Само така мога да си обясня безумния ти план.

Момчето-бик се намръщи и застана пред Оливия.

— Хей, ти, омитай се — каза то.

— Ти се омитай — отвърна Перегрин. — Не говорех на теб.

Дигърби го сграбчи за палтото.

— Махни си ръцете — възпротиви се Перегрин.

— Ооо, чуите го само? — заяде се придружителят на Оливия. — Не ви ли прилича на някоя префинена дама?

— Престани — отвърна Перегрин и стовари юмрука си в челюстта му.

Бенедикт беше в клуба си, когато му съобщиха, че един от слугите му настоява да разговаря с него.

Това не беше добър знак. Последният път, когато негов слуга бе дошъл да го търси в клуба бе заради Ада, която беше припаднала, след като се бе прибрала от молитвено събрание.

Въпреки това, Бенедикт изглеждаше съвсем спокоен, когато влезе в предверието, където го чакаше Томас.

При появата му, лицето на лакея се напегна. Много лош знак. Без да обръща внимание на хладното предчувствие, което го обхващаше, Бенедикт му нареди да обясни, какво се е случило по най-краткия възможен начин.

— Става дума за лорд Лайл, милорд — каза Томас и замига усилено. — Не знам къде е. Влезе през вратата на печатницата, както обикновено. Аз отидох в кафенето на Портър, да го изчакам, както всеки друг път. Излязох навън, няколко минути по-рано. Но той не излезе, сър. Изчаках още четвърт час, след това се качих горе. Класната стая беше заключена и никой не ми отговори, когато виках и почуках на вратата. Слязох долу в магазина и попитах мистър Пофъм дали

днешният урок по рисуване е свършил. Той ми отговори, че въобще не е имало такъв. Мисис Уингейт си тръгнала рано, каза, тъй като ученикът ѝ не се появил.

Смразяващото усещане нарастваше и го вцепеняваше. Времето също бе забавило своя ход, сякаш замръзваше.

— Разбирам — каза Бенедикт. След това поиска шапката и палтото си и си тръгна заедно с лакея.

По време на краткия път до дома си, Бенедикт възвърна душевното си равновесие и се опита да обмисли проблема, както всички други проблеми, с които се сблъскваше и се опитваше да разреши ежедневно. До момента, в който влезе в къщата, бе свел хилядите налудничави възможности, които преминаха през ума му до двете най-правдоподобни.

1. Перегрин беше избягал.

2. Въпреки всичките предпазни мерки, някой бе открил кой е Перегрин и го беше отвлякъл.

Бенедикт и Томас се качиха в стаята на момчето и я претърсиха, но не откриха нищо, което да сочи, че е планирал да отпътува. Не липсваха и дрехите му, освен тези, с които е бил облечен през деня, бе казал Томас. След по-обстоен разпит обаче, бе разкрил още две важни подробности. Перегрин се бе запознал с червенокосо момиче преди две седмици в Британския музей и напоследък бе придобил навик да ходи в градината по няколко пъти на ден. Бенедикт унищожи няколко храста и лехи с цветя докато открие разхлабените тухли близо до задната градинска порта. Под една от тях намери червен восък и парче хартия. След това се върна в спалнята. Очите му се насочиха към канапето до прозореца, от който се откриваше гледка към градината. Напоследък често бе откривал племенника си точно там, надвесен над някоя книга. След няколко минути вече бе открил писмата, скрити между страниците на книгата на Белцони.

Лорд Лайл не се нуждаеше от много време, за да превърне Нат Дигърби в зашеметена купчинка, лежаща до пътя. Обаче то бе напълно достатъчно, за да се събере тълпа и Оливия да се изплъзне незабелязано. Тълпата от своя страна привличаше любопитството на минаващите, които забавяха движението по улицата. Пътят от двете

страни на бариерата се задръсти с превозни средства, коне и пешеходци. Сред принудените да чакат беше и един млад фермер с малка каруца. Оливия се приближи към него. Сълзи изпълниха големите ѝ сини очи. С треперещи устни тя започна да му разказва трогателна история за болната си майка в Слоу.

Трогнат, фермерът ѝ предложи да я закара до Брентфорд и тя се качи. Обаче още преди каруцата да бе преминала през бариерата, лорд Лайл вече я бе настигнал.

— Ти, ужасно момиче! — извика той. — Няма да ти позволя да го направиш.

— О, вижте, това е моят беден брат — каза тя на фермера. — Полудял е от мъка. Казах му да остане в Лондон. Убеден е, че би могъл да си намери работа. Но...

Тя продължи трагичния си разказ за неволите им. Фермерът повярва на всяка нейна дума и покани лорд Лайл да се присъедини към сестра си, ако иска. Перегрин се огледа ужасен наоколо. Двама войника бяха хванали Нат Дигърби и го влачеха към полицейския пост. След това се качи в каруцата.

Батшеба запали още една свещ и прочете писмото отново, защото първият път не можа да повярва на очите си. След втория прочит вече бе бясна.

Планът на Оливия ѝ беше добре познат. Родителите ѝ се опитваха да се справят с трудностите по същия начин. Разчитаха на някакъв смахнат план да разреши всичките им проблеми наведнъж, вместо да се справят с тях един по един. Залагаха парите си на зарове, вместо да платят наема с тях.

Тя захвърли писмото.

— О, чакай само да ми паднеш в ръчичките, моето момиче.

Но първо трябваше да я намери. Писмото не разкриваше накъде е тръгнала. Оливия пишеше, че отива да открие легендарното съкровище на Едмънд ДеЛус, което беше достатъчно.

Сигурно се бе насочила към Трогмортън, провинциалната къща на граф Мандевил, защото Джак беше разказвал, че съкровището е там и защо ли да слуша скучната си майка, след като историите на баща ѝ бяха много по-вълнуващи и романтични?

Единственият въпрос бе, колко преднина има? Не повече от няколко часа, предположи Батшеба. Ако Оливия днес не беше ходила на училище, мисис Смитсън досега щеше да ѝ е съобщила. С малко късмет можеше да настигне дъщеря си за часове, вместо за няколко дни.

И все пак, за да я последва, Батшеба се нуждаеше от пари, което означаваше, че трябва да отиде до някоя заложна къща. Не беше сигурна къде се намира най-близката. Но мисис Бригс сигурно знаеше. Междувременно трябваше да намери какво да заложи. Започна да претърсва стаите. Изпразни шкафовете и чекмеджетата, свали спалното бельо от дюшеците и струпа всичко на купчина в средата на стаята. Точно когато увиваше няколко прибора за хранене, някой почука на вратата.

Тя се изправи, отметна косата от лицето си и тръгна към вратата, като в същото време се молеше да се окаже, че е пазача, енорийския служител или полица, влаещ Оливия със себе си. Отвори вратата.

Мъжът, който стоеше в слабо осветения коридор, не беше пазача, нито енорийския служител или полица.

— Мисис Уингейт — каза лорд Ратборн, с присъщия си отегчен маниер. — Мисля, че дъщеря ви е избягала заедно с моя племенник.

Стаята беше в пълен безпорядък, както и самата мисис Уингейт. Косата ѝ се беше разпиляла, гарвановочерните ѝ къдрици се виеха около челото и врата ѝ. Лицето ѝ пламтеше. Бе изцапала с нещо носа и бузата си и гледаше гневно към Бенедикт.

Той изпита желание да я грабне и да я целува докато намръщаното ѝ изражение изчезне. Но се налагаше да се върне към реалността и да си припомни защо е дошъл — *заради Перегрин*. Който не беше тук, както се бе убедил веднага щом огледа стаята. Сърцето му се сви. Всички факти сочеха, че племенникът му ще се опита да спре мис Уингейт, вместо да тръгне с нея.

Все пак Бенедикт бе прекарал почти две седмици, потънал в абсолютна скука и бе невъзможно да се взира в разрошената и сърдита Батшеба Уингейт и да се чувства потиснат.

— Моля да ме извините, че се появявам без предупреждение — каза той. — Трябваше да помоля мисис Бригс да съобщи за мен, но тя

имаше гости. Не исках да ги карам да се чувстват неудобно, докато я чакам да се качи да ви попита, дали ще ме приемете. Затова я оставих с впечатлението, че съм дошъл да огледам мястото. Може ли да вляза?

— Да, защо не? — Батшеба махна небрежно и се отдръпна от вратата. — Тъкмо тръгвах към заложената къща, но... — тя прекара пръсти през бляскавите си черни къдрици. — И лорд Лайл ли е изчезнал? С Оливия? Но те едва се познават.

— Изглежда, са се опознали доста добре. Кореспондирали са си тайно от седмици.

След като накратко ѝ обясни, какво бе открил днес, той извади от вътрешния си джоб последното намерено писмо от Оливия и ѝ го подаде. Тя го прегледа набързо, замисли се за миг и поаления още повече.

— Бледа и слаба, наистина — каза тя. — Бурното ѝ въображение пак се е развихрило.

Бенедикт не мислеше така. Въпреки че мисис Уингейт не изглеждаше бледа в момента, лицето ѝ бе отслабнало и измъчено. Докато тя четеше, погледът му се плъзна надолу. Тя изглеждаше позакръглена последния път, когато я бе видял... Целувал... Докосвал...

„Мисли за времето, нареди си той.“

Батшеба рязко сгъна писмото и му го върна.

— Трябва да е скрила неговите някъде тук — каза тя. — Но не виждам смисъл да губим време да ги търсим. По-добре да се опитаме да открием Оливия... и лорд Лайл, ако са заедно, в което ми е трудно да повярвам. Той е толкова разумно момче. Поставя всичко под съмнение, точно както вие ми казахте. Не мога да повярвам, че не се е усъмнил в Оливия. Смятах го за твърде разсъдлив, за да ѝ позволи да го въвлече в някой от щурите си планове.

Бенедикт прибра писмото в джоба на палтото си.

— И аз си мислех така — каза той. — Не мога да повярвам, че Перегрин се е съгласил да участва в плана ѝ. Трябва да сте забелязали, че в последното си писмо тя споменава за някой Нат Дигърби, който щял да я придружава и обяснява на Перегрин да не се притеснява за мисията ѝ. Той сигурно се е опитвал да я разубеди. Така че съвсем основателно предположих, че е отишъл да я спре. Дойдох с надеждата, че я е вразумил и я е довел у дома.

— Сам не би могъл — каза тя. — Ако ми беше поискал съвет, щях да му препоръчам да вземе със себе си полицаи. Или голяма рота войници.

Бенедикт си помисли, че всяка друга майка щеше да е на ръба на припадък или да изпадне в истерия. Но тя дори не изглеждаше притеснена. Обаче определено беше ядосана.

— Тъй като не съм тринадесет годишно момче, няма да търся подкрепление — каза Бенедикт. — Освен това не желая да осведомявам властите. Последното нещо, от което се нуждая, е, някой да разбере за това.

Ако тази история се разчуеше в неговия социален кръг, новината щеше да обиколи Лондон за часове. След няколко дни щеше да достигне до Атертън в Шотландия. Подобна перспектива не беше никак приятна.

— Лакеят ми Томас ще ми бъде напълно достатъчен — продължи той. — Между нас казано, смятам, че ще мога да издиря две деца — и се насочи към вратата.

Батшеба бързо препречи пътя му. Сините ѝ очи искряха и Бенедикт почти отстъпи назад от изненада.

— Изглеждате отчаян — каза тя. — Затова извинявам невежеството ви по тези въпроси.

— Вие извинявате моето *какво*?

— Това е дело на Оливия, а тя е *мой* проблем. Аз познавам начина, по който разсъждава. Знам къде отива. И аз съм тази, която ще я търси — руменина обагри бузите ѝ и бързо изчезна. — Както и да е, можете да ми спестите време, ако ми заемете пари, за да наема файтон.

Бенедикт почти зяпна от изумление. Но се усети навреме.

— Трябва да сте си загубила разсъдъка, ако мислите, че ще си стоя в къщи и ще бездействам, докато вие преследвате племенника ми — каза Ратборн. — Той не е ваша отговорност, а моя.

— Вие се заблуждавате, ако очаквате от *мен* да си остана вкъщи — отвърна му тя.

— Единият от нас трябва да тръгне, а другият да остане. Не можем да пътуваме заедно.

— Очевидно е — каза тя. — Но вие сте твърде объркан, за да разсъждавате ясно.

— Объркан? — повтори той невярващо. — Никога не съм объркан.

— Не мислите логично. Не искате това да се разчуе нали?

— Разбира се, аз...

— Именно. Аз бих привлякла далеч по-малко внимание от вас — прекъсна го тя нетърпеливо. — Не можете да започнете да разпитвате за две деца, без да предизвикате слухове. Всичко във вас крещи кой и какъв сте. Ще изглеждате отегчен, ще говорите саркастично, ще се държите по онзи високомерен начин и просто ще приемете, че вие командвате. На всички ще им стане ясно кой сте, сякаш имате табелка, с името и титлата ви, окачена на врата си.

— Аз мога да бъда дискретен — каза той.

— Но не можете да бъдете обикновен — отвърна тя.

Сякаш тя можеше, помисли си Бенедикт, с това лице и тяло. Щеше да привлече погледите, където и да отидеше. Цяла върволица от мъже щяха да се повлекат след нея с изплезени езици.

Той стисна ръце. Тя навън, да пътува през нощта в нает файтон, без придружител, дори без прислужница... Немислимо.

— Не можете да пътувате сама — заяви с познатия леден тон, който за всеки друг би означавал край на разговора.

— Пътувала съм сама през последните три години — отвърна тя.

Искаше му се да я разтърси. Наложил си да отпусне ръцете си и призова цялото си търпение.

— Била сте с дъщеря си — каза той. — Хората се отнасят по-различно към самотните жени, отколкото към майки, които пътуват с децата си.

— Това е абсурдно — каза тя и се обърна рязко. — Да се спори с вас е загуба на време. Ще постъпя така, както бях решила.

Тя закрачи към купчината вещи в средата на стаята и започна да прави вързоп.

Бе споменала, че тъкмо тръгвала към някоя заложна къща. Бенедикт се чудеше как да я спре, без да я прати в безсъзнание с един удар, да я напъха в усмирителна риза или да я привърже към някоя тежка мебел.

— Престанете — каза той с тон, който обикновено използваше само когато в парламента се разразяваха шумни спорове. — Забравете за заложната къща. Трябва да обединим усилията си.

— Ние не можем...

— Вие не ми оставяте друг избор, упорита жено — каза той. — По-скоро ще се оставя да ме обесят, отколкото да ви позволя да тръгнете сама.

Докато я чакаше да вземе бонето, палтото и всичко останало, което считаше, че ще ѝ е необходимо, Бенедикт се опитваше да възстанови връзката между мозъка и езика си.

Никога не беше говорил на жена по този начин. Винаги бе проявявал търпение към нежния пол. Но тя... Тя беше проблем.

Нещата не се оправиха дори, когато Батшеба излезе от къщата след кратък разговор с мисис Бригс.

— Двуколка? — каза тя и се спря пред стълбичките, за да огледа критично спряното до тротоара превозно средство. — Открита при това?

— Да не би да си мислихте, че ще взема карета с четири коня? — попита той. — Представяте ли си да взема и кочияш за такова пътуване?

— Но това няма да свърши работа — отговори тя. — Твърде елегантна е.

— Наета е, нуждае се от пребоядисване и е поне на десет години. Нямате и най-малка представа какво означава елегантност. Качвайте се.

Тя сграбчи ръката му, а погледът ѝ се прикова в Томас, който държеше конете.

— Не можем да пътуваме с прислужник — каза тя.

„Търпение, напомни си Бенедикт.“

— Някой трябва да се грижи за конете — отвърна той търпеливо. — Дори няма да забележите, че е тук. Ще седи отзад, ще наблюдава пейзажа и ще си мисли за свои неща.

Тя го дръпна за ръката, за да се приближи към нея, повдигна се на пръсти и прошепна в ухото му:

— Трябва да сте напълно обезумял, за да го доведете тук. Слугите са ужасни клюкари, по-лоши дори и от възрастните дами. По това време утре, всички в Лондон ще знаят какво сте правили и с кого.

Дъхът ѝ гъделичкаше ухото му. Усещаше ясно тънката ръка, която стискаше неговата. Той я повдигна и я метна на седалката в двуколката. Когато се качи при нея, тя каза:

— Мога ли да ви напомня, че е деветнадесети век, а не девети. Подобно поведение е излязло от модата заедно с ризниците и покритите коси.

Томас бързо зае мястото си. Бенедикт подкара конете, преди да ѝ отговори.

— Не съм свикнал да давам обяснение за действията си, мисис Уингейт... — започна той.

— Очевидно — отвърна тя.

Той заскърца със зъби. Наложил си да спре и да си напомни правилото: *„Жените и децата, притежават по-малки мозъци, следователно имат по-ниска способност да разсъждават разумно и съответно изискват много повече търпение.“*

И после обясни търпеливо:

— Томас не е като лондонските слуги. Той е от провинцията и е отраснал в семейното ни имение в Дарбишър. Въпреки че сега е мой лакей, разбира от коне толкова, колкото всеки друг от конярите ми. Доверих му се преди няколко седмици, когато Перегрин започна уроците по рисуване. Не бих му поверил толкова деликатна задача, ако му няхах пълно доверие.

Мисис Уингейт изпуктя, поизправи се и скръсти ръце в скута си.

— Моля за извинение, че поставих под съмнение решението ви. В крайна сметка, за мен е без значение, ако се окаже грешно. Не аз съм тази, която носи отговорност за единствения потомък и наследник на маркиз Атертън. Не аз ще падна от пиедестала си, ако светът научи, че не само съм разрешила, но и съм окуражила племенника си да общува с най-възмутителни личности. Не съм аз тази, която...

— Ще ми се да бяхте от тези, които са чували израза „Мълчанието е злато“ — каза той.

— Аз не съм политик — възрази тя. — Свикнала съм да говоря това, което мисля.

— А аз предполагах, че тревогата за дъщеря ви изцяло ще превземе мислите ви.

— Много се съмнявам, че Оливия ще пострада по някакъв начин — заяви майка ѝ. — Само ми се иска да можех да кажа същото и за

тези, които ще пресекат пътя ѝ.

ГЛАВА 7

Макар двуколката да бе твърде елегантна за хора, които се опитват да пътуват, без да привличат внимание, Батшеба трябваше да признае, че имаше предимства като скорост и маневреност. Спряха близо до ъгъла на Хайд Парк малко преди църковните камбаните да оповестят шест часа.

Мястото не беше толкова оживено, колкото през деня, но не можеше да се нарече пусто. Лодкарят все още пренасяше кофи към колите и файтоните, наредени на стоянката. Няколко войника си говореха под една улична лампа. Млекарката се връщаше към Нйтбридж с празни ведра. А пазачът на бариерата щеше да продължи да работи и през нощта.

Поне някой от всичките тези хора трябваше да е бил тук следобеда. Ако Оливия се бе мяркала, все някой щеше да я е забелязал.

Затова след кратък разгорещен спор Ратборн се съгласи да продължи, а Батшеба да слезе от двуколката. Щяха да се срещнат малко по-надолу по пътя срещу Конюшните.

Първият човек, с който разговаря беше лодкарят. Той не се затрудни да си спомни Оливия. И не беше единственият. Както можеше да се очаква, момичето беше направило сцена.

Не след дълго, Батшеба се качи в двуколката.

— Е? — попита Ратборн.

— Така наречения оръженосец на дъщеря ми, Нат Дигърби, е бил отведен при съдията за предизвикване на безредици — каза тя. — Оливия, като една истинска ДеЛус, го изоставила и си намерила друг балама. Продавачката на пайове я чула да разказва сърцераздирателна история за болната си майка — Батшеба описа последвалата сцена и добави — лорд Лайл трябва да има рицарски характер. Оливия е щяла да го изостави, без да се замисли. Но изглежда някой го е научил на отговорност.

Тя подозираше силно, че този някой е бил Ратборн. Въпреки лековатия тон, с който той говореше за момчето, още от самото начало

Батшеба бе усетила силната връзка между тях. Гневът му към методите, с които лорд Атертън се опитваше да се справи с Лайл, ѝ показаха колко важен е племенникът му за него. Безумните действия на Оливия можеха да застрашат тази връзка.

Типично, помисли си мрачно Батшеба. Винаги, когато някой от *Ужасните ДеЛус* се появише на сцената, нечий живот със сигурност се променяше и то рядко към добро.

— Въпреки че родителите му не могат да го забележат, Перегрин е зрял за възрастта си — каза Ратборн, докато подкарваше конете. — Той е счел за немислимо да позволи на дванадесетгодишно момиче да пътува напълно беззащитно.

— Сред низшите класи момичетата на дванадесет се възприемат като възрастни във всяко отношение — каза Батшеба. — Оливия не е имала безгрижен и спокоен живот. Освен това е наследила таланта на семейството ми да лъже и да мами, ако срещне трудност. Историята за болната майка е идеален пример. Чудя се защо пиляе пари да я пращам на училище, когато тя може да ни докара цяло състояние, ако пише мелодрами за театъра или за по-сензационните издания.

Бенедикт я погледна.

— Не е възможно да сте чак толкова студена и цинична. Не мога да повярвам в това.

— Никой не може да си позволи да бъде мекушав с Оливия — каза Батшеба. — Тя само ще се възползва. Ужасно дете е. Или трябва да се изправя лице в лице с този факт или да се заблуждавам и да я гледам как се опропастява. Не искам да я оставя да се погуби. Поради тази причина не мога да бъда сантиментална или да се преструвам, че е обикновено момиче.

Настъпи мълчание. Батшеба не го наруши. Коравосърдечие то ѝ го шокира, естествено. Той бе аристократ и нямаше понятие как се отглежда проблемно дете. Много малка част от жените от неговата класа имаха някаква представа. За техните деца се грижеше някой друг. Но тя не му посочи този факт. Не искаше да изпитва съжаление към нея. Дори не искаше да я харесва — поне разумът ѝ настояваше да е така на всяка цена. Здравомислещата Батшеба се радваше, че тази кризисна ситуация ги подтикна към спор. Враждебността щеше да ги държи на безопасно разстояние един от друг.

След известно време той проговори. По-скоро изръмжа:

— Казахте, че са тръгнали с колата на фермера. Успяхте ли да разберете в каква посока?

— Фермерът им е предложил да ги закара до Брентфорд — отвърна тя. — Оливия сигурно се е насочила към Бристол.

— Бристол е странно място, на което пират би заровил съкровище.

— Няма съкровище — каза Батшеба. — Това е легенда, нищо повече. Едмънд ДеЛус дори не е бил пират в действителност. Обяснявала съм всичко това на Оливия неведнъж. Само съм си хабила напразно думите.

— А истината е...?

— Моят прадядо наистина е имал идея да стане пират — каза тя. — Но бързо му омръзнало. Едмънд е бил денди или конте, или както са ги наричали по онова време. Скоро открил, че пиратите са груби, зле облечени и мръсни зверове. Въобще не били в стила на Едмънд. Нещо повече, тъй като далеч не били интелигентни, често свършвали осакатени, накълцани на парчета, удавени или на бесилото. Контрабандата му подходжала много повече. Да си играе на котка и мишка с английските власти било много по-забавно. Най-голямо удоволствие му доставяли дръзките набези в центъра на Северн, само на няколко мили от фамилия дом на семейството му.

— А, да, всъщност — каза Ратборн. — Бях забравил за *другите* ДеЛус...

— Добрите — помогна му тя да подбере правилното определение.

— По-малко вълнуващите — допълни той. — Семейното имение е близо до Бристол, ако си спомням правилно.

— Всеки член на моето семейство знае къде се намира Трогмортън и всичко, което се отнася за него, но никой не смее да го приближи на по-малко от 50 мили — каза тя. — А междувременно, никога не се умориха да възхваляват Едмънд ДеЛус. Може би защото Джак също бе склонен към непокорство, не се уморяваше да слуша за него. Той започна да повтаря тези истории на Оливия още докато беше бебе. Те бяха сред приказките за лека нощ, които ѝ разказваше. Предполагах, че след като порасне, ще осъзнае, че заровеното съкровище е измислица, както и приказките от „*Хиляда и една нощ*“.

— Идеята за съкровище не е напълно неоснователна при тези обстоятелства — каза Ратборн. — Един контрабандист лесно може да натрупа състояние.

— Възможно е — отвърна тя. — Но би ли го заровил?

— Това изглежда съмнително — каза той.

— Няма никакъв смисъл — отговори тя. — Едмънд е бил разсипник. Защо да го заравя, след като може да го изхарчи? Многократно съм изтъквала този факт. Не мога да си спомня колко пъти тримата сме водили този разговор. Беше се превърнал в нещо като игра преди лягане. „Къде мислиш, че Едмънд ДеЛус е заровил съкровището, мамо?“, питаше Оливия, докато я завивахме. „Мъжете като него не заравят съкровища“ отвръщах аз. „Те ги изхарчват веднага щом ги получат — за пиене, хазарт и жени.“ След това питаше Джак: „Къде мислиш, е заровил съкровището, татко?“ А той отговаряше: „Точно под носовете на роднините си. Аз бих го скрил точно там, ако бях на негово място. Щях да изляза посред нощ и да го заравя в основата на мавзолея, където почиват всички почитани предци — цялото нечестно спечелено богатство, заровено на свята земя. И щях да се смея всеки път, щом се сетех за това.“

Тя чу как Ратборн си пое дъх.

— Да не би да ви шокирах, милорд? — попита тя.

Те стигнаха до бариерата на Хогмайър Лейн. Бенедикт спря двуколката.

— Е, да, шокиран съм, наистина — отвърна бавно. — Вашият съпруг е слагал детето си в леглото. Разказвал й е приказки за лека нощ. Удивително.

Пазачът на бариерата бе видял твърде много фермерски каруци, за да успее да си спомни някоя определена с или без млади пътници.

Все пак, това беше обичайният маршрут за Брентфорд, така че Бенедикт продължи. За негово разочарование напредваха много бавно. Този участък от пътя бе настлан с паважни камъни, което го правеше по-чист от този, който бяха изминали, но беше и доста тесен и натоварен.

Бенедикт се опита отново да се съсредоточи върху управлението на каретата, което бе доста рисковано след здрач. Фенерите я

осветяваха отчасти, но не и пътя пред нея. Уличните лампи разкъсваха полумрака едва-едва. Той се опитваше да задържи очите и ума си върху пътя, докато гласът на Батшеба Уингейт се лееше около него. Беше свикнал да пропуска женските гласове покрай ушите си, докато съзнанието му бе заето с по-важни въпроси, като вдовиците от войната и ветераните, недостатъците на сегашните полицейски методи и непостоянството на английските закони.

Но сега не можеше да откъсне ума си от Батшеба Уингейт. Слушаше я, попиваше всяка нейна дума. Не можеше да я пренебрегне. Присъствието ѝ на тесната седалка бе толкова осезателно, че единствения начин да не се допира до нея бе да се свие в своя край, което бе доста трудно при положение, че управляваше двуколката. Докосваха се често, хълбоците им се притискаха един в друг, бедрата им се потъркваха леко. И всеки допир му напомняше последния път, когато се докоснаха — целувката преди няколко седмици... вкусът на устните ѝ, ароматът на кожата ѝ и дивият глад, който бе събудила в него.

За да отвлече вниманието си от физическата близост, той се съсредоточи върху нещата, за които говореше тя. Прииска му се да научи колкото се може повече за Джак Уингейт. Образът, който тя му обрисова, не съвпаднаше с този на Обществото — мъж, унищожен от фатална страст, жертва на безсърдечна сирена. Бенедикт си го представяше като сломен мъж, който живееше в самота, отритнат от света, към който принадлежеше с пълно право. Този Джак Уингейт, за който Батшеба говореше, изглежда бе открил своето истинско място. Коментарите му за заровеното съкровище го караха да изглежда по-скоро като някой от „ужасните“ ДеЛус, отколкото вдовицата му. Заинтригуван, Бенедикт искаше да проучи нещата по-задълбочено. Той беше много добър в проучванията и умееше да манипулира незабележимо хората, за да ги предизвика да говорят необмислено. Но използваше тези методи единствено и само за политически цели. Смяташе, че е оправдано, ако става въпрос за достойни каузи или за да смаже опонентите си. Но да ги употребява в лични разговори бе недостойно.

Любопитството към личните проблеми на другите е предпочитано занимание на ограничените улове.

Бенедикт, разбира се, не би позволил на някого да наднича в личния му живот. Проблемът бе, че близостта на Батшеба непрекъснато го разсейваше и изнервяше и думите му се изплъзнаха, преди да успее да прецени дали са уместни.

Сигурно това бе причината, поради която малко след като подминаха Кенсингтън Хаус и задръстването с превозни средства ги накара да спрат, той да каже:

— Аз съм дълбоко изумен. Винаги съм вярвал, че бавачките слагат децата да спят и им разказват приказки. Бащите, от друга страна, искат да знаят защо си завързал малкото си братче за колоната на леглото и си отрязал почти всичката му коса с ножче.

Едва бе изрекъл думите, когато му се прииска да бе замълчал. Но нямаше време да се терзае. Сред множеството превозни средства се освободи място и той бързо подкара двуколката напред. Въпреки че бе съсредоточен върху маневрите, все пак усети как тя се завъртя към него. Бенедикт усещаше погледа ѝ върху лицето си така сякаш там бе дланта ѝ... и знаеше, че не е пропуснала нито дума.

— Защо сте правили така? — попита тя.

— Преструвахме се, че сме в Американските колонии — отвърна той, шеговито — Аз бях червенокож индиански вожд. — Той винаги беше червенокож индиански вожд, защото беше тъмен. — Джефри беше моят английски пленник и го скалпирах.

Тя се засмя и порочния завладяващ звук почти го накара да се усмихне.

— Не сте били безупречно дете — отбеляза тя.

— Без никакво съмнение — отвърна той. Като дете бе мразил златистите коси и очи на Джефри и сладкото му ангелско изражение. — Щях да скалпирам и Алистър, ако бе попаднал в ръцете ми, но той винаги бе с някоя бавачка.

Батшеба не каза нищо. На него също не му се говореше, но продължи:

— Бавачките наричаха братята ми „малки златни ангелчета“. Дори човек с доста богато въображение не би казал, че бяха ангелчета, но поне външно приличаха.

— Трябвало е да скалпирате и бавачките — каза тя. — Заради глупостта им.

— Аз бях дете на не повече от осем или девет години — отвърна той. — Джефри и Алистър бяха светли, а аз тъмен. Ако те бяха златни ангелчета, какво бях аз?

— Какво друго сте могли да си помислите? — попита тя развълнувано. — На ваше място бих направила същото.

Ратборн я погледна.

— Едва ли?

— Защото съм жена? — попита тя с повдигнати вежди.

— Момичетата не се държат така.

— Колко малко знаете за моя пол. Всички деца са малки диваци, особено момичетата.

— Не всички деца — каза той. — Във всеки случай не за дълго. Определено не и по-големите. В момента, в който се роди следващото дете, се появяват отговорностите. Вече не сме точно деца. „Трябва да се грижиш за брат си, Бенедикт, ми казваха. Той е по-малък от теб“. Или: „Длъжен си да знаеш по-добре, Бенедикт, ти си по-големият“.

— Това ли ви е казвал баща ви?

— Горещо-долу. Почти не си спомням лекциите му, с изключение на края им. Той въздъхваше и казваше, че му се иска да бе имал дъщери.

— Това е било просто родителски гняв — каза тя. — Малко мъже, и то не благородници, биха пожелали да имат дъщери вместо синове.

— Той наистина го мислеше — каза Бенедикт. — Повтарял го е безброй пъти оттогава насам.

— Още ли?

— Да.

— Защо? Периодът, в който сте опитвали от всичко отдавна е минал. Вече сте възрастни.

— Не и по неговите стандарти — отвърна Бенедикт.

Тя се обърна към него и го загледа втренчено.

— Дори и вие? Лорд Безупречност?

— Аз съм безупречен по обикновени стандарти — обясни той. — Стандартите на баща ми със сигурност не са обикновени. Нищо в него не е обикновено. Не съм сигурен дали притежава нещо човешко — и добави бързо: — Във всеки случай, той не ни е разказвал приказки за лека нощ. Въобще не предполагах, че родителите правят подобни неща.

— Навярно и родителите на Джак не са го правили — каза тя. — Ужасните ДеЛус трябва да са го покварили.

— Не непременно — отговори Бенедикт. — Вие споменахте, че е бил непокорен. Може би, точно като Перегрин, и вашият съпруг е искал да води различен начин на живот. Може би е било в природата му да бъде необикновен.

И така, сред ДеЛус, Джак Уингейт бе изпитал онзи вид свобода, която никога не би имал в уважаваното Общество. Открил е свят без правила.

— Трябва да призная, че той нямаше никакви проблеми да се приспособи — каза тя. — Но Джак правеше разлика между истина и измислица. Не съм сигурна, че роднините ми могат да я направят. Те плетат блестящи истории и може би лъжите им са толкова убедителни, защото дори и самите те вярват в тях. Мисля, че това се отнася и за Оливия. Само по този начин мога да си обясня безумните ѝ постъпки.

— Тя се нуждае от гувернантка — каза той и в същия момент се прокле, че е изрекъл тези думи. Беше най-глупавото нещо, което можеше да каже. Защо да не ѝ предложи да си наеме прислуга, а докато е на темата — и къща в провинцията, далеч от Лондон и вредното му влияние? С пламнало лице, зачака за саркастичния ѝ коментар, относно неуместните си съвети.

— Не бих могла да съм по-съгласна — каза тя и отново го изуми, толкова лесно, както и преди. — Това е следващото в списъка ми. Мис Смитсън управлява добро училище, но не е същото. Аз съм имала гувернантка. Дракон. Дори татко се страхуваше от нея. Но такава беше и идеята. Ако не можеше да сплаши баща ми, не би могла дори и да си мечтае да ми направи впечатление.

— Да не би да ми казвате, че в детството си не сте се отличавали с прилично поведение? — попита той.

— От кого можех да се науча да се държа както подобава?

— Все от някого трябва да сте се научили — отбеляза той. — Вие сте истинска дама.

Тя се извърна, поглеждайки още веднъж напред и скръсти длани в скута си.

— Наистина сте дама — повтори той. — Няма никакво съмнение, а аз съм експерт в това отношение.

— Трябваше да стана дама — изрече тя сухо. — Майка ми имаше планове за мен.

— Това е бил повода за гувернантката дракон.

— Признавам, че и аз имам планове за Оливия.

— Вие се стремите да я предпазите да не провали живота си — каза той, докато избягваше несръчно управлявана двуколка насреща им. — Благородна цел.

— Не е нужно да бъдете тактичен. Мога да се досетя какво мислите.

— Съмнявам се — самият той не беше сигурен какво си мислеше. Даваше си сметка за натоварения път и за своето нетърпение поради забавянето им. Безпокоеше се за Перегрин и Оливия, за напредването на времето и настъпването на нощта. Чувстваше жената до себе си, топлината и физическата ѝ близост... и може би нещо, което беше много по-опасно, усещаше как тя го омагьосва с думите си и начина, по който работеше ума ѝ.

Нейният ум! Умът на една жена!

Но нямаше как да го избегне. Той твърде ясно осъзнаваше нарастващата емоционална близост и му бе прекалено неловко да се преструва, че тя не съществува. Твърде ясно усещаше, че нещо витае във въздуха. Бенедикт не знаеше дали беше заради тъмнината, или заради нея, но то го правеше непредпазлив и го караше да казва неща, които никога не би помислил да изрече на глас пред някого, особено пред жена. В същото време осъзнаваше, че разстоянието между тях е необятно като океан и изпитваше отчайваща ярост, защото не би могъл да го прекоси. Може би яростта го тревожеше най-силно.

Във всеки случай беше прекалено. Не можеше да мисли, защото имаше нужда от порядък, за да мисли, а в момента разполагаше единствено с безредие и хаос.

— Майка ми беше решена да ме види омъжена в благородно семейство — каза Батшеба, гласът ѝ все още бе напрегнат, а тялото ѝ все така стегнато, на седалката до него. — Аз трябваше да бъда ключа, който ще отключи вратите на Висшето общество за *ужасните* ДеЛус.

Тонът и позата ѝ му казаха много повече, отколкото думите ѝ и какво са ѝ коствали амбициите на майка ѝ. Била е наранена, и може би засрамена, при това твърде дълбоко, иначе Батшеба Уингейт щеше да говори за това с обичайното си забавно остроумие. Той искаше да

узнае повече... но разумът му казваше, че е по-добре да не узнава. И без това вече й съчувстваше прекалено много.

— Всички майки искат дъщерите им да се омъжат добре — каза той с лек тон, като се надяваше да разведри разговора. — Плетат интриги, кроят планове и са напълно безскрупулни — той замълча за момент. — Включително и моят баща.

Тя трепна.

— Вашият *баща*?

— Знам — каза Бенедикт. — Ужасно шокиращо е. Но той не ограничава манипулациите си само в политиката. Бе решил, че всичките ми братя трябва да си намерят богати съпруги. Нещо повече — и досега следва тази цел. Дори с Рупърт, когото бе обявил за изгубена кауза.

— А вас?

— О, винаги съм бил освободен от тези долни финансови съображения. Аз ще наследя всичко.

Явно темата я откъсна от дълбокото нещастие, което изпитваше допреди малко, тъй като позата й леко се отпусна.

— Вероятно всички майки са ви предлагали дъщерите си — отбеляза тя. — Сигурно още го правят.

Той сви рамене.

— Не мисля, че тогава съм бил наясно с интригите и заговорите на мамчетата и компаньонките. Сега, когато гледам отстрани, е очевидно. Не съм се замислял, но предполагам, че е трудно за момичетата — поне за тези, с капка чувствителност и интелигентност. Не че по онова време обръщах внимание на подобни фини нюанси. Първо забелязвах лицата и фигурите им, после дали гласовете им са приятни и чак тогава тяхното поведение.

Бенедикт усети, че Батшеба се беше отпуснала и погледът й отново се върна на лицето му.

— Вие ми се подигравате — каза тя. — Според думите ви намирането на съпруга е като да изберете кон... Как беше името на онази аукционна къща? Тавър...

— Татърсол — помогна й той.

— Татърсол да е. Така ли гледат мъжете на известните балове в Алмак? Не обръщате ли някакво внимание на характерите на момичетата или на индивидуалността им?

— Ако не бяха момичета с добри качества, нямаше да бъдат на брачния пазар — каза той. — И със сигурност не биха получили достъп до Алмак.

Той дори не би си и помислил да обърне внимание на момиче, което не е допуснато. Това, че не беше длъжен да си намери богата съпруга, въобще не означаваше, че наследникът на лорд Харгейт може да се ожени, за която си поиска. Или когато си поиска. Бенедикт познаваше правилата и знаеше какво се очаква от него. А Ейда? Дали бе последвала правилата или сърцето си? Той не знаеше — и това казваше всичко, нали?

— С други думи, те са девици от добри семейства и това е всичко, което ви е нужно да знаете за тях — заключи мисис Уингейт. — Добри чистокръвни кобили...

— Аз съм наследникът на граф Харгейт — прекъсна я той остро. — Не можех да си позволя лукса да се влюбя до уши, ако имахте това предвид.

— Не исках да кажа това — каза тя. — Вие говорите за брак, за обвързване до края на живота и въпреки всичко любовта не е част от картината.

— Какъв абсурд — отвърна той. — Не мога да бродя по света *като* някой от героите на Байрон и да търся любовта на живота си, ако въобще съществува нещо подобно.

— А кое е важното във вашия живот? — попита тя. — Какво ще кажете за приятел и събеседник. Мили Боже, Ратборн, как избрахте?

— Не разбирам как този въпрос може да има някакво значение за вас? — изрече той с ледения тон, който бе усвоил от баща си. Този тон беше известен със способността си да оставя жертвите си лишени от говор, а в някои случаи и от воля за живот.

Тя подмина думите му като махна със слабата си, облечена в ръкавица ръка.

— Не бъдете глупав. Това е извънредно интересно. Чувствам се като гост в екзотична страна, опитващ се да разбере навиците на местните жители. Аз не съм избирала. Бях само на шестнадесет и просто се влюбих до уши. Но не беше правилно от моя страна да ви разпитвам. Очевидно, темата е твърде болезнена за вас — тонът ѝ се смекчи. — Забравих, че сте овдовял неотдавна.

Сърцето му туптеше силно и Бенедикт се нуждаеше от целия си самоконтрол, за да не предаде вълнението си на конете чрез поводите. За щастие, най-накрая бяха достигнали до бариерата на Кенсингтън. Силно раздразнен, той зачака пазача да събере парите и да отвори портата. Най-накрая тя бе отворена. Докато преминаваше през нея, със закъснение се сети за Томас. Бе забравил напълно за слугата, който се возеше отзад. Ушите на Бенедикт запламтяха, когато си спомни за откровенията си свързани с братята му. Нямаше значение, че слугата не можеше да чуе разговора им заради непрекъснатия шум от трополене на колелата и чаткането на копитата по паважа, пръхтенето и цвиленето на конете, както и заради оплакванията и ругатните на другите кочияши. Бенедикт беше прекалено разстроен, за да разсъждава разумно.

— Трябва да ви напомня — изръмжа той, — че не сме сами.

— Казах ви да не вземате слуга — хладно му отвърна тя.

— Искаше ми се да не бях взел вас — каза той. — Вие... Дявол да го вземе! Заради вас забравих да попитам пазача на бариерата за децата.

Той спря двуколката, но преди да успее да нареди на Томас да се заеме с това, Батшеба вече бе слязла.

— Аз ще попитам — каза тя. — Вие сте твърде развълнуван.

Томас също слезе и се погрижи за конете, без да чака нареждания.

През това време, мисис Уингейт, без дори да погледне назад се насочи към бариерата, а бедрата ѝ се полюшваха по най-предизвикателен начин — за радост на тълпата мъже, които извършиха мъчителни маневри с превозните си средства, за да могат да ѝ направят път.

Бенедикт не изчака да види колко сблъсъка ще причини тя, нито свали някой от мъжете, за да го запрати срещу някоя стена, защото подобно поведение би било недостойно и напълно в стила на Рупърт, а я настигна с няколко бързи крачки.

— Не съм развълнуван — каза той. — Напълно съм способен да...

— Не трябваше да споменавам лейди Ратборн така лекомислено — прекъсна го тя. — Моля ви за извинение.

— Не е нужно да ставате сантиментална — отвърна той. — Ейда умря преди две години и тя... и тя... — Той въздъхна ядосано. — О, много добре! Тя беше непозната за мен. Ето, спокойна ли е сега романтичната ви душа?

На Батшеба ѝ се искаше да не бе отваряла вратата си тази вечер. Оказваше се, че Ратборн е по-опасен отколкото се бе опасявала. Можеше да се справи с физическата близост с известни усилия, но емоционалната, бе нещо, което опасно пропукваше защитата ѝ.

— Не, въобще не съм спокойна, защото говорите пълни глупости. Колко време бяхте женени?

— Шест години — отговори той.

— Тогава не може да не сте опознал съпругата си — Батшеба се спря — Настоявам да се върнете в двуколката. Привличате твърде много внимание.

Ратборн погледна каруците и файтоните, минаващи през бариерата.

— До колкото мога да установя, зрителите са само мъже и всички гледат към вас.

— За тях съм само една красива вещ. Докато се взират в мен, те не мислят за нищо друго. Да не би да искате да започнат да се питат, кой е аристократът, който ме следва по петите и ме гледа намръщено.

Той я изгледа още по-навъсено, поклони се рязко, обърна се и тръгна обратно към двуколката.

Бенедикт я чакаше до двуколката с джобния си часовник в ръка, когато тя се върна след няколко минути.

— Е? — попита той.

— Все още се движим в правилната посока — отговори тя и побърза да се качи в двуколката преди той да я е метнал като последния път. Не че имаше нещо против да я подхвърлят по този властен начин. По-скоро, защото ѝ харесваше прекалено много лекотата, с която я повдигаше, силата и топлината, които излъчваше и най-вече ѝ харесваше да усеща ръцете му върху тялото си.

Бе прекалено опасно. И без това не успяваше да прогони спомена за целувката отпреди няколко седмици. Спомняше си прекалено ясно

усещането за дланта му на тила ѝ и как това просто докосване бе стопило волята, морала и силата ѝ едновременно.

След миг, тя се настани на седалката в двуколката, като се стараеше да седи в своя край без това да бъде очевидно, и потеглиха отново. Този път се движеха по-бързо, тъй като пътят вече не беше толкова натоварен. Докато Ратборн се съсредоточаваше върху управлението на конете, тя му разказа това, което бе научила от пазача на бариерата.

Оказало се, че човекът познавал фермера, който Батшеба му беше описала. Името му било Джарвис и пътувал редовно от Брентфорд до Лондон и обратно. Въпреки, че пазачът не можел да си спомни точно кога бе пристигнал фермера, но предположил, че е било преди един-два часа. Смътно си спомнял децата в каруцата, тъй като не им обърнал особено внимание. Джарвис често пътувал със своите или с децата на съседите си.

— След като е така, няма смисъл повече да спираме и да разпитваме за тях, преди да стигнем Брентфорд — каза Ратборн. — Ако по пътя няма много търговци на добитък, каруци и фургони, можем да пристигнем до осем часа. Те може би са с малко повече от час преднина в момента. Имаме чудесна възможност да ги намерим, преди да успеят да уговорят следващия си превоз. А в малко селце като Брентфорд това ще бъде доста по-трудно отколкото в оживения Хайд Парк. Ако племенникът ми не успее да убеди дъщеря ви да се върнат обратно, ще се досети, че скоро ще тръгна след него, а в такъв случай ще използва цялата си находчивост, за да се забавят.

— Това звучи доста разумно — каза Батшеба. — Проблемът е, че Оливия не е разумна.

— Тя е на дванадесет години — отвърна Ратборн. — Няма пари, а придружителят ѝ е против пътуването. Дори и при по-обещаващи обстоятелства от тези, не би могла да стигне много далеч за няколко часа.

Перегрин скоро откри, че опитите да забави Оливия Уингейт биха имали по-голям успех, ако останалата част от света не бе пълен с наивници.

Фермерът им бе предложил да слязат пред странноприемницата „Гълъбите“ в Брентфорд и да споменат името му на съдържателя, който щял да се погрижи за тях и да им помогне да си намерят превоз на запад.

Перегрин бе решил, да настоява да отпочинат и да хапнат. Това щеше да му даде време да намери начин да остави съобщение за чичо си.

Със сигурност лорд Ратборн бе открил още преди часове, че Перегрин го няма. За съжаление, той не разполагаше с много следи. Ако на Перегрин му бе хрумнало, че няма да успее да накара Мис Уингейт да се върнат, щеше да остави знаци. Но изобщо не го бе предвидил. Все пак, чичо му беше много умен и бързо щеше да разбере какво се е случило. Без съмнение, вече ги следваше.

В края на краищата, разследването на престъпления бе едно от любимите занимания на Негова Светлост. Той познаваше всички полицаи и методите им за залавяне на крадци. Бе проучвал безброй непочтени хора и престъпници в хода на парламентарните си разследвания. Откриването на Перегрин и мис Уингейт щеше да бъде детска игра за него.

Ако Перегрин се забавеше достатъчно дълго време, чичо му щеше да ги настигне. Проблемът беше в това, че Оливия не се насочи към странноприемницата. Отначало постоя край пътя и изчака да се обезлюди. Тогава, за ужас на Перегрин, съблече роклята си и остана по момчешките дрехи, които бе облякла отдолу. От шала, в който бе събрала нещата си, тя извади шапка, сложи си я на главата и скри косата си под нея. Нави роклята, пхна я в шала и отново го завърза.

След това, когато стигнаха до странноприемницата, тя не влезе в нея, а отиде в двора. Скиташе се из него, говорейки и ходейки като момче. Тъй като осъзнаваше, че да я разобличи на такова място не би било разумно, Перегрин можеше само да се навърта наоколо, болезнено напрегнат, докато разбере какво си е наумила тя, без да смее да предприеме нещо друго.

Оливия се сприятели с две коняръчета, които играеха сложна игра на зарове и ги помоли да я научат и нея. Перегрин не посмя да ги предупреди. Или щяха да умрат от смях или да започнат да се бият с него, и това щеше да доведе някой полицаи. А ако родителите му научеха, че е бил задържан от полицията, никога повече нямаше да го

поверят на грижите на чичо му. За съвсем кратко време, което се стори като години на Перегрин, ужасното момиче, не само обра парите на нищо неподозиращите конярчета, но и им осигури превоз до Хънзлоу в наскоро поправената карета на техния господар.

ГЛАВА 8

Съдържателят на странноприемницата „Гълъбите“ в Брентфорд не беше виждал децата. Въпреки, че познаваше фермера Джарвис, не го беше срещал през деня. Джарвис сигурно си бе тръгнал направо за вкъщи, вместо да се отклони за кратко от пътя си, както често правеше и да спре в „Гълъбите“, за да поклюкарства и да изпие халба бира.

Ратборн и мисис Уингейт не научиха нищо повече от другите хора, които разпитаха. Томас имаше повече късмет, тъй като поговори със слугите в двора на странноприемницата. Когато се върна при господаря си, лакеят описа срещата между две „момчета“ и две от слугинчетата на местно благородническо семейство.

— Едно от момчета изглеждало точно като лорд Лайл — съобщи той. — Същата височина, същият цвят на косата. Другото било с червена коса и лунички.

Бенедикт погледна към Батшеба.

— Да се облече като момче не би затруднило Оливия — каза тя. — Би могла да се сдобие лесно с евтини дрехи от заложната къща или от търговеца, който продава стари одежди. Не ѝ е било особено трудно и да набави малко пари. Тя притежава афинитета на ДеЛус към хазартните игри, а от моите лекции явно не е чула и дума.

Както и да го беше постигнала, Оливия бе осигурила превоз чак до Хънзлоу.

По пътя за Хънзлоу Бенедикт караше бързо и не толкова внимателно. Бяха загубили ценно време да търсят в Брентфорд. Сега поне не беше нужно да изостават още като се бавят, за да оглеждат всяка каруца по пътя. Минаваше девет часа. По времето, когато щяха да пристигнат в Хънзлоу, по-голямата част от хората щяха вече да спят. Но Бенедикт знаеше, че в странноприемниците ще открие достатъчно признаци на живот. Мистър Чаплин поддържаше обширни конюшни и всички спираха там, за да подменят конете си. При толкова много пристигащи и заминаващи хора, все някой щеше да е забелязал децата.

Поне така се опитваше да се убеди Бенедикт, за да потисне нарастващото си безпокойство. Въпреки това, което мисис Уингейт бе казала за дъщеря си, той тръгна от Лондон с убеждението, че ще намери племенника си за няколко часа. Вярваше, че издирването ще завърши в Брентфорд. Не желаше да допуска, че търсенето ще продължи няколко дни, през които Перегрин и Оливия можеха да се сблъскат с някое премеждие или с престъпници. И през цялото това време Бенедикт щеше да се упреква и ненавижда, че не се е погрижил по-добре за племенника си. Мисис Уингейт щеше да си седи до него с часове, бедрото ѝ да се потърква леко в неговото, а гласът ѝ да се прокрадва под кожата му.

Междувременно, колкото по-дълго пътуваха заедно, толкова по-голяма ставаше възможността да се натъкнат на някого, който можеше да ги разпознае... и да устроят скандала на десетилетието.

Когато забеляза гъсто разположените сгради покрай пътя, Бенедикт почти въздъхна от облекчение. Хънзлоу. Най-накрая. Многобройните странноприемници бяха доста оживени. В „Джордж“, докато конярят впрягаше отпочинали коне в двуколката, мисис Уингейт успя да научи някои неща. Двете „момчета“ сега пътуваха със селянин от Кранфорд Парк, имотът на граф Бъркли. Един от слугите в странноприемницата, племенник на селянина, ги упъти към къщата на чичо си, като ги уверяваше, че „момчетата“ щели да прекарат нощта там. Това изглеждаше най-вероятно според Бенедикт. В този час, потокът от каруци намаляваше. Скоро дилижансите на Кралската поща щяха да са единствените по пътя. Последният ги беше отминал неотдавна, а и Бенедикт не вярваше, че дори хитростта на Оливия можеше да им осигури места в пощенска кола. Броят на пътниците в тях беше строго определен, а билетите — скъпи. Толкова близо до Лондон, бе малко вероятно дилижансите да имат свободни места. Поне така се надяваше.

Той продължи да пришпорва конете в галоп, там, където беше възможно, през пустия път. Хънзлоу Хийт се простираше от лявата им страна, и нито един бандит, за свой късмет, не изскочи от мрака. Бенедикт имаше два пистолета под седалката, а и не беше в настроение да спира. Близо до моста Кранфорд обърна към пътя, минаващ през имота на Бъркли. Указанията бяха точни и те лесно намериха

къщичката. Откриха и двете момчета, които щяха да прекарат нощта тук. Те настина бяха момчета и нито едно от тях не беше Перегрин.

— Бройте до двадесет — посъветва го Батшеба, когато най-накрая се върнаха на Кралския път. Беше почти полунощ, пропиляха час и половина и както можеше да се предположи, Ратборн кипеше от гняв. Тя знаеше, че е загрижен за племенника си, но като повечето мъже, и за него страхът бе твърде смущаващо чувство, за да бъде показано. Подобно на другите, той го смете под тежкия килим на гнева.

— Аз не съм дете — отвърна Бенедикт.

— Добре — каза тя. — Тогава няма да избухнете, като ви кажа, че трябва да спрем в странноприемницата.

— Спирахме във всяка проклета странноприемница и на всяко прокълнато място с по няколко колиби, което гордо се обявява за село! И до къде ни доведе това? Един селски идиот след друг, които едва съчетават казуемо и подлог и не могат да различат момиче от момче или да определят дали е на десет или дванадесет години. Те нарекоха това момче, за което мога да се обзаложа, че няма и осем години, червенокосо. Неговата коса беше *кафява*, точно като цвета на дарбишърско кравешко лай...

— Това е — прекъсна го тя, точно когато Бенедикт подминаваше странноприемницата „Бялото сърце“.

Той продължи да ругае, но за разлика от повечето мъже, не позволи на емоциите си да повлияят на управлението на двуколката. С обичайните си плавни и пестеливи движения, я закара обратно до входа на странноприемницата.

Батшеба не успя да накара Ратборн да я изчака. Така че оставиха Томас да я пази и влязоха заедно. Откриха съдържателя напълно буден. Дилижансът „Вихър“ бе заминал преди по-малко от половин час, след като беше оставил едно петчленно семейство. Това било първото им пътуване с него и никак не им харесало.

— Обясних им, че която и кола да бяха взели, нямаше да има никаква разлика — каза ханджията. — Ако не им харесва да пътуват с всеки Том, Дик, Хари и брат му, който се е къпал за последен път, за да отпразнува Ватерло, въобще не е трябвало да пътуват с дилижанс или

да наемат пощенски файтон. Стая ли искахте? Ако е така, нямате късмет. Те взеха последното ми легло, 'сичките петима.

— Аз и брат ми се опитваме да открием малките ни братовчеди — каза Батшеба. — Те ни гостуваха в Лондон. След като видяха една пътуваща театрална труппа им хрумна да се присъединят към актьорите. Вярваме, че са се насочили към Бристол.

След това му описа Оливия и лорд Лайл като подчерта, че едното от децата може да е с „костюм“ или да е дегизирано.

— О, тези — отвърна ханджията. — Те споменаха, че си отиват у дома при болната си майка. Така каза по-малкият на кочияша. Повисокият не говореше много. Изглеждаше така сякаш е изял нещо развалено.

Ратборн, който досега стоеше настрани и нетърпеливо потропваше с крак, се приближи с горящи тъмни очи.

— Те са говорили с кочияша? — попита той. — И са се качили на дилижанса?

— Е, на кочияша му се беше освободило място, нали? — отговори ханджията. — А и имаха достатъчно пари, да платят таксата, за да ги закарат до следващата спирка, Солт Хил.

Солт Хил се намираше на по-малко от девет мили и конете бяха отпочинали, тъй като Ратборн ги бе подменил в „Бялото сърце“. Пощенската кола можеше да вземе разстоянието за по-малко от час. Ратборн бе решен да поддържа скоростта ѝ, а Батшеба нямаше нищо напротив. Колкото по-дълго търсеха децата, толкова повече започваше да я измъчва съвестта. Ако беше използвала ограничените си средства по-разумно, досега Оливия можеше да има гувернантка и нищо от това нямаше да се случи.

— Много сте тиха — отбеляза Бенедикт, след като пътуваха известно време в мълчание. — Надявам се, че скоростта не ви плаши.

Изглежда последните новини бяха подобрили настроението му. Батшеба вече нямаше усещането, че седи до готов да изригне вулкан.

— Мислех за децата — отговори тя. — Не съм се справила добре с Оливия. Позволих ѝ твърде много свобода.

— Повечето от момичетата в моя свят имат прекалено малко свобода — каза той. — Нищо чудно, че голяма част от тях се

превръщат в жени с ограничени разбирания. Преди ме попитахте, дали съм се замислял, че мога да открия в съпругата си приятел и събеседник. Как мога да очаквам от тези деца-жени истинска компания?

— Беше нечестно от моя страна да критикувам вашия избор — призна тя. — Аз избрах съпруга си без въобще да разсъждавам, а и той едва ли е използвал главата си като се ожени за мен.

— Нито едно момиче от висшето общество не би посмяло да тръгне на „благородна мисия“, въпреки че може да има и такива, които си мечтаят за това — каза той. — Никое от тях не би имало и най-малката идея как да стигне от едно място до друго. Така че поне можем да се възхищаваме на куража на Оливия. А и Перегрин я придружава в дилижанса. Без нея едва ли щеше да преживее нещо подобно някога.

— Наистина, само си помислете какво можеше да пропусне — отговори тя. — Сега той изпитва трепета да пътува в превозно средство, което е препълнено, мръсно и има вероятност да се преобърне. Перегрин ще се сблъска с хора, които отчаяно се нуждаят от баня, изтрезняване, или и от двете. Вътре не можете да спите, защото постоянно се друсате и ви блъскат. Отвън не смеете да го сторите, защото може да паднете. Няма значение кои са спътниците ви, поне на един от тях със сигурност ще му прилошее. Дори отвън миризмата е ужасна — и да не забравим да споменем блъхите и въшките, които приятните спътници споделят толкова щедро.

— Перегрин е момче — каза Ратборн. — Те не се плашат от мръсотия и паразити, обонянието им не е особено деликатно. Припомнете си, че той е споделял една стая с други момчета. Много от тях са отвратителни същества. По-вероятно е на дъщеря ви да ѝ е по-неприятно отколкото на племенника ми.

Без всякакво съмнение, Оливия беше най-претенциозното, гнусливото и придирчиво момиче на света, помисли си Батшеба. И децата определено бяха в по-голяма безопасност в пощенската кола, отколкото ако вървяха сами по тъмния път. Все пак, времето отминаваше и двамата с Ратборн се отдалечаваха все повече и повече от Лондон.

— Бях толкова сигурна, че ще ги открием досега — каза тя.

— Аз също — отвърна той.

— Какво ще правим, ако не са в Солт Хил?

— Не могат да стигнат далеч толкова рано сутринта без пари — отвърна Ратборн. — Дъщеря ви ще разкаже на някой съдържател на странноприемница трогателна история и ще им осигури място до камината, ако не и легло при някой от прислужниците. Ако той се окаже коравосърдечен, тя ще приложи своите хитрини на някой коняр и ще открием нашите бегълци, спящи в сламата — и след кратка пауза добави: — Когато разбрахме, че са в пощенската кола и са в относителна безопасност, осъзнах, че се тревожа за Перегрин, сякаш е малко безпомощно дете. Случаят далеч не е такъв. Племенникът ми е твърде зрял за възрастта си, а и момчетата са невероятно издръжливи. Напомням си, че той е на тринадесет години, интелигентен и любознателен и никога не е изживявал истинско приключение.

— А вие? — попита тя. — Когато сте били момче?

В момента, в който изрече думите, Батшеба си пожела да ги върне обратно. Искаше ѝ се да може да спре да любопитства и разпитва.

Отговорът отне известно време на Бенедикт и Батшеба се надяваше, че той се опитва да измисли как да отклони любезно разговора към нещо не толкова лично.

— Имах изключително много приключения. Бягах от вкъщи при всяка възможност.

Тези думи я накараха да извърне глава и да се загледа в безупречния му профил.

— Вие се шегувате — каза тя. — Как синът на един граф успява да избяга? И защо му е да го прави?

— Ако беше лесно, нямаше въобще да си струва — отговори той. — Но да надхитря възрастните беше като игра за мен. Бягах от вкъщи, когато се чувствах отегчен или ядосан, или... е, когато бях уморен до смърт да бъда добър. Веднъж изчезнах за три дена.

На Батшеба не ѝ беше никак трудно да си представи младежкия му образ и дяволития блясък в момчешкия поглед. Това ли я привличаше в тези тъмни очи? Сърцето ѝ започна да препуска.

— Оливия и Лайл не трябва да се скитат три дни — заяви тя.

— Това определено ще усложни нещата — отговори той.

— Ще усложни? — повтори тя напрегнато. — Ще бъде катастрофа.

Да пътуват заедно цели три дни... да разговарят, да открива все повече за него... да е толкова близо, че да усеща топлината и силата му... да слуша дълбокия му глас в тъмнината, да гледа дългите му, облечени в ръкавици ръце.

— Не мога да прекарам цялата нощ с вас — продължи тя с остър тон. — Обясних на мисис Бригс, че са ме извикали да посетя болен роднина и вие любезно сте ми предложили да ме закарате. Казах ѝ, че може да закъснея малко.

— С това темпо се съмнявам, че ще се приберем преди зазоряване — отговори той. — Ще имаме нужда от добро извинение. Преди няколко седмици ми казахте, че произлизате от род на изпечени лъжци. Трябва да се съглася, че и вие сте извънредно талантлива. Забелязах как хубаво излъгахте съдържателят на „Бялото сърце“. Почти успяхте да ме накарате да повярвам, че сте ми сестра — Бенедикт се обърна и я погледна остро. — Почти.

Усмиваше се с онази провокираща полуусмивка, която можеше да означава всичко — веселие, насмешка, цинизъм, снизхождение. И все пак тя долови лек смях в гласа му. Звукът беше като шепот в тъмнината. Батшеба почувства как се плъзна по врата ѝ и се спусна надолу по гръбнака ѝ.

— Казах първото нещо, което ми хрумна — отвърна тя.

— Не се съмнявам, че ще съумееете да измислите нещо достатъчно просто и убедително, за да обясните дългото си отсъствие — каза той. — А, това пред нас трябва да е мостът над река Колн.

Тя погледна напред. Неговото зрение сигурно бе по-остро от нейното. Според нея пътят пред тях бе потънал в непроницаем мрак.

— Съществува зловеща история за странноприемницата „Щраусът“ в Колнбрук — каза той. — Знаете ли я?

— За първи път чувам за това място — отговори тя.

— О, доста е известно. Преди няколко века са наричали странноприемницата просто „Приютът“. Заможните търговци, които постоянно пътували между Бат, Рийдинг и Лондон често отсядали там. Най-странното било, че шестдесет от тях влезли и никога не излезли оттам. Те просто изчезнали заедно с целия си багаж. Ще си помислите, че властите са станали подозрителни, но не е така. Тогава, една вечер богат търговец на име Томас Коул, който често отсядал там, изчезнал, въпреки че досега не му се била случвала никаква злополука. За

разлика от другите, обаче, той се появил отново. Тялото му, добре сварено, било открито да плува в реката няколко дни по-късно.

— Добре сварено? — повтори Батшеба. — Сериозно ли говорите?

— Известно ви е, че главите на престъпниците често са били набучвани на копия за назидание и предупреждение към другите, нали? — попита той. — Но може би не знаете, че в повечето случаи първо били сварявани, за да изтраят по-дълго време.

— Това е отвратително — отговори тя.

— В Египет все още го правят — продължи той. — През лятото баща ми получи череп в кошница от пашата на Египет — Мохамед Али. Той принадлежал на човека, който според слуховете убил брат ми Рупърт. Накрая се оказа, както можеше и да се очаква, че Рупърт не се поддава на законите на вероятностите и съвсем скоро, след като главата беше доставена, се завърна жив и здрав.

— Толкова странни неща се случват във вашето семейство — каза тя. — Не споменахте ли, че сте опитвали да скалпирате Рупърт. Той ли беше другото златно ангелче?

— Господи, не. Отдалеч някои хора не могат да ни различат.

Преди тя да бе успяла да зададе още неуместни въпроси, той продължи:

— Да се върнем на Томас Коул. Властите най-накрая започнали да разследват „Щраусът“. Оказало се, че в една от стаите леглото било прикрепено към тайна врата на пода, точно над котел с вряща вода, така че когато резето се освободяло, леглото се накланяло и обитателят му се плъзвал право в него.

— Те са го сварили? — попита тя. — Жив?

— Да — отвърна Ратборн. — Предполагам, че ханджията и жена му предварително е трябвало да се *погрижат* гостът им да се отпрати към леглото много пиан. Така не би могъл да опита да се спаси или дори да извика.

— Тава е отвратително — отговори тя.

— Хората са способни на ужасни неща. Правят ги по нелепи причини и дори без никаква причина. В този случай, обаче, правосъдието възтъжествувало. Ханджията Джармън и жена му били арестувани и съдени, обявени за виновни и обесени, удавени и

разкъсани на четири. Оттогава мястото е известно като Томас Кол-в-потока^[1].

В този момент, те вече бяха пресекли моста и се движеха по тесните улици на Колнбрук. Подминаха странноприемници с познати имена като „Бялото сърце“ и „Джордж“. Малко по-нататък се намираше скандално известната странноприемница „Щраусът“, чиито прозорци все още светеха. Пиянски смях огласяше нощния въздух.

Двуколката беше само на няколко ярда от входа, когато вратата се отвори и на улицата с препъване излязоха трима мъже. Единият от тях залитна и падна по лице точно на пътя на конете. Ратборн умело спря двуколката само на няколко крачки от него.

— Що не гледаш на къде караш? — извика един от мъжете, докато се навеждаше над падналия си приятел. — По дяволите. Можеше да го убиеш, проклет идиот такъв.

Третият мъж се спъна пред конете и се хвана отстрани за юздите.

— 'Сичко е наред — каза той. — Никъде ня'а да ходят.

— Напълно съм способен да удържа два коня — отговори сдържано Ратборн. — Ще е най-добре, да преместите приятеля си от пътя.

Третият мъж сърдечно прикани Ратборн да направи нещо анатомически невъзможно. Вторият се зае да свърши по-полезна работа. Повдигна приятеля си, който беше почти в безсъзнание, помогна му да се махне от пътя и го премести на пейката пред странноприемницата.

В същото време, без да обръща внимание на безпокойството на конете, третият мъж продължаваше да виси на поводите им и да прави предположения за сексуалната незадоволеност на Ратборн, за предпочитанията му към млади момчета и възрастни овце, както и за големия брой грозни и уродливи мъже, за които майка му имала причини да предполага, че някой от тях може да му е баща.

Въпреки провокациите, Ратборн запази аристократичната си невъзмутимост.

— Чудя се дали на света съществува по-отблъскваща гледка от пияница в един часа през нощта? — обърна се той към Батшеба с тих отегчен тон. — Или по-неразумно същество? — и продължи на по-висок глас: — Извинете ме за неудобството, сър. Приятелят ви вече е в безопасност. Убеден съм, че за вас и другият ви другар ще е по-удобно

да си починете на пейката с него. А докато вие тримата се наслаждавате на ободряваща дрямка, неприятните ни особи ще се махнат от пътя ви.

Третият мъж предложи да натъпче част от анатомията на Ратборн в гърлото му.

— Боя се, че ще е безполезно да ви напомня за присъствието на дамата — изрече Ратборн.

— О и бас държа, че е изтънчена — каза вторият пияница и зарязва приятеля си на пейката. — Знам аз какви дами излизат по това време на нощта, нали? — той тръгна поклащайки се към двуколката и изкриви физиономията си в нещо, което според Батшеба би трябвало да бъде намигване. — 'Що не оставиш този със сбръчканото лице и неговото лакейче да се забавляват заедно, както те си знаят? И не вземеш да слезеш при мен, мое хубаво чернокосо птиче? — той сграбчи облегалката на седалката от нейната страна с едната си ръка, а с другата хвана чатала си. — Имам нещо по-голямо и по-силно, на което да кацнеш.

— Не тази вечер — отговори Батшеба. — Имам главоболие.

— Махни ръката си от двуколката — изрече Ратборн с нисък, твърд глас.

— Да, сър, Ваше Величество — отговори пияницата. Той пусна облегалката и сграбчи Батшеба за глезена. — Така или иначе тази част ми харесва повече.

Преди тя да успее да реагира, Ратборн скочи от мястото си. Прекрачи краката ѝ, като в същото време пусна в скута ѝ поводите и камшика и се стовари върху пияния мъж, който се строполи под него на земята. Бенедикт се изправи, повдигна го и го хвърли към пейката и събори на земята другия мъж, който бе там и в момента се опитваше да седне.

Пияният, който държеше конете за поводите ги пусна и тръгна към него. Ратборн се завъртя кръгом и се насочи към предната част на двуколката. Сграбчи мъжа за реверите и го хвърли към вратите на странноприемницата.

Всичко това се случи толкова бързо, че Батшеба едва успя да хване поводите, за да удържи конете. Двама мъже лежаха на земята близо до пейката, а третият бе скупчен до вратата.

Тя погледна Ратборн. Той срещна очите ѝ, сви рамене и се запъти към двуколката.

Тогава вратата на странноприемницата се отвори и на улицата се изсипа цяла тълпа.

Въпреки че и до сега го превъзхождаха по брой, противниците му едва се държаха на краката си, какво оставаше да се бият. Батшеба бе застинала на мястото си изненадана, но не и разтревожена. Но когато половин дузина мъже се нахвърлиха върху Ратборн и го повалиха, тя сграбчи камшика и скочи долу. Спусна се в боя и започна да удря толкова силно, колкото можеше. Когато това се оказа безполезно в тълпата, тя започна да удря с дръжката на камшика по всяка глава, до която можеше да достигне.

— Махни се от него, ти, долен страхливец такъв! — изкрещя тя на един и го ритна за по-убедително. Някой се опита да изтръгне камшика от нея, но Батшеба заби лакътя си в слабините му и той изкрещя.

Може би бяха изненадани или яростта ѝ ги изплаши, но мъжете се отдръпнаха достатъчно, за да позволят на Ратборн да се изправи. Скоро след като стъпи на крака един от по-едрите пияници се нахвърли отгоре му. Миг по-късно още един се присъедини към веселбата. Но Батшеба считаше, че Ратборн ще се справи с двамата дръвници и се зае със задачата да държи другите настрана.

В този момент тя забеляза, че и Томас се е включил. Докато го гледаше как сблъсква главите на двама мъже, се зачуди какво е станало с двуколката и конете. Всъщност това беше само мимолетна мисъл. Към тях пристъпваха още мъже, явно идващи от странноприемниците, които бяха подминали по-рано.

Но Батшеба нямаше време да мисли дали щяха да се включат в боя, нито на чия страна щяха да бъдат. Някой се опита да я издърпа от мелето. Тя се извъртя, за да се освободи, сви ръката си в юмрук и го заби с всичка сила в носа му. Той залитна назад и се хвана за кървящия си нос. После друг привлече вниманието ѝ и тя се върна в боя.

Виждаше как Ратборн ги удря един след друг и движенията му сякаш се сливаха. Двама от мъжете полетяха към постройката и чу звук от строшено стъкло. Видя мъже търкалящи се по земята и други, които се подпираха по стълбовете на лампите. Зърна как Томас издърпва някого от двуколката и как конете се изправят на задните си

крака, а хората се дърпат от пътя им. Видя двуколката да потегля без никой да я управлява и няколко от новопристигналите мъже да я настигат бързо, но тя не можеше да позволи Ратборн да бъде обграден като в капан.

Не знаеше колко време е минало — най-вероятно няколко минути, макар да ѝ се струваше, че е на война от дни.

Тогава един глас се извиси над останалите и прозвучаха думите:

— Заповядвам ви в името на Негово Величество да се разпръснете и да запазите тишина, докато обявя решението си по този случай.

Същите думи отекнаха още два пъти докато настъпи тишина. След което продължи:

— Нашият суверен Кралят повелява и заповядва всички лица, които са се събрали, веднага да се разпръснат и мирно да се отправят към къщите или към законните си занимания според условията, които съдържа Акта, издаден през първата година от управлението на крал Джордж I, отнасящ се до предотвратяването на шумни и размирни събирания. Бог да пази Краля.

Мъжете започнаха да се отдалечават и да споделят недоволството помежду си. Последните, които дойдоха си тръгнаха първи. След това тези, които бяха участвали в боя и все още бяха на краката си, започнаха да отстъпват, някои накуцвайки.

Батшеба погледна към Ратборн, който стоеше сам. Палтото му беше разкъсано, коприненото му шалче и шапката ги нямаше. Кичур от косата му стърчеше, а покрай челото му се спускаха влажни къдрици. Лицето му беше толкова мръсно, че тя не можеше да разбере колко е насинено. Тогава той срещна погледа ѝ, засмя се кратко и ниско и поклати глава.

Тя се приближи към него. Беше инстинктивно. Както и инстинктивно повдигна ръка и докосна нежно лицето му.

— Ранен ли си? — попита.

Бенедикт отново се засмя по същия начин, хвана ръката ѝ и леко я допря до бузата си.

— Ранен ли съм, ме пита тя — каза той. — Ти, лудо създание. Какво си мислеше, че правиш?

— Не мислех — отвърна му. — Те те повалиха... Не беше честно. Бях ядосана.

Той пусна ръката ѝ и пригладя косата ѝ назад. Тя не беше мислила преди, не се замисли и сега дори за миг. Сведе глава и я отпусна на гърдите му. Това също беше инстинктивно.

— Страхувах се, че ще те наранят — изрече тихо.

— А ти, глупаче — попита той. — Не помисли ли, че можеха да те наранят?

— Не мислих. И не ме интересуваше.

Батшеба почувства ръката му да се плъзва по врата ѝ. Усети под бузата си повдигането и спадането на гърдите му. Сърцето ѝ все още биеше лудо, дишаше бързо и неравномерно. И тогава чу тихия му глас в косата си:

— Убеден съм, че местният полицаи се приближава. Същият, който прочете Закона против нарушителите на обществения ред толкова прочувствено. Пригответи се да го излъжеш право в очите.

[1] Tomas Cole-in-the-Brook — Томас Кол-в-потока (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

По-голямата част от тълпата се стопи в нощта — поне тези, които можеха да се движат. Първите трима пияници все още лежах там, където бяха паднали.

Бенедикт забеляза, че и от Томас нямаше следа. Надяваше се, че лакеят е тръгнал след изчезналата двуколка. Тъй като нея в момента я нямаше наоколо Бенедикт и мисис Уингейт не можеха да изчезнат. Нямаше как да се измъкнат бързо от Колнбрук, нито къде да се приютят, за разлика от местните.

Мъжът, който прочете Закона против нарушителите на обществения ред се представи като Хенри Хъмбър, съдържател на странноприемница „Бикът“ и местен полицай. Той беше широкоплещест мъж на около четиридесет години, на който изглежда, не му се удаваше да упражнява своята власт достатъчно често. Начинът, по който оглеждаше нападалите мъже и счупените прозорци, надничаше тук-там и си водеше бележки в един малък тефтер, не предвещаваше нищо добро. Бенедикт беше убеден, че Хърбърт ще им създаде неприятности. Двамата мъже, които го придружаваха бяха високи и мускулести и очевидно присъствието им беше с цел да смажат всеки опит за съпротива.

Въпреки това, ако Бенедикт можеше да каже истината, щяха съвсем лесно да се справят със ситуацията. Достатъчно бе да използва провлачения леден тон, с който се справяше с парвенютата и глупаците и да каже, че пътува по спешна работа. Само трябваше да напише името и адреса на своя адвокат на гърба на една от визитните си картички и да я даде на полицаия. Не беше чак толкова далеч от цивилизацията, че никой да не е чувал за него. Тези, които знаеха името му щяха да се досетят кой е баща му.

Тогава щяха да го оставят да продължи по пътя си. Дори, някой щеше да се увери, дали разполага с превоз и отпочинали коне. Щяха да му предложат да се освежи и вероятно, да му поднесат извинение за „недоразумението“.

Но Бенедикт не можеше да каже истината. Не можеше да разкрие кой е или да се държи както обикновено. Сам лесно би преодолял социалните последици от сбиването с група селяни само на осемнадесет мили от Лондон. Хората щяха да предположат, че е бил нападнат или грубо провокиран. Всички знаеха, че за разлика от брат си Рупърт, черната овца в семейството, лорд Ратборн няма навика да се бие или да става за посмешище.

Обаче Бенедикт не беше сам. Придружаваше го красива, известна и твърде вълнуваща жена. Освен това бе смела и вероятно луда.

Той все още едва можеше да повярва, че тя скочи от двуколката право в битката. Удряше с камшика около себе си забележително силно и ефективно. И определено смая мъжете. Бенедикт чу някои от тях да пицят като момичета и да бягат към края на тълпата. Ако той самият не беше толкова зает, щеше да се разсмее.

Собственото му поведение също бе невероятно, но не чак толкова смешно. Беше се сбил с тълпа пияни селяни — истински скандал. Заради жена. Струваше му се, че се е държал съвсем разумно. Бе видял, че мъжът е напълно пиян. А знаеше, че човек не можеше да се разбере с пияници, нито да очаква от тях да се държат разумно. Осъзнаваше, че най-мъдрото решение би било да се махне от тях.

Пренебрегна безсрамните обиди, които захвърлиха по него. Но откри, че му е трудно да не обръща внимание на грубите забележки, насочени към мисис Уингейт, въпреки това стисна зъби и ги изтърпя.

Но мъжът дръзна да я докосне. И Бенедикт поиска да го убие.

Тя стоеше до него и стискаше ръката му. Светлината от прозорците на странноприемницата и от фенерите на мъжете беше достатъчна, за да разкрие нарастващото ѝ възмущение, докато Хъмбър мърмореше за външните хора, които идвали в мирните села и нарушавали обществения ред.

Огромните ѝ сини очи се разшириха и проблеснаха, прекрасните ѝ гърди се повдигаха и спадаха, а меките ѝ устни бяха разтворени от възмущение и удивление.

Възбуден, както всеки нормален мъж, от вълнуващата картина на едва сдържани емоции, Бенедикт се забави само за секунда да я предупреди да се сдържа.

Точно когато отвори уста, за да го направи, тя избухна:

— Не мога да повярвам на ушите си. Трима пияни мъже ни заговарят посред нощ, докато ние преминавахме мирно през града. Единият от тях ми посегна. Моят съпруг защити честта ми. Тълпата се изля на улицата и се опита да го убие. И сега ние сме виновни?

Хъмбър отвърна, че мъжете очевидно са били прекалено пияни, за да стоят на краката си, камо ли да наранят някого, а хората са излезли на улицата единствено, за да защитят приятелите си. Той посочи жертвите наоколо и счупените прозорци на близките сгради. Преди мисис Уингейт да успее да изтъкне още доводи, Томас се появи от мрака, като водеше конете. Бенедикт с облекчение забеляза, че те все още бяха впрегнати в двуколката, която не изглеждаше много повредена.

— Ваша е нали? — попита Хъмбър. — Както и слугата предполагам? Така, той трябва да дойде заедно с вас, а двуколката с конете ще останат в „Бикът“. Ще си ги получите обратно, веднага след като изясните проблема с мировия съдия в понеделник.

— Понеделник? — извикаха в един глас Бенедикт и Батшеба.

— Скуайър Пардю няма да заседава дотогава — отговори Хъмбър. — Съпругата му е категорична, че не иска да вижда злодеи в приемната си в събота и неделя.

Както повечето провинциални магистрати, скуайърът провеждаше незначителните дела в своята приемна. Също като колегите си, той познаваше повърхностно закона и решенията му се основаваха на разбирането му за здрав разум, разкрасено от личните му пристрастия и, много вероятно, от тези на жена му. Това не го правеше непременно лош съдия и не беше повод за притесненията на Бенедикт. Обезпокои го името, с което беше добре запознат и възможността някой вече да е събудил мировия съдия и да му е казал за сбиването. Пардю може би вече пътуваше насам. Той беше невероятен интригант и клюкар.

Бенедикт сведе глава и прошепна на Батшеба:

— Не трябва да се бавим повече тук. Не мога да рискувам среща с Пардю. Той ме познава — и продължи по-високо: — За мое най-голямо съжаление, понеделник няма да бъде...

— Ооооох — извика мисис Уингейт. Пусна го, направи няколко колебливи крачки към Хъмбър и припадна.

Бенедикт не заподозря нищо в началото. Когато тя сложи ръка на главата си и започна да се олюлява, той спря да диша и да мисли. Дори посегна да я хване. Но тя падна срещу Хъмбър, който я хвана вместо него.

Сърцето на Бенедикт започна отново да бие, когато с присвити очи наблюдаваше как тя започна да се мята и върти, докато не се озова лице в лице с мъжа, а бюстът ѝ се притисна в гръдния му кош.

Хъмбър не изявяваше никакво желание да му я върне и Бенедикт незабавно започна да обмисля убийството му.

Обаче в този момент, се появи огромна жена с фенер. Тя носеше мъжка пелерина над това, което трябваше да бъде нощницата ѝ. Все още беше с нощната си шапка, очевидно смяташе, че ще я предпази от хладния въздух. Тя се насочи към тях с изпитателно изражение.

— Хъмбър — каза тя. — Защо се забави толкова?

Мисис Уингейт издаде лек стон. Хъмбър набързо прехвърли отпуснатия, добре оформен *товар* на Бенедикт.

— Берта — отвърна той. — Защо си тръгнала да ме търсиш по това време? Ще се разболееш, казвам ти.

— Как можех да заспя при цялата тази врява? — настоя Берта.

Мисис Уингейт изохка отново.

Бенедикт погледна надолу към жената, чезнеща в ръцете му. Тя беше загубила бонето си и косата ѝ се беше разпуснала. Главата ѝ бе отметната назад, откривайки бялата ѝ шия. Твърдите ѝ, закръглени гърди бяха повдигнати нагоре. Меките ѝ устни се бяха раздалечили, очите ѝ бяха затворени...

Той знаеше, че тя се преструва, но това бе единственото, което осъзнаваше. Мозъкът му не функционираше и наполовина толкова добре, колкото някои, разположени по-ниско, части от тялото му.

Тя беше мръсна и разчорлена от скорошното сбиване и това само влошаваше нещата.

Бенедикт искаше да разкъса всяка изцапана и износена дреха по нея, да я съблече съвсем гола и да...

... я измие...

... бавно...

... от върха на главата ѝ до пръстите на краката ѝ.

С доста усилия той успя да се върне към действителността.

— Скъпа моя, — изрече задавено. — Кажи нещо.

Миглите ѝ потрепнаха и тя постепенно започна да идва на себе си. По-точно да се преструва, че идва на себе си.

Тъй като Бенедикт отчаяно се нуждаеше да възвърне разума си, започна да се оглежда за място, където да я остави.

Първите двама пияници лежаха кротко до пейката, където бяха паднали и хъркаха силно. Бенедикт изрита единият от пътя си и сложи Батшеба на пейката. Преди да успее да се отдалечи, тя го дръпна за ръката.

Въпреки че се нуждаеше да се отдалечи от нея, Бенедикт предпазливо седна на пейката. Напомняйки си, че трябваше да се държи като неин съпруг, обгърна раменете ѝ с ръка и се опита да не мисли за къпане и вани.

— Скъпи мой, страхувам се, че болестта ми се влошава. Това не е добър знак — нов припадък толкова скоро след последния. — Изхлипа леко тя.

А, тя умира, ето какво било.

— Не, не, ти си по-добре — отговори Бенедикт, докато потупваше ръката ѝ. — Това беше от шока, всичките тези мъже, виковете и насилието. Просто си се уплашила.

Но не и наполовина колкото мъжете, които се срещнаха с дръжката на камшика, можеше да се обзаложи Бенедикт. Тя беше направена от солидно парче трънка.

Батшеба поклати глава.

— Не, чувствам се все по-слаба — промълви каза тя с прелестна тъжна смелост. — Толкова се надявах да видя скъпата Сара преди... преди... е, ти знаеш.

Бенедикт не знаеше, но беше схванал основното и продължи играта.

— Ще я видиш скоро, мила моя, обещавам.

— О, иска ми се да е така — каза тя. — Това беше последното нещо, което пожелах. Но до понеделник... може да е прекалено късно. Не съм сигурна, че ще съм достатъчно силна.

Нежната сцена беше привлякла вниманието на другата двойка, така както мисис Уингейт възнамеряваше да стане.

— Дамата е болна? — попита мисис Хъмбър и погледна съпруга си.

— Е, кой би предположил? — отвърна той. — Чувстваше се, искам да кажа изглеждаше ми съвсем здрава. И чух, че била доста пъргава с камшика само до преди малко.

Бенедикт внимателно помогна на мисис Уингейт да се облегне на стената на странноприемницата, след това се изправи и се присъедини към двойката.

— Ако можехте да я видите на безмилостната дневна светлина, щяхте да разпознаете признаците — им каза той тихо. — Не знам откъде е намерила сили да ми се притече на помощ. Беше безотговорно от нейна страна, въобще не беше разумно... в нейното състояние... но тя притежава огромен к-кураж — той остави гласът му да се пречупи.

— Тя беше невероятно енергична за болна — отбеляза Хъмбър.

— Решена е да види сестра си, въпреки че пътуването може да бъде фатално за нея — продължи Бенедикт. — Смея да се надявам, че я води някакъв силен инстинкт. Може би докторите грешат и срещата със сестра ѝ и смяната на въздуха ще я укрепят. Виждате ли, отчаянието е това, което ни накара да пътуваме толкова късно. Тя се страхува, че няма да успее да види сестра си навреме.

Мисис Хъмбър се намръщи още повече.

— Тя не беше ни най-малко болна преди малко — каза Хъмбър. — Ти не можа да я видиш тогава, Берта.

— Видях достатъчно — каза съпругата му.

— И само погледни какво е направил пък той — продължи мистър Хъмбър, като кимаше с глава към нападалите си съседи. — И всички тези изпочупени прозорци. Скуайърът ще иска да разбере...

— Да, бе. Много го е грижа скуайърът за всичките ти приятели пияници, които си трошат главите. Нека те да платят за счупените прозорци. Не ми говори ти за Скуайъра. Да не съм вчерашна?

— Виж сега, Берта... — започна Хъмбър.

— Не започвай с това „Виж сега, Берта“ — прекъсна го тя. След което се обърна към Бенедикт: — Съжалявам за неприятностите ви, сър — каза тя. — Но ако бях на ваше място, не бих пътувала толкова късно с дамата. От една страна, нощният въздух няма да ѝ донесе нищо хубаво. От друга, по това време плъзват предимно пияни глупаци и развратници. Красиво същество като нея може само да предизвика

най-лошото у тях. Тръгвайте сега, само че ако бях на ваше място, щях да я позагърна повечко.

След няколко минути, Бенедикт, мисис Уингейт и Томас бяха в двуколката и напускаха Колнбрук.

Никой от тях не забеляза скуайър Пардю, който яздеше по главния път. Той спря от едната страна, за да остави двуколката да мине. Остана там, прикрит от сенките и проследи намръщен как се отдалечават.

— Отървахме се на косъм — каза Ратборн на Батшеба, след като прекосиха следващия мост. — Мислех си да дам знак на Томас, после да те грабна и да притичам като луд до двуколката. Сметнах, че ако ги изненадаме, главорезите на Хъмбър няма да са достатъчно бързи, за да ни спрат и ще успеем да се измъкнем.

— Тази идея беше по-добра от моята — каза тя. — Но видях жената да се приближава и да падна в ръцете му беше единственото нещо, за което се сетих.

— Идеята ти беше брилянтна — отвърна той. — За Бога, сцената беше възхитителна. По-добра от всяка театрална комедия.

Той прехвърли поводите в ръката, в която държеше камшика и я прегърна през раменете. Тя почувства брадичката му върху главата си.

— Ти си чудесна — каза той, сниши дълбокия си глас и добави: — Малко луда, за да скочиш да ме спасяваш, но и прекрасна в същото време.

Тя искаше да се сгуши по-близо до него. Сега, когато всичко бе свършило, забеляза, че се е разтреперила.

— Страхувах се, че ще те наранят — каза тя.

Прегръдката му се затегна.

— Наистина ли? — той прочисти гърлото си. — Бих казал, че не се изплаши, колкото онези мъже, когато скочи между тях — продължи той с по-безгрижен тон. — Каква картина беше само!

— Упражнявала съм се — отговори тя и си припомни коя и каква е, а след това се насили да се отдръпне от него.

Изглежда, че и Ратборн бе дошъл на себе си. Не се опита да я прегърне отново, а пое поводите в лявата си ръка, изправи рамене и съсредоточи вниманието си към управлението на двуколката.

— По време на войната семейството ми пътуваше из Континента — каза Батшеба. — Баща ми ме научи да използвам пистолет и камшик, в случай че срещнем скитащи групи войници. Но се оказа, че много повече проблеми ни създадоха многобройните жертви на измамите му, отколкото мародерстващите войници.

— Ако дъщеря ти е изобретателна и наполовина, колкото теб, не бих се притеснявал въобще за Перегрин. Знам, че той може да се защитава и сам, ако се стигне до там. Повече от ловък е с юмруците, както неотдавна е разбрал Нат Дигърби. Във всеки случай, те ще са в пълна безопасност до следващата спирка.

— В относителна безопасност, да — каза тя. — Но ние закъсняваме. Колко ни остава до Солт Хил?

— Още около три мили — отговори той.

— Карай по-бързо — каза тя.

От бързането нямаше никаква полза.

Във „*Вятърната мелница*“, съдържателката — мисис Едкинс им каза, че от пощенската кола е слязъл само един пътник. Била възрастна дама, която в момента спяла в една от стаите. Оказа се, че няма да се наложи да я събуждат, за да я разпитват, защото мисис Едкинс вече бе поговорила с нея на дълго и на широко.

Тя разказа на Батшеба и Ратборн всичко, което бе научила от възрастната си гостенка. В Кранфорд Бридж пощенската кола беше взела две момчета, които пътували към дома си от Лондон, за да видят своята умираща майка. Възрастната дама ги съжалила и им дала няколко монети. Не били много — тя не пътувала с голяма сума — но щяло да покрие пътуването им до Туайфърд.

Батшеба погледна към Ратборн.

— Колко далеч е Туайфърд? — попита тя.

— На около дванадесет мили — отвърна той. — Колко досадно. Надявах се, да се изкъпя, преди да продължим. Изглежда, ще трябва да се задоволя с помпата в двора.

— Изпробвали сте издръжливостта на конете и сте претърпял инцидент, нали? — попита мисис Едкинс, като го оглеждаше отгоре до долу. Независимо от изцапаното му лице, липсващи копчета,

размъкнатата риза, измачканите панталони и одраскани ботуши, погледът ѝ беше изпълнен с горещо възхищение.

— Имахме спор с група пияни глупаци в Колнбрук — каза Батшеба.

— Трябваше да видите противниците ни — добави Ратборн, а тъмните му очи блеснаха, — след като съпругата ми приключи с тях.

Той се обърна и тръгна по тясната пътека, която водеше към задната част на странноприемницата. Батшеба го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше и се зачуди, как можеше да изглежда така привлекателен, дори измачкан и рошав, докато тя...

Всичките ѝ мисли се изпариха, когато погледът ѝ се спусна надолу по широките му рамене, към тесните му бедра. Походката му беше странна.

Тя забърза след него.

— Ранен ли си? — го попита.

— Разбира се, че не съм — отговори той и продължи да върви. — Искам само да си плисна малко студена вода, за да се освежа.

Той сякаш подпираше дясната си страна.

— Ранен си — каза тя. — Трябва да ми позволиш да те прегледам. Може да си пукнал ребро.

— Нищо не съм пукнал — отговори той. — Само мускулите ми са напрегнати. Не съм свикнал да хвърлям хора срещу врати и мускулите ми са се схванали и отслабнали от липсата на употреба.

— Мисис Едкинс! — извика тя.

Съдържателката се появи в коридора.

— Съпругът ми е ранен — ѝ каза Батшеба. — Бих искала малко топла вода.

— Не, определено не искаш. Мисис Едкинс, в никакъв случай не се притеснявайте за топла вода или за нещо друго — той хвърли на Батшеба един непозволяващ възражение поглед. — Минава два часа след полунощ. Няма да държиш всички будни и да преобърнеш тази странноприемница само, защото имам мускулен спазъм.

След това се обърна и потрепна отново.

— Не му обръщайте внимание, мисис Едкинс — каза Батшеба. — Той е мъж, а вие знаете какви са мъжете.

— Настина знам — отговори тя. — Въобще не ме притеснявате. Постоянно сме на крак с всичките екипажи и карети, които преминават

оттук. Ще имате гореща вода след миг. И нещо за хапване, може би и нещо за пиене, което да подкрепи джентълмена?

— Не — отговори Ратборн, с възможно най-заповеднически тон. — Абсолютно н-н... — Устните му потрепнаха и от тях се отрони задавен звук.

Батшеба се загледа в него разтревожено.

И тогава от него се разнесе невероятно гръмогласен смях, който разтърси стените на коридора.

Веднъж щом започна, беше като отприщил се бент. Бенедикт не можеше да спре да се смее. Отново и отново виждаше в съзнанието си сцената, в която вторият пияница направи грубото си предложение на мисис Уингейт и тя му отговори с възхитително прозаичен тон: „Не тази вечер. Имам главоболие.“

След това си спомни как тя падна в ръцете на Хъмбър и изражението на съпругата му, както и нейната кратка и ясна забележка: „Видях достатъчно“. После, безсилен да спре, продължи да се смее, на моменти два пъти по-силно.

Бенедикт се облегна с ръка на стената и се опита да си поеме дъх — но тогава пред очите му се появи мисис Уингейт, която удряше някого по главата и раменете с дръжката на камшика, спомни си как мъжът вдига ръце да се защити и това го накара да избухне отново.

Нямаше представа колко дълго бе продължило това. Знаеше само, че когато най-накрая утихна, бе замаян и останал без дъх. Трябваше да положи усилия, за да остане прав, избърса очите си и със залитане продължи надолу по коридора към задната част на странноприемницата и навън към помпата.

Докато вървеше, усещаше върху себе си очите на двете жени.

Все пак, те само го наблюдаваха. Не го последваха, за да се погрижат за него, така че всичко беше наред. След малко го навести Томас, но това влизаше в задълженията му.

Отвън, след като Бенедикт изми повечето мръсотията от себе си и се охлади с няколко градуса, Томас му предложи кърпа и му каза, че се радва да види господаря си без сериозни наранявания.

— Разбира се, нищо ми няма — отвърна Бенедикт. — Нямах никакъв проблем с тези нахалници, освен когато ме повалиха на

земята. Можеше да получи сериозни наранявания тогава, ако мисис, ъм... моята скъпа съпруга... не се беше намесила — тихо се засмя той.

— Мисис Уудхаус, сър — каза Томас. Приблѝжи се и продълѝжи по-ниско, защото, както беше отбелязала мисис Едкинс, наоколо не всички бяха заспали. Най-вече дворът, изглеждаше по-оживен от останалата част на странноприемницата, с всичките превозни средства, които пристигаха на интервали през нощта, за да сменят конете си. Солт Хил беше поредната натоварена спирка.

— Мадам каза на съдържателката, че вие сте мистър и мисис Уудхаус — обясни Томас. — Но не можах да разбера дали ви е дала християнското име Джон или Джордж.

— Едва ли има значение как ме е кръстила — каза Бенедикт. — След малко ще сме тръгнали.

Томас се прокашля. Господарят му го погледна. Дворът на странноприемницата беше добре осветен. Въпреки това, беше трудно да разчете изражението на слугата.

— Какво има? — попита Бенедикт.

— Мисис Уудхаус се сдоби с личен салон — каза Томас. — Щях да дойда по-бързо, но тя поиска да запали огъня.

— И ти ѝ се подчини — отвърна Бенедикт, — макар да знаеше, че моето желание е да тръгнем възможно най-скоро.

— Да, сър.

— Страхуваш ли се от нея, Томас?

— Видях я да скача от двуколката, когато мъжете ви повалиха. Реагира бързо, а трябваше да го сторя аз. Не мога да спра да мисля, че тя пое вашата защита толкова присърце. Ако въпросът е дали да се страхувам или не, милорд, предпочитам да не ме включва в черния си списък. Така че запалих огъня, както поиска тя.

— Разбирам — отвърна Бенедикт.

— Поръча гореща вода, превръзки и храна — продълѝжи упорито слугата. — Каза, че трябва да хапнете нещо — веднага след като се погрижи за нараняванията ви.

— Нямам никакви наранявания. Не го ли казах вече?

— Милорд, не искам да съм невъзпитан, но дамите винаги искат да ни дават лекарства, да ни превързват или да ни слагат лапи — обясни Томас. — Няма значение дали мъжът се нуждае от това или не.

Трябва да ги изтърпим, за да направим дамата щастлива и да спестим времето за спорове.

Въпреки че видя простата мъдрост в гледната точка на Томас, лорд Ратборн също така разбра каква самоубийствената глупост бе да позволи на Батшеба Уингейт да го докосне, дори само за да го намаже с лекарство. Самоконтролът му и без това показваше тревожни пукнатини. При сбиването, при прегръдката в двуколката, пристъпът на смях. В момента далеч не беше спокоен и се чувстваше все по-изморен, което никак не му помагаше да се контролира.

Ако тя го докоснеше, ако бе твърде близо до него за дълго време, а той нямаше друго сериозно занимание, като управлението на двуколката, което да задържа вниманието му и да го отвлича от нея бе твърде вероятно да направи фатална грешка.

Не, Бенедикт не можеше да последва съвета на Томас. Той не можеше да си позволи да се поддаде на опасенията на мисис Уингейт или на женската ѝ нужда да се грижи за някого.

Твърдо решен, върна кърпата на слугата си. Прокара ръка през косата си, която, без съмнение стърчеше на къдрави кичури. Изкушаваше се да попита Томас дали изглежда зле, но устоя на импулса.

Това не беше честно. Той и Рупърт бяха наследили цвета от майка си, но косата на Рупърт никога не ставаше на смешни къдрици и не щръкваше в краищата по този абсурден начин.

Не че завиждаше на брат си Рупърт, който винаги се оказваше в някоя нелепа ситуация и животът му беше пълен хаос. Бенедикт никога нямаше да успее да разбере как разумната, логично мислещата Дафне, толерираше непредсказуемостта, неорганизираността и безредието на съпруга си.

Във всеки случай, видът на косата му не бе от значение. Не присъстваше на бал в Алмак. Не бе изложен на оглед, нито се опитваше да открие и спечели *Безупречната Съпруга*.

Нещо повече, *Дългът* и *Разумът* му забраняваха да се опитва да бъде привлекателен за Батшеба Уингейт.

И така, с надеждата, че не прилича твърде много на клоуна Грималди^[1], Бенедикт тръгна обратно към странноприемницата и към личния салон, решен да сложи всичко, включително и Батшеба Уингейт, на място.

[1] Джоузеф Грималди (1778–1837) е бил най-популярният от всички английски клоуни. Известен е като първия клоун с „бяло лице“.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Батшеба също бе почистила повечето мръсотия от себе си, но много по изискан начин, с помощта на легена и каната, които мисис Едкинс ѝ бе донесла.

Тъй като съдържателката не бе успяла да ѝ намери огледало или фиби Батшеба се опитваше да оправи косата си без тях, когато вратата на салона се отвори рязко.

— Подкупила си лакея ми — каза Ратборн.

Влажното му шалче беше завързано набързо. Яката на ризата му висеше. Палтото и жилетката му бяха разкопчани. Черни блестящи къдрици висяха над челото му. Някои дори стърчаха като пружинки.

Той не просто беше измил лицето си, а бе подложил глава под помпата, забеляза тя с отчаяние. Беше мокър.

Тя жадуваше да прокара пръсти през непокорните къдрици. Копнееше да съблече влажните му дрехи и да остави ръцете си да се скитат по места, където не би трябвало да бъдат.

Проклетата битка в Колнбрук беше виновна. Реакцията му, когато пияницата я докосна... начинът, по който мъжете се втурнаха към него, а той ги удряше и ги хвърляше насам-натам, сякаш това не изискваше никакви усилия... опасността...

Толкова ѝ хареса. Дори ѝ се стори, че е доста възбуждащо. Типична реакция на ДеЛус.

Батшеба заби един фуркет в разбърканата си коса.

— Аз съм ДеЛус — изрече мрачно. — Ние подкупваме всички.

— Но мен няма да можеш — заяви той. — Трябва да се задоволиш с лакея ми и да го накараш да изпълнява щурите ти прищевки. Аз обаче, не съм Томас и не съм свикнал да ми нареждат. Хайде, трябва да тръгваме.

Тя настръхна.

— Аз също не съм свикнала да ми нареждат — възрази тя. — Отказвам да мръдна оттук, докато не се убедя, че някое от ребрата ти не е счупено.

— Нямам счупени ребра — отговори той.

— Не можеш да си сигурен. Преди малко, в коридора, се придържаше от дясната страна.

— Опитвах се да не се разсмея.

— Но след това вървеше странно.

— Бях замаян от многото смях — отвърна той.

Тя се беше замаяла само като го гледаше и слушаше. Когато той се разсмях, сърцето ѝ се сви от болка, защото толкова много ѝ заприлича на немирно момче и изглеждаше така човечен и далеч от съвършенството.

Той беше човек, раним като всеки друг. Силният смях можеше да е влошил нараняванията му.

— Ще отнеме само миг — каза тя. — Не можеш ли да ми позволиш...

— Не съм идиот, мисис Уин... мисис Уудхаус — отговори той. — Ако имах счупено ребро, щях да знам. Щеше да боли, разбираш ли? Макар да съм силен и издръжлив, това не означава, че не изпитвам болка. Достатъчно умен съм, за да разбера дали ме боли или не. Сега не ме боли.

— Често се наблюдава забавена реакция — каза тя. — Понякога минават часове преди шокът и възбудата напълно да отминат и болката...

— Не съм шокиран или възбуден и няма да висим тук с часове — отвърна той. — Аз тръгвам, мадам. Може да дойдеш с мен или да останеш, както избереш.

Ратборн се обърна и излезе. Очакваше тя да го последва като овца. Батшеба скръсти ръце и се загледа гневно във вратата.

След миг той се върна с тежка крачка в стаята.

— Ти си упорита само заради идеята да си упорита — каза Бенедикт. — Решена си да ме предизвикваш на всяка крачка. Също както и в Лондон. Е, не може всеки път да е на твоето.

— А за теб може? — попита тя.

— Отказвам да стоя тук и да споря с теб. Това е пълен абсурд.

— Няма да позволя да се отнасяш с мен като с дете. Не можеш да ми държиш такъв тон и да се подиграваш с разумното ми безпокойство. Счупените ребра могат да бъдат фатални.

Изразението му изведнъж се смекчи.

— Да, разбира се, че е разумно безпокойство. Не трябваше да го омаловажавам.

Тя се успокои и отпусна ръцете си. Бенедикт се приближи към нея с търпеливо изражение.

— Можеш да ми разкажеш всичко за това в двуколката — каза и посегна да хване ръката ѝ.

Батшеба се отдръпна, но той бързо я последва и я вдигна.

— О, не. Няма да ти позволя да използваш тези примитивни методи върху мен. Нито да ме размяташ като чувал с царевица. Пусни ме долу — отвърна тя и го удари в гърдите.

— Внимавай със счупените ми ребра, любов моя — изрече през смях Бенедикт.

— Не съм твоя любов, ти, арогантен, саркастичен грубиян — каза тя, докато се извиваше, в опит да се освободи. — Ти не си ми съпруг и господар. И няма да...

— Правиш сцена — прекъсна я той.

— Дори още не съм започнала — заяви тя, когато стигнаха до вратата. — Направи само още една стъпка и аз ще...

Устата му се впи в нейната.

Светът се завъртя и всичко потъна в мрак.

Той се облегна на вратата, която бе затръшнал. Устните му продължаваха да се притискат в нейните.

Не! Не!, крещеше гласът в главата на Бенедикт. Но беше твърде късно.

Устните ѝ се предадоха след миг, а ръцете ѝ се повдигнаха и обгърнаха плътно раменете му.

Тя не само прие целувката, а и му отвърна предизвикателно. Същото предизвикателство, което проблясваше в сините ѝ очи, бе като течен пламък върху устните му.

Батшеба се заизвива в ръцете му, докато той не отпусна прегръдката и не я пусна да стъпи на земята. Но устните ѝ не се отделиха от неговите. Сякаш отпиваше течен пламък, докато бавно я спускаше надолу, а меките ѝ форми се триеха в твърдото му тяло и караха всяка частица от него да затрепери.

Трябваше да я пусне. *Сега*. Всичко, което трябваше да направи, бе да махне ръката си от талията ѝ. Но не го направи. Притискаше я към себе си, докато целувката се превръщаше в порочна игра — дразнеща, дръзка, изискваща.

Страст. Страстта не беше позволена. Никога. Страстта беше лудост, хаос. И той имаше десетки правила срещу нея.

Не. Ритни ме. Настъпни ме. Знаеш как да се биеш.

Беше се притиснала силно към него, а крехката ѝ ръка обгръщаше рамото му.

Бенедикт чуваше гласовете на *Дълга* и *Разума* да крещят правилата, но Батшеба ги заглушаваше. Докосваше го с пръстите си, които се плъзгаха по опряната му на вратата ръка, докато той се опитваше да намери сили, за да откъсне другата от тялото ѝ. Пръстите ѝ се спуснаха към китката му и той не можеше да направи нищо друго, освен да обърне длан и да преплете своите с нейните. От интимността на докосването го заболя и тази болка го разгневи. Батшеба бе създадена за него. Защо не можеше да я има?

Бенедикт прекъсна целувката и зарови лице във врата ѝ. Вкусваше кожата ѝ, отпиваше от аромата ѝ и всичко бе като в спомените му, въпреки че решително се опитваше да забрави.

От този момент вече не можеше да сдържа ръцете си. Спусна ги надолу по гърба ѝ, по талията и проследи извивката на ханша ѝ. Сякаш докосването му ѝ даде смелост или може би и тя изпитваше същата отчаяна нужда като него, защото и нейните ръце се раздвижиха и предизвикваха смут навсякъде, където го докосваха. Те се плъзнаха под палтото и жилетката му и започнаха да го дразнят над тънката риза, когато тя трябваше да знае, тя със сигурност знаеше, колко се нуждаеше той от допира на ръцете ѝ върху кожата си.

Ратборн прокара дланите си по гърба на роклята ѝ, но връзките не бяха там. Откри ги отпред. Отне му само миг да ги развърже, да разтвори тънката материя, за да пхне ръката си под корсета и да обхване гърдата ѝ. Кожа до кожа.

Батшеба си пое дълбоко въздух.

Кажи ми да спра. Не ми казвай да спирам.

Тя се отдръпна леко назад, разхлаби корсета си и го погледна с потъмнели очи, изпълнени с предизвикателство. Повдигна ръце към

главата му и я придърпа надолу. Той чу леката ѝ въздишка от удоволствие, докато прокарваше устните си по извивката на гърдите ѝ.

Това беше последната му мисъл. Следваше само безумие.

Аз искам и трябва да имам, трябва да притежавам... всичко е мое, мое, мое.

Звярът в него се бе пробудил. Започна да повдига полите ѝ все по-нагоре, фустите ѝ шумоляха и се надипляха по ръкава му, докато най-накрая ръката му се плъзна над ръба на чорапа ѝ и продължи нагоре, където кожата ѝ бе още по-нежна и по-нагоре, докато най-накрая докосна сърцевината ѝ, топла и копринено гладка.

Той посегна към копчетата на панталоните си, но тя го изпревари и когато дланта ѝ докосна леко пулсиращата му мъжественост, Бенедикт трябваше да притисне устата си към рамото ѝ, за да не извика като младо момче, което за първи път изпитва удоволствие.

Беше нетърпелив, обезумял. Но ръката ѝ бе там, доставяше му почти болезнено удоволствие и нямаше сили да я отблъсне, въпреки нетърпението си. Усети как едното копче се разкопчава, а след него и следващото. Възбудената му мъжественост напираше през плата към ръката ѝ точно, когато посегна да ѝ помогне, да помогне на себе си, защото не можеше да чака повече.

Тя извика, отдръпна се назад и започна да проклина тихо и разпалено на френски.

Жестока, пробождаща болка — това бе нужно на Батшеба, за да върне разума си. Тя се отдръпна от него и извърна пламтящото си лице.

— Какво? — попита той с плътен глас. — Какво?

Тя можеше да се разплаче или да се разсмее.

— Ръката ми — каза тя. — Ръката ми, благодаря на небесата. Да те вземат дяволите, Ратборн. Знаеш, че не можем да го направим.

— Да ме вземат дяволите? — повтори той. — Да ме вземат дяволите, *мен*? — след което продължи по-нежно. — Какво не е наред с ръката ти?

— Мисля, че счупи нечий нос — отговори тя. — И сега пулсира болезнено.

— Нека погледна.

Тя искаше да постави дистанция между тях, докато успее да оправи дрехите си и да му даде време да направи същото. Гърдите ѝ бяха извън корсета, част от фустата ѝ беше събрана над колана, а полите ѝ бяха напълно усукани.

Така и не се бе научила да бъде свенлива или да срамува от тялото си и в момента не я беше грижа какво може да види лорд Ратборн. Щеше да му позволи да види всичко, което поиска и щеше да го направи с радост, дори с нетърпение. Защото беше сляпо влюбена и това бе напълно непоправимо. Тя беше напълно непоправима, истинска ДеЛус, каквото и да правеше.

Батшеба му позволи да хване ръката ѝ и да я погледне.

— Пръстите ти са подути — каза той. — Не каза ли, че си ударила някого по носа?

— Да — отвърна тя.

— Заради мен — каза той.

— Разбира се, че заради теб. Нямахте да те оставя да се биеш сам с тях, Ратборн. Не че изобщо трябваше да се сбиваш с тях, на първо място. Беше нелепо да вдигаш такъв шум, само заради това, че онзи пияница опипа крака ми. Щях да го изритам, ако беше станал прекалено досаден. И все пак, беше прекрасно от твоя страна. Рицарско дори.

— Не беше прекрасно — каза той. — Беше нелепо. Ако не се бях държал по този идиотски начин, типичен за Рупърт, в момента щяхме да продължаваме по пътя си, без да се занимаваме с рани и никой от нас нямаше да си представя, че другия има някакви наранявания и най-важното, никой от нас нямаше да е на косъм разстояние от това, което и двамата много добре знаем, че не трябва да правим.

— Е, все пак не го направихме — отговори тя, като не се опита да прозвучи доволна. Дори не си наложи да изглежда така, сякаш се разкайва.

— Не, не сме — загледа се в ръката ѝ. След това сведе глава и я приближи към устните си като докосна нежно всяко наранено кокалче. После освободи ръката ѝ, огледа я отгоре до долу и тежко въздъхна. — Аз бях този, който раздърпа дрехите ти така. Изглежда, че ще е най-добре да ги приведа в ред отново.

— Аз мога да го направя — каза тя.

— Ти изплака от болка, когато просто се опитваше да разкопчаеш копче на панталон — изрече той. — Как си представяш, че ще успееш да се справиш с всички ширити и връзки по корсета?

Добър въпрос. Както беше предположила, имаше забавена реакция от боя. Но не Ратборн, а тя беше с болки. Лошото бе, че не започнаха няколко минути по-рано. Тогава нямаше да ѝ се наложи да се изправи пред факта, че тя бе поредната блудница от фамилията ДеЛус.

— Предполагам, че ще ми отнеме няколко часа изпълнени с ругатни и викове. Може би е по-добре да го направиш ти.

Батшеба гледаше във вдлъбнатината на ключицата му, докато той бързо издърпа корсета обратно на мястото му, оправя и изпъна ризата ѝ, върна гърдите ѝ там, където трябваше да бъдат и затегна връзките.

Докато Бенедикт завързваше фустата ѝ, тя преглътна и заговори:

— Бих казала, че истинските дами не откопчават панталоните на джентълмените.

— Те наистина не го правят — каза той, докато оправяше роклята ѝ, — поне не толкова често, колкото би искал един мъж.

Макар че можеха да си платят пътуването до Туайфърд, Перегрин и Оливия не отидоха чак до там.

В Мейдънхед, когато кочияшът спря да смени конете, граф Лайл се измъкна от мястото си между двама дебели и неособено чисти мъже. Те бяха доста шумни и през повечето време спяха върху него. През последните пет мили той усещаше вонящия им дъх и го бяха проглушили с гръмогласното си хъркане. Нямаше да има нищо против всичко това, ако имаше нещо интересно, с което да се занимава или да гледа, но нямаше, така че беше отегчен, ядосан, както и много уморен и гладен.

— Аз съм до тук — каза той на Оливия. — Можеш да останеш или да продължиш нататък. Наистина не ме интересува.

Перегрин се измъкна навън, излезе от двора на странноприемницата, стигна до улицата и жадно вдъхна хладния нощен въздух. След това се огледа наоколо. Никога досега не се бе озовавал толкова късно навън през нощта, сам, в непознат град. С

изключение на суетнята в двора на странноприемницата, мястото беше тихо. Беше много късно и всички спяха.

Той искаше да бъде тихо, за да може да помисли. Всъщност искаше да спи, като всички останали. Беше прекарал следобеда и вечерта в напрежение, без да е сигурен каква ще е следващата стъпка на Оливия и се чудеше кога ще ги сполети бедствието. Сега разбра, че това вече се е случило. Бягството му с Оливия Уингейт, без значение колко достоен бе поводът, щеше да има неприятни последствия.

Ако лорд Ратборн ги беше настигнал по-рано, така както се надяваше Перегрин, проблемът можеше да бъде решен без излишен шум. Трябваше само да обясни и чичо му щеше да разбере защо е постъпил така. Чичо Бенедикт беше благоразумен и рационално мислещ човек.

Но вече беше утре. Беше събота, денят, в който се предполагаше, че Перегрин ще отпътува за Шотландия с Негова светлост. Дори и да можеше да си позволи да наеме пощенска кола, което не можеше да направи, той се съмняваше, че щеше да успее да се прибере в Лондон достатъчно бързо, за да избегне катастрофата. До сега вече всички прислужници на чичо Бенедикт сигурно знаеха, че нещо не е наред. А щом прислугата знаеше, тогава целият свят щеше да разбере.

Трябваше да забележи, че всичко, свързано с Оливия Уингейт, води до бедствие. Трябваше да я остави да тръгне с Нат Дигърби. Но тогава щеше да пропусне цялото това приключение. А истината бе, че въобще не бързаше да отиде в Единбург, където щяха да го отегчават и ядосват в поредното училище, от което съвсем скоро щяха да го изхвърлят.

Това, което го тревожеше, бе, че лорд Ратборн можеше да се раздразни и да реши, че Перегрин не си струва неприятностите, щеше да разстрои и майка си и баща си, които да изпаднат в истерия дотолкова, че да му забранят да посещава Негова Светлост.

При други обстоятелства Перегрин нямаше да има нищо напротив да продължи с Оливия и нейната откачена Мисия. За млад мъж, който планира да пътува по Нил, пътуването по пътя към Бристол би бил полезен опит. Но трябваше да се съобразява с лорд Ратборн и тъй като той все още не ги беше настигнал, Перегрин реши, че трябва да спре и да го чака.

Междувременно се нуждаеше от храна. И от легло.

Мейдънхед бе доста голям търговски град и можеше да се похвали с голям брой странноприемници. Той се върна в „Мечката“ — най-голямата и посещаваната. Щом се приближи до входа, видя, че Оливия го чака там със скръстени ръце.

— Предполагаше се, че ще си ми оръженосец — каза тя. — Оръженосците са постоянни и верни. Те не изоставят своите рицари.

— Гладен съм — отвърна той. — И искам да спя.

— Не можеш да го направиш тук — каза тя. — В най-голямата странноприемница в Мейдънхед. Много е скъпо и съм убедена, че няма да ни позволят да използваме никоя от техните огромни стаи само от милосърдие. — Тя огледа преценяващо наоколо. — Не можеш да очакваш от мен да спечеля някакви пари по това време на нощта.

— Да спечелиш? — попита той. — Искаш да кажеш да измъкнеш?

Тя сви рамене.

— Твоят баща ти дава пари. Аз трябва да работя за моите.

Перегрин не беше убеден, че мошеничеството и откровената измама могат да се наричат *работа*, но беше твърде уморен, за да обсъжда семантиката.

— Всъщност баща ми наистина ми дава пари — каза той. — И аз имам малко със себе си.

Очите ѝ се присвиха.

— Първо, не са много — продължи той. — И второ, няма смисъл да ме гледаш по този начин, защото никога не съм те лъгал за това.

— Въобще не каза, че имаш пари — отбеляза тя.

— Въобще не си ме питала — отвърна той. — Попита ли ме поне веднъж за мнението ми, за помощ или за съвет? — и без да изчака отговора ѝ той продължи: — Ще ти купя вечеря и може би ще платя за легло, ако имаме късмет, но трябва да ми обещаеш повече да не разказваш историята за умиращата ни майка — или за които и да е други несъществуващи хора.

— Защо? — попита тя.

— Не е спортменско.

— Не е *какво*?

— Спортменско — повтори той.

— Имаш предвид, че не е *подходящо* — каза тя подигравателно.

Перегрин рязко отвори вратата.

— Имам предвид — каза той, — че е все едно огромен човек да тормози някой по-малък. Това имам предвид.

Той й махна да влиза вътре.

— О! — отвърна тя и влезе.

След това замълча, което напълно устройваше Перегрин. Той искаше да яде и да спи. Когато си отпочинеше малко, щеше да е готов да говори, вероятно.

Той наистина си почина доста добре, въпреки че странноприемницата определено бе скъпа и накрая се озоваха в стая, с размерите на шкаф и с твърди койки, предназначени за прислугата. И макар да беше доста по-спартанско в сравнение, с всичко, с което се бе сблъсквал досега, лорд Лайл спеше дълбоко, когато лорд Ратборн премина през Мейдънхед в три и половина призори.

Бенедикт не обърна почти никакво внимание на Мейдънхед.

Първите мигове тишина, от началото на пътуването, бе посветил на опити да възстанови пословичния си самоконтрол, да събере остатъците от нравствената си същност и да прогони чуждия дух, който го бе обсебил.

Тогава мисис Уингейт проговори и всичко се разпадна.

— Мисля, че ще е най-добре да се разделим в Туайфърд — каза тя. — Ще заведе Оливия в Бристол и ще реша веднъж завинаги въпроса с глупостите за съкровището.

— В Бристол? — повтори той невярващо. — Да не би освен ръката да си ударила и главата си в Колнбрук.

— Ние двамата не можем да се върнем в Лондон заедно — отбеляза тя — знаеш, че трябва да се върнеш бързо, ако искаш да избегнеш скандала. Днес трябваше да отпътувате за Шотландия, нали?

— Не в това е въпросът — каза той. — Имам предвид, че ти не можеш да пътуваш сама до Бристол.

— Ще бъда с Оливия.

— Нямах никакви пари.

— Имам малко — отвърна тя.

— Трябва да са съвсем малко — продължи той. — Когато дойдох в квартирата ви, се приготвяше да отидеш до някоя заложна къща с вързоп, пълен с вещите ти.

— С Оливия винаги сме пътували със съвсем малко пари — каза тя. — Не е като да възнамерявам да наема пощенска кола. Можем да вървим пеша.

— До Бристол? Да не си се побъркала? Това са почти сто мили.

Той си припомни реакцията на мъжете при вида на нейните предизвикателно полюшващи се бедра, докато бяха до бариерата на Кенсингтън.

Тя предлагаше да полюшва бедра повече от сто мили, по път, по който пътуваха предимно мъже.

— И дума не може да става — заяви той. — Няма да го позволя.

Тя се обърна на седалката и го погледна. Коляното ѝ удари бедрото му. Той стисна зъби.

— Откъде, за Бога, ти хрумна откачената идея, че имаш право на глас относно действията ми? — попита тя. — О, няма значение. Забравих. По силата на навика, ти просто нареждаш на всички. Много добре, милорд. Продължете и ми кажете всичко, което мога и не мога да правя. Предпочитам да прекарам следващите няколко мили в смях, отколкото да се страхувам за вбесяващата си дъщеря.

— Казваш, че е вбесяваща и въпреки това смяташ да ѝ угодиш — каза Бенедикт. — Какво точно си си наумила? Да посетите гробницата на роднините ви през нощта? Представям си интересна картинка: двете с наметала с качулки, Оливия носи изгаснал фенер, а ти с лопата на рамо.

— Както много други големи имоти, Трогмортън е отворен за посещения в определени дни — каза тя. — Ще я заведа до гробницата и ще я оставя да види колко внимателно се грижат за земята. Сама ще се увери, че ако някога е имало заровено съкровище, градинарите или мъжете по поддръжката щяха да са го открили отдавна. След това, може би ще се позабавляваме като търсим пещери на контрабандисти.

— С други думи, нямате намерение да се прибирате в Лондон известно време.

Трябваше да бъде доволен. Така нямаше да се изкушава да я търси, когато се прибере от Шотландия. С времето това губелно увлечение щеше да отмине.

— Разбира се, че не — каза тя. — Ти ще бъдеш в Единбург с племенника си. Какво има за мен или за когото и да е друг в Лондон, когато лорд Ратборн не е там?

Той я погледна. Тя се обърна отново напред със спокойно изражение, но не и преди да види искриците смях в очите ѝ.

— Присмиваш ми се — каза той.

— Напротив, милорд — отвърна тя. — Отчаяно се опитвам да сдържам мъката си, породена от вашето предстоящо отпътуване. Усмивам се смело, не се присмивам. Е, аз не се смея много често.

Въпреки безпокойството си и той не можеше да спре да се усмива. И все пак беше омагьосан.

Тя се загледа в пътя пред тях и лицето ѝ стана сериозно.

— Няма да ни е до смях, ако не се погрижим за проблема — каза тя. — Знаеш, че трябва да се разделим веднага, щом открием децата и ти трябва да отведеш Перегрин незабавно в Шотландия. Ако закъснеете само ден или два, родителите му няма да вдигнат скандал.

— Те винаги го правят — отвърна той. — Родителите му са най-малкият ми проблем. Досега цялото ми домакинство вече е наясно, че нещо не е наред. Някой ще проговори и слуха ще започне да се разпространява. Ще ми трябва добра лъжа.

— И на мен за пред мисис Бригс, за да обясня дългото си отсъствие.

— Напиши ѝ бележка като стигнем в Туайфърд — каза Бенедикт. — Наложило се е да се погрижиш за болен роднина. Ще се постарая бележката да пристигне бързо. Колкото до моята история, може би ще кажа, че на Перегрин му е хрумнало да се присъедини към пътуваща труппа артисти или катун на цигани. Или, че е попаднал под чара на дъщерята на амбулантния търговец и я е последвал. Подобна романтична идиотщина, родителите му ще приемат без никакво съмнение.

— Те не познават лорд Лайл много добре, нали? — попита тя. — Дори аз, въпреки че го познавам само от няколко седмици, не бих повярвала в това дори за миг.

— Това, в което не мога да повярвам аз, е, че родителите му имат нещо общо с неговото създаване — каза Бенедикт. — Всички Далмей са прекалено емоционални и са склонни да си избират съпрузи със същия темперамент.

— Той е изключение — отвърна Батшеба. — Случва се постоянно. Искаше ми се да е така и с Оливия.

— Тогава Перегрин щеше да пропусне приключението — каза Бенедикт и добави мислено: *Както и аз.*

Краят приближаваше твърде бързо.

— Де да беше само това... — каза тя. — Но не е и аз нямам намерение да се отказвам от нея толкова лесно. — След кратка пауза, добави: — Ратборн, какво ще правим, ако се разкрие, че сме пътували заедно?

Той без проблем си представяше такава възможност. Знаеше, че тъмнината не е напълно надеждна защита. Осъзнаваше, че някой можеше да го е разпознал през изминатите двадесетина мили. Беше наясно колко бързо се разнасят слуховете. Спомни си мъжете, които говореха за Джак Уингейт в клуба. Все още можеше да чуе презрението и състраданието в гласовете им. Както и отвращението в гласа на баща си, когато говореше за „Ужасните“ ДеЛус.

Бенедикт бе виждал безброй пъти какво се случва, когато някоя нещастна душа станеше обект на скандал — хихиканията и шушукането зад ветрилата, ехидните усмивки, не напълно прикритите намеци, карикатурите, висящи по прозорците на магазините, така че целият свят да види.

Представата да се превърне в такъв обект не беше приятна тема за размисъл. Представата *тя* да бъде осмивана, обсъждана и рисувана по карикатури бе непоносима.

— Да отричаме, е единствения разумен вариант.

— Наистина ли вярваш, че ще е толкова лесно? — попита Батшеба. — Всичко, което трябва да направим, е да кажем „*Не е истина*“?

— Не. Ще се преструваме, че е станало някакво недоразумение. Ще повдигаме вежди. Ще си позволяваме плахи усмивки. Ако хората продължат да досаждат, ще придобиваме изражението и тона на отегчен глупак, който полага усилия да бъде любезен, като отговаря с „*Наистина*“ и „*Колко интересно*“.

Той ѝ демонстрира, докато говореше.

— Това е много добре — отвърна тя. — Но сигурен ли си, че ще е достатъчно?

— Трябва да бъде.

В далечината Бенедикт забеляза слабо блещукане близо до пътя.

— Това, изглежда, е Туайфърд — каза той. — По-добре да решим как ще действаме щом намерим децата.

Посветиха последните няколко минути на обсъждане на темата как всеки ще поеме по пътя си.

Беше доста по-потискащо, отколкото бе очаквал.

Но унинието му не продължи дълго, защото в Туайфърд, научиха, че никой — мъж, жена или дете — не е слизал от пощенската кола.

И продължиха към Рийдинг.

ГЛАВА 11

Небето вече започваше да просветлява, когато Бенедикт и мисис Уингейт приключваха с обиколката на най-посещаваните странноприемници в Рийдинг. Тя вече бе на ръба на силите си, въпреки че отказваше да го признае. Двамата стояха близо до билетната служба на странноприемница „Короната“. Батшеба наблюдаваше всяко превозно средство, което идваше и си отиваше, докато се караше с него за следващата им стъпка.

— Това започва да става абсурдно — каза ѝ той. — Губим ценно време, като разчитаме на думите на полузаспали съдържатели на странноприемници и прислужници. По-добре е да изчакаме в Рийдинг за обратния курс на пощенската кола и да говорим директно с кочияша.

— Ще отнеме часове — отвърна тя. — До тогава децата може да са преполовили разстоянието до Бристол.

— Ако помислиш логично, ще разбереш колко малко вероятно е това — каза Бенедикт възможно най-търпеливо. — Те са две деца, без почти никакви пари. Трябва да разчитат на находчивостта си и на любезността или наивността на непознати. Дори дъщеря ти, за която вярваш, че е изчадие на Дявола, не може да пътува на големи разстояния, освен ако не наеме пощенска кола. За да си го позволи, тя трябва да извърши грабеж по пътя. А за това ще е нужно бързо и за кратка отсечка от пътя, да попадне на жертва, готова да предаде необичайно тежката си чанта.

Мисис Уингейт го наблюдаваше през присвитите си сини очи.

— Имаш ли някаква идея, Ратборн, колко извънредно противен ставаш, когато започнеш да говориш с този тон на търпеливо превъзходство?

— Проблемът е, че си изморена, гладна, разтревожена и ръката те боли — каза той. — Освен това очакваш уверено щастливия изход, а се оказа, че надеждите ти са разбити. Вследствие на което, си твърде унила в момента, за да оцениш, че аз съм безупречен и следователно не мога да бъда противен.

Тя го огледа за момент отгоре до долу и после пак до горе. И каза:

— Някога съпругата ти хвърляла ли е нещо по теб?

— Не — отвърна той и премигна, не само защото въпросът го изненада, а защото се опита да си представи Ейда да го прави и не можа.

— И тя ли беше изключение, като лорд Лайл? — попита Батшеба. — Каза ми, че всички Далмей са изключително емоционални. И все пак, тя никога не те е замеряла с нещо.

— Никога не го е правила — отвърна Бенедикт. — Никога не сме се карали. Бяхме непознати, както ти казах преди.

— Не е била толкова емоционална, колкото твърдиш — каза тя. — Може би тя просто изглежда така, в сравнение с теб. Кратката проява на чувство или липсата на безупречна логика, сигурно изглеждат като крайност за мъж, който е твърдо решен да контролира всичко.

— До скоро мислех, че контролирам живота си разумно. Изведнъж се оказах с изгубен племенник, поразителен скандал, който се задава като буреносен облак на хоризонта и *теб*.

А ужасната истина бе, че се забавляваше. Изпитваше облекчение, че все още не са открили децата. Беше лудост да се чувства по този начин. Всичко, на което Бенедикт държеше, беше изложено на риск. Осъзнаваше ситуацията и не спираше да си напомня за буреносния облак.

Но беше изминало толкова много време, откакто се бе забърквал в неприятности. Беше забравил колко стимулиращо можеше да бъде.

— Лейди Ратборн трябва да е била стоик — каза мисис Уингейт. — Това е единственият начин да издържи шестте години брак с теб, без да те замери с нещо.

— Вероятността Далмей да притежават стоицизъм е равна на тази, да ми поникнат крила — възрази той. — Но ако желаеш да се караш с мен за покойната ми съпруга, за семейството ѝ или за нещо друго, може ли да не го правим по време на закуска?

— Не ми се яде — отвърна мисис Уингейт и прекара ръка през заплетената си коса. — Прекалено съм разстроена, за да бъда гладна.

— Ако не спрем да починаем и да хапнем, и Томас няма да може да го стори.

Погледът ѝ се насочи към лакея, който говореше с един от конярите. Тя се намръщи.

— Не е спал от повече от двадесет и четири часа — изрече Бенедикт безмилостно, дразнейки съвестта ѝ. — Хапнал е съвсем малко откакто тръгнахме от Лондон преди дванадесет часа. Пътува на най-неудобното място в двуколката. Би се с пияни грубияни. Той...

— Да, да, разбрах гледната ти точка. Един час тогава.

— Два — настоя той.

Батшеба затвори очи.

— Може би три часа ще е по-добре — каза Ратборн. — Да не ти прималя?

— Не ми е прималяло — отвърна тя. — Броях до двадесет.

Батшеба не започна да се кара с него за починалата му съпруга, нито за нещо друго по време на закуската. Тя правеше всичко възможно, за да не заспи върху купчината яйца, бекон, картофи, хляб и масло, която той беше натрупал в чинията ѝ. Неговата беше още по-голяма, но той бързо я унищожи.

След закуска, Батшеба се запъти с олюляване към стаята, която Ратборн беше наел за нея и се насочи право към леглото. Най-горния дюшек беше на нивото на раменете ѝ. С няколко подскока успя да се изкатери отгоре и потъна като в мек облак.

Следващото, което осъзна, бе, че разговаря с камериерка, а слънцето струеше през прозореца. Тъгълът на лъчите светлината ѝ подсказа, че е късна сутрин.

— Поръчахте си вана, мадам — каза камериерката. — Да ви я качим ли сега?

Батшеба седна в леглото и се огледа около себе си. Беше отсядала в безброй странноприемници, но никога в толкова луксозна стая като тази. Имаше умивалник, скрин и няколко лавици на стената. Едно огледало бе разположено на широкия перваз на прозореца, а наблизко имаше друго, в което можеш да се огледаш в цял ръст. На отсрещния край на стаята няколко стола заобикаляха малка маса. Снежnobели завеси се диплеха около прозореца и леглото. Спалното бельо беше чисто и сухо. В камината гореше огън, който беше прогонил всички следи от снощния хлад и сутрешната влага.

Сега щеше да се изкъпе с гореща вода и хубав сапун. Във вана в прекрасна слънчева и топла стая. Нечуван лукс.

Но не и за Ратборн.

— Как копнея за вана — бе казала или по-скоро промърморила по време на закуската.

Той трябва да е споменал на Томас, Томас на някой друг и никой не изглеждаше обезпокоен.

Батшеба наблюдаваше как двама прислужника носеха ваната. Следваше ги малка процесия от още слуги, които носеха кани и кофи. В момента, в който всички излязоха, тя залости вратата и смъкна дрехите си.

След закуската Бенедикт и Томас се оттеглиха в тясната стая за прислужници, съседна на спалнята за гости, която лордът бе наел на името на „мистър и мисис Бенет“. Остави мисис Уингейт да спи в усамотен разкош върху три дюшека, самият той подремна на тясната койка, а Томас на пода до него.

Малко по-късно, след като се почувства достатъчно ободрен, Бенедикт стана и се изкъпа, използвайки големия леген, който Томас беше взел назаем от съседната стая.

В момента, в който успя да направи всичко, което можа за дрехите на господаря си, лакеят отиде да се погрижи за каретата. Тъй като това щеше да отнеме време и трябваше да се уреди сметката, както и да плати на прислужниците, Бенедикт реши, че можеха да събудят мисис Уингейт след около петнадесет минути.

Тъкмо щеше да седне и да си обуе ботушите, когато чу от коридора висок шепот.

— Не може да е лорд Ратборн — долови се глас.

— Господарката каза, че е — отвърна друг. — Видяла го в билетната служба.

— Сигурно е сънувала.

— Как ще стане това, след като тя никога не спи? Каза, че е бил той, от кръв и плът, заедно със слуга.

— Може да е отпътувал.

— Тя отбеляза, че никога не прави така. Казва, че е дошъл тук. И сега аз съм този, който трябва да разбере защо не е отседнал в

„Мечката“, както обикновено, и дори не се е отбил за закуска. И какво не е наред, иска да узнае тя, за да отиде в „Короната“ след като през всичките тези години той и Негова Светлост баща му и 'сички други от семейството му, винаги, като дойдат в Рийдинг, отседат в „Мечката“.

Бенедикт изруга под нос. Съдържателката на странноприемницата „Мечката“ в Рийдинг трябваше да се нарича Аргус^[1], защото определено притежаваше повече от обичайно полагащия се един чифт очи.

Не трябваше да се приближава и на миля до Рийдинг. Познавах го доста добре и не само в „Мечката“.

— Не може да очаква, да отидеш да го попиташ — каза първият глас.

— Е, не бих могъл, нали, дори и тя да ми нареди. Да не ти се струвам луд? Ще питам слугата му как стоят нещата.

— Ако това е неговият слуга изобщо — отвърна първия глас. — Може да ѝ се привиждат разни неща.

Без да изчака мъжът да почука или да се послуша за признаци на живот в стаята, Бенедикт безшумно залости вратата към коридора, прекоси малката стаичка, тихо отвори вратата към спалнята стаята за гости и се вмъкна вътре.

Много тихо я затвори след себе си и чу рязко вдишване. Обърна се... и замръзна на мястото си.

Батшеба също застина, както се изправяше от ваната, за да посегне за хавлията, метната върху стола.

Той се окопити.

— Моля за...

— Оооо... — тя се подхлъзна и започна да се олюлява.

Бенедикт прелетя през стаята, грабна я на ръце и я вдигна във въздуха, докато ваната се клатеше и водата се разплискваше наоколо.

Мокра и хлъзгава като змиорка, Батшеба се бореше, но дали да се задържи или да се измъкне, му беше трудно да определи. Докато се стараеше да не я изпусне, Бенедикт се блъсна в стола, загуби равновесие върху мокрия под и падна по гръб, а Батшеба се озова върху него. Столът се плъзна по пода.

Той се опита да се пресегне за кърпата, но столът вече бе далеч, за да го достигне с ръката си. Батшеба беше върху него, а капките по

голите ѝ гърди се стичаха върху лицето му, докато се опитваше да се повдигне. Ръцете му се спуснаха надолу и обхванаха мокрото ѝ дупе.

Беше чисто гола, всяка от възхитителните ѝ извивки блестеше на утринната светлина. Застана съвсем неподвижно, синият ѝ поглед срещна неговия, а ръцете ѝ бяха подпрени на пода точно до тези на Бенедикт. Една капка се отрони от брадичката ѝ и падна върху неговата. Тя сведе глава и я облиза.

Той остана напълно неподвижен. *Това е изпитание за характера ми, каза си той. Мога и трябва да устоя.*

Батшеба отново повдигна главата си и го погледна, а сините ѝ очи бяха широко отворени и потъмнели. Погледът му се спусна надолу. Там, където кожата ѝ бе мека, бяла и... розова. Розово, цветът, който можеше да се открие на най-порочните места от тялото на една жена.

Една малка капчица блестеше изкусително върху стегнатото розово зърно. Той не можеше да си спомни, защо трябваше да устои. Повдигна глава и проследи капката с езика си. Батшеба потрепери и още една капка се плъзна отстриани по врата му, след това се наведе и притисна устните си към мястото. Той усети хладната ѝ влажна кожа. Но устата ѝ беше топла и топлината, която почувства на мястото, което тя докосна, се разля навсякъде. Стрелна се надолу към слабините му и го накара да копнее, а копнежът накара мъжествеността му да запулсира. Беше твърд, набъбнал и треперещ от нужда още преди дори устните им да се срещнат. Такава беше и целувката им — плаха, като колебливата първа стъпка към забранено място.

Забранено, да, абсолютно. Но и неизбежно.

Вкусът и усещането на устата ѝ, които бе запааметил завинаги и бе невъзможно да забрави, пометоха колебанието му. Той ѝ се нахвърли, като някой глупак. Обгърна главата ѝ, за да я задържи на място така, че да може да пие дълбоко и дълго. Тя се отпусна върху него и тялото ѝ остави влажен отпечатък по дрехите му, но това не го охлади, а го възпламени още повече.

Той се отдели от нея, за да смъкне дрехите си, като не обръщаше внимание на летящите копчета и скъсания плат. След миг изпълнен с нетърпение беше гол като нея. Притисна я към себе си и я сгря със своята топлина, докато вкусваше меката ѝ копринена кожа, а ръцете му жадно бродеха навсякъде по тялото ѝ, по изящната извивка на раменете ѝ, по перфектното възвишение на гърдите ѝ, по

тъмнорозовите зърна, които бяха като стегнати пъпки срещу дланите му.

Тя го милваше по същия ненаситен начин, а той се опитваше да се контролира, въпреки че докосването на тънките ѝ ръце разкъсваше последните частици от самоконтрола му и не можеше да мисли за нищо друго, ако дивата нужда да бъде в нея можеше да се нарече мисъл.

И все пак, някъде дълбоко в съзнанието си знаеше, че подобно нещо се случва веднъж в живота и трябва да съумее да го удължи, колкото се може повече. Никога нямаше да я има отново, така че се налагаше да получи и да даде всичко възможно. Завладя с ръце и устни мекото възвишение на корема ѝ, спусна се надолу по извивките на ханша и продължи по очертанията на бедрата ѝ. Беше твърде близо до мястото към което се стремеше, но нямаше сили да се отдръпне.

Плъзна ръката си между бедрата ѝ и собственически я задържа там, където беше топло и влажно, толкова женствено и розово, там, където сред влажните къдрици се криеше възхитителна розова пъпка. Погали я и Батшеба затаи дъх, изстена тихо и се раздвижи срещу ръката му. В този момент той трябваше да я има, но изцяло и докрай. Безусловно.

Погали меките ѝ гънки и проникна още по-навътре, където усети горещия натиск на плътта ѝ срещу пръстите си. Продължаваше да се въздържа и да ѝ доставя удоволствие, докато цялото ѝ тяло затрепери и я чу да се предава с тих вик.

Най-накрая разтвори бедрата ѝ и проникна в нея. Тя обви краката си плътно около кръста му и го посрещна. Когато Бенедикт ѝ отвърна нежно, Батшеба отметна глава назад и изви тялото си. Нямаше страхове и задръжки; изпитваше чисто удоволствие, а той не можеше да ѝ се насити. Единственото, което можеше да направи, бе да ѝ се отдаде до край. Беше изгубен и не искаше да бъде намерен. Светът се бе превърнал в лудница, но той не искаше да възвърне здравия си разум.

Желаеше единствено нея. Лорд Ратборн позволи на страстта да ги отведе там, където трябваше, бързайки безразсъдно към последния разтърсващ екстаз. Сграбчи бедрата ѝ и я поведе към краткото сладко небитие, след което я държеше здраво, докато разбитият свят бавно се върна на мястото си.

Батшеба остана в обятията му много по-дълго отколкото трябваше. Бе достатъчно само да усеща аромата на кожата му, за да се почувства така, сякаш е прекалила с шампанското.

Лежеше в сигурната му прегръдка, главата ѝ почиваше на гърдите му, едната ѝ ръка лежеше на рамото му, а кракът ѝ беше между неговите. Искаше да остане в обятията му, там, където искаше да бъде, още от първия миг, в който го видя. Искаше ѝ се да повярва, че това е мястото, на което принадлежи.

Но твърде ясно усещаше късното утринно слънце и звуците долитащи отвън от будния и оживен град.

Насили се да се отдръпне. Или поне се опита. Дланите му се стегнаха около нея. Батшеба го бутна, но мускулестите ръце бяха непоклатими.

— Трябва да ме пуснеш — каза тя.

— Ставаш емоционална — отвърна той. — Очаквах го.

— Не съм емоционална — излъга тя. Докато отмалата от правенето на любов постепенно отминаваше, Батшеба усещаше бързо приближаващата се паника. Бе съсипана напълно. Бе съсипала всичко. Бъдещето на Оливия бе...

— Не разсъждаваш разумно — каза той. — Усещам го. Ти си развълнувана, а би трябвало да си спокойна и задоволена. В крайна сметка, направихме това, за което и двамата от дълго време копнеехме...

— Говори от свое име — прекъсна го тя.

— Ако докосването ми те отвращава, го показваш по странен начин.

— Не исках да нараня чувствата ти — отвърна тя.

Той се засмя тихо, гърдите му се повдигнаха и спаднаха.

— Да, разбира се, че ще си щастлив — отбеляза каза тя язвително. — Получи това, което искаше.

— А ти не получи ли това, което искаше? — попита Бенедикт и повдигна главата си, за да я погледне. — Ако е така, с радост ще поправа грешките си.

— Нямах това предвид. Ти си мъж и правенето на любов не означава нищо за теб. Но за мен не е така. Не мога просто да се обърна

и да заспя, особено след като внимателно подреденият ми свят се разпада на парчета и знам, че не мога да обвинявам никой друг, освен себе си.

Настъпи кратка тишина преди Бенедикт да ѝ отвърне.

— Не мисля, че трябва да ти напомням, че за това са необходими двама. Не положих никакви усилия, за да избегна твоите порочни мрежи.

Тя си припомни всичко, което бе направила — непреодолимия копнеж да оближе капката от брадичката му... копнежът, на който се предаде. Каква по-безсрамна покана можеше да отправи?

Трябваше да скрие лице от срам, но това не беше в характера ѝ.

— Не, не опита — потвърди тя. — Въобще не се съпротивляваше.

— Явно не ми достига морал.

— Вярно е — каза Батшеба и остави ръката си да блуждае по гърдите му. — Естествено, аз те предпочитам така. Както и да е, Висшето общество ще бъде извънредно разочаровано от теб. Знаеш какво ще кажат, нали? — продължи безмилостно. Ако не изрече истината на глас, щеше да продължи да таи надежди за нещо повече. Че всичко ще се оправи... а осъзнаваше единствено, че може да стане по-лошо. — Ще кажат, че мъж, със силен характер като теб, би трябвало да може да устои на влечението към обикновена блудница като мен.

— Ти не си обикновена блудница — отвърна напрегнато той.

— Много добре. Необикновена блудница, значи.

— Батшеба.

Името ѝ, изречено с този дълбок баритон, я изненада и развълнува, но не толкова, колкото гнева, който гореше в тъмните му очи.

— Никога няма да позволя на някого да говори така за теб — продължи той. — Включително и на теб самата.

Бенедикт хвана ръката ѝ, повдигна я към устните си и започна да целува всяко кокалче.

— Спри да говориш глупости — каза той, върна ръката ѝ на гърдите си и сложи своята върху нея.

Дланта му беше топла, голяма и обикновеният жест я успокои. Точно тогава тя осъзна, че вече не усещаше пулсиращата болка.

— Ръката ми е по-добре.

— Така е, защото настроението ти се подобри — отвърна той. После погледна към леглото. — Колко удобно изглежда — след това се намръщи. — А колко е твърд пода.

— Леглото ти не беше ли удобно? Къде спа?

Той разхлаби прегръдката си, а тя се надигна и седна. Бенедикт също се изправи, за да седне и Батшеба позволи на погледа си да се разходи по тялото му. Съвършен, гол, мускулист мъж. За известно време беше изцяло неин. Би трябвало да е задоволена, но копнежът отново я заля, точно като момиче, което се е влюбило безумно за първи път. О, тя щеше да плати скъпо за това.

— Спах. Изкъпах се — каза той и направи гримаса. — Поне не дойдох при теб мръсен. Не че имах намерение да те прелъстя, исках да кажа, да бъда прелъстен.

Тъмният му поглед се плъзна по нея, забави се върху гърдите ѝ и остави огнена следа чак до меката извивка на корема ѝ.

Батшеба се изправи бързо, а той се обърна и се протегна за ризата си.

— Мислех си, че още спиш — каза Бенедикт. — Смятах да се скрия под леглото. Но ти беше тук като Венера, която се появява от вълните. Трябва да отбележа, че Венера на Ботичели не може да се сравнява с теб.

След това облече ризата през главата си и се изправи.

Батшеба сякаш никога досега не бе получавала комплимент. Нямаше никаква полза, да си напомня, че е на тридесет и две години и е родила дете, защото се изчерви, точно като невинна девица, каквато не беше. Сърцето ѝ затанцува от нещо, наподобяващо удоволствие.

Танцът спря внезапно, когато Бенедикт ѝ разказа за тихия разговор на прислужниците в коридора.

— Не бързай да се тревожиш — продължи той. — Съдържателката не те е видяла.

Изражението му рядко ѝ разкриваше нещо. Нейното обаче, осъзна тя, беше като отворена книга за него. Тревогата ѝ нарасна.

— Но е видяла *теб*. Не трябва да напускаме това място заедно — Батшеба се насочи към стола, където стояха дрехите ѝ. Взе долната си риза и гащи от върха на купчината и ги погледна нещастно. — Ще ми се поне да си бях взела чисто бельо.

Бенедикт отиде до прозореца и погледна навън. Ризата го покриваше доста добре и разкриваше само долната част на дългите му мускулисти крака. Въпреки това, на слънчевата светлина, фината материя беше полупрозрачна. Батшеба можеше да достигне до ръба на отчаянието дори само като гледаше очертанията на високо му, слабо тяло... тесните му бедра и стегнат задник... С усилие потисна въздишката си.

— Дворът на странноприемницата е оживен — каза той. — Събота е пазарен ден в Рийдинг. Сигурен съм, че желанието ти може да бъде изпълнено.

— Ти полудя ли? Не можеш да излезеш навън и да ми купиш бельо.

— Сещам се за малко задачи, които биха ми доставили по-голямо удоволствие — отговори той, докато се обръщаше към нея със сериозно лице и проблясващи тъмни очи. — В този случай обаче, трябва да възложя това на някой друг. Ще накарам Томас...

— Не и *лакеят ти*!

— Ще наредя на Томас да избере някоя прислужница да изпълни поръчката.

— Ако става дума за това, мога и сама да си купя бельо. В Рийдинг не ме познават. Но не е необходимо.

Със същия успех можеше да говори и на стола. Той вече беше открил звънеца и звънеше.

— Не можеш да излезеш навън така. А и не искаш да облечеш дрехите, с които беше.

— Няма значение какво искам — отвърна тя. — Напълно способна съм да го сторя.

— Защо, за Бога, ще искаш да го направиш?

Батшеба започна да се дразни:

— Точно това използваше Джак, за да...

Почукване по вратата я прекъсна и я накара бързо да се скрие зад завесите на леглото.

— А, Томас — каза Ратборн, като откряна вратата. Разговорът продължи шепнешком, чуваше се най-вече дълбоко буботене от страна на Бенедикт. След това затвори вратата.

Батшеба излезе иззад завесите.

— Ще отнеме известно време.

— Ти напълно си загубил разума си! — извика тя. — И без друго вече сме прекалено невнимателни. Загубихме ценно време.

— Мисля, че е време да признаем, че загубихме децата. Те може да са зад нас, пред нас, съвсем наблизо или точно под носовите ни, но ние все още не сме ги открили и е малко вероятно да успеем скоро. Колкото повече време минава, толкова по-вероятно е да изгубим правилната посока. Например, сегашният ни маршрут няма да ни е от полза след Чипънхам. Можем да продължим да разпитваме по пътя за Бат, но от Чипънхам има един по-кратък път към Бристол. Не можем да проучваме два пътя едновременно.

Сърцето ѝ биеше твърде силно. Дори без да знае за другия път от Чипънхам, бе стигнала до същия извод. Но държеше тази мисъл и съпътстващото я отчаяние настрана. Нищо чудно, че се предаде толкова лесно на желанието. Дълбоко в сърцето си знаеше, че каузата е изгубена. Скандалът бе неизбежен.

— Не е нужно да гледаш толкова ужасено — каза той. — Не всичко е загубено. Просто трябва да разгледаме проблема наново.

Батшеба не искаше да се вглежда в проблема. Искеше да падне на колена и да ридае като дете. Не искаше повече да е възрастна. Не искаше вече да е майка. Нито да разрешава проблеми, да разчиства след другите и да се грижи всичко да е наред.

— Престани — каза Бенедикт, разчел всичко по изражението ѝ. И все пак го каза нежно. Приблужи я и обви ръцете си около нея. Тогава тя се пречупи и заплака.

Беше само малка буря, която отмина бързо, но Ратборн продължаваше да я прегръща, докато утихне, и после ѝ каза:

— Ти си изтощена.

— Не съм. Спах с часове.

Той въздъхна.

— Държиш се като дете, което има нужда от сън.

— Какво знаеш ти за децата, които имат нужда да поспят? — попита тя.

Той измърмори нещо, след което я вдигна и я хвърли върху леглото. Батшеба отскочи от възглавниците.

— Не съм дете и не се нуждая от почивка.

— Е, аз се нуждая — заяви той и легна до нея.

— Тогава заспивай — отвърна Батшеба и се опита да се отдръпне, но една дълга ръка обгърна кръста ѝ и я придърпа обратно. — Не можем да спим заедно в едно легло — продължи тя. — Това си проси неприятности.

— Знам — отвърна Бенедикт и я придърпа върху себе си.

Батшеба полагаше толкова усилия да мисли, да бъде отговорна. Но бе достатъчно само Ратборн да я поиска, по своя властен, собственически начин и всичките ѝ защитни сили, или поне това, което бе останало от тях, се разбиваха.

— Не е честно — изрече и сведе глава съвсем близо до устата му.

— Не, не е.

Устните им се срещнаха и сляха. Отново беше млада и кръвта ѝ кипеше. Те се целуваха дълбоко, ненаситно и тя се хвърли безразсъдно към дивото удоволствие, което получаваше от вкуса му, от усещането за него, от аромата му, от този голям красив мъжкар.

Дългите му топли ръце се движеха по тялото ѝ и тя се извиваше безпомощно. Дланите му... тя мислеше, че ще умре, когато я докосна, а после поиска точно това. Поискка да бъде погубена от удоволствието, което я изпълваше, от пламтящия поток обливащ кожата ѝ.

Влюбена до полуда. Пленена. Не я интересуваше.

В този миг, той беше неин. Тя прекъсна целувката, надигна се и премести ръцете му от корема към гърдите си. Задържа ги там и изви тялото си в чувствено удоволствие.

— Господи! — изръмжа той. — Убиваш ме, Батшеба.

Придърпа я към себе си и я целуна. Плячкосваше устата ѝ, после се спусна надолу, за да похити и шията ѝ. Тя вече беше нетърпелива да го усети в себе си, но преди да успее да посегне към него, той я превъртя и се озова върху нея. Сграбчи ръцете ѝ и ги задържа изпънати върху леглото от двете страни на главата ѝ. Срещна погледа ѝ с дълбоки проницателни тъмни очи, а на устните му играеше едва загатната усмивка.

— Трябва да ми позволиш да те поизмъчвам малко — каза той.

След това сведе глава и прокара пътека от целувки по едното ѝ рамо, по ръката, докато стигна дланта, която държеше. Когато близна китката ѝ, усещането се стрелна през тялото ѝ и я изпълни с болезнен

копнеж. Тя се извиваше безпомощно, полудяла от страст. Това беше мъчение, прекрасно мъчение.

Бенедикт започна да се спуска бавно надолу. Тя нямаше думи, с които да опише какво ѝ причиняваше с устни и език. Единственото, което осъзнаваше, бе странната и прекрасна трепетна възбуда, която я изпълваше. Всяко докосване на устните и ръцете му изпращаше сладострастни сигнали към слабините ѝ и когато устата му най-накрая стигна там, тя вече трепереше от удоволствие.

Пусна ръцете ѝ и тя сграбчи възглавницата, с която се опитваше да заглуши виковете си.

Тогава, най-накрая, когато ѝ беше останало само зрънце здрав разум, когато си мислеше, че трябва да изкрещи или да се разпръсне на парчета, той отново се надигна. Освободи едната ѝ ръка от възглавницата и я насочи към пениса си. Той беше кадифено гладък, топъл, великолепен и потръпваше от докосването ѝ. Батшеба го хвана, усмихна се, придърпа го в себе си и почти извика от облекчение.

Най-сетне...

— Да — изрече тя, докато той се движеше в нея, и продължи да повтаря „да, да“, отново и отново, защото за това бе родена — да го притежава и да му принадлежи. Без „трябва“ и „не трябва“. Без самоконтрол и здрав разум. Само да бъдат заедно, да бъдат едно, да се отдадат напълно на страстта.

Да, да, да, искам те, искам те, искам те...

И най-накрая дойде, последният див пристъп, искрящ екстаз и „Да, да, да... Обичам те.“

[1] Аргус — наричан Паноптес, т.е. всевиждащ, в древногръцката митология е стоок пазач великан, който никога не затварял всичките си очи едновременно. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Бенедикт се събуди окъпан в аромата ѝ. Тя лежеше сгушена с гръб към него, опряла дупе в слабините му. Тялото му явно бе забелязало това, още преди той да се събуди, тъй като мъжествеността му се бе надигнала в очакване. Обхвана с ръка едната от идеално заоблените ѝ гърди и зарови лице във врата ѝ.

Беше лош и егоист. Буреносните облаци надвисваха над главите им. Скоро скандалът на десетилетието щеше да ги погълне. Но не го беше грижа. И двамата щяха да си платят скъпо за греха, беше неизбежно. Щеше да е най-добре да съгрешат, както подобава.

Тя се размърда, след това се събуди.

— Ратборн? — каза със сънлив глас.

— Да, аз съм и държа гърдата ти. Моля те не мърдай. Много ми е удобно така.

— Сигурно вече е обяд — каза тя.

— Мислиш ли?

— Докога смяташ да се преструваш, че всичко е наред и не сме изправени пред катастрофа?

— Всичко се обърка — каза той. — Бедствието е близо. Точно затова трябва да се насладим на тези последни мигове. „*Крилата колесница на времето се приближава, зад гърба ми тропотът ѝ не престава*“.^[1] Нека почетем поета Марвел и да оползотворим времето си както трябва.

— Мисля, че го направихме вече, Ратборн — отвърна тя. — Не съм сигурна дали остана още нещо за *почитане*.

— Имаш изненадващо ограничено въображение за художник — отбеляза той.

— Освен това съм и майка. Едва се събудих и вече започнах да се тревожа за Оливия и лорд Лайл.

Е, беше време да се завърнат към реалността. Бенедикт не се възпротиви, когато Батшеба се изплъзна от ръцете му и седна в леглото. Голото ѝ тяло бе твърде чувствена гледка. А и тя не изпитваше

никакво неудобство. След като се любиха за първи път, не понечи да се облече, напротив, разхождаше се из спалнята без никакъв свян, докато Томас не се появи до вратата. Бенедикт се усмихна.

— Мислиш, че се държа като глупава жена? — попита тя.

— Припомних си как се стрелна зад завесите, когато дойде Томас.

— Понякога ми се иска да съм аристократка — въздъхна тя, — и някой друг да се тревожи вместо мен.

Той също седна в леглото, ступа възглавниците и се облегна с ръце на тила.

— Не беше толкова притеснена по-рано. Бях впечатлен от философския ти подход към изчезването на дъщеря ти.

— Това беше преди, когато вярвах, че ще ги намерим на няколко мили от Лондон. Бях уверена, че ще ги настигнем, преди да ги сполети опасност или да попаднат на някой непочтен човек. В онзи момент смятах, че най-безскрупулния в ситуацията е Оливия.

— Наистина ли е чак толкова лоша? — недоверчиво попита той.

— Прекарала е твърде много време покрай хора без принципи — отговори тя. — Такава компания е далеч по-приятна от мама, която само се кара и нарежда. Поне Джак имаше някакво влияние над нея — засмя се леко Батшеба. — Знам, че е трудно да си представиш безотговорния Джак Уингейт да учи дете на морал и принципи. Но той беше джентълмен, живееше според тези правила и знаеше как да смъмри по начин, по който... — притисна юмрук към гърдите си. — Оливия го слушаше. Но минаха повече от три години и тя си спомня само за вълнуващите неща, които разказваше баща ѝ, като историята за съкровището. А аз не умея да говоря с нея по този начин.

Аз мога, помисли си Бенедикт и сърцето му се сви, сякаш тя го стискаше в юмрука си.

— Тогава имаш една причина по-малко, за която да се безпокоиш — каза той. — Каквато и да е Оливия, поне не ми изглежда лековерно дете. Нечестните хора няма да могат да я подмамят лесно. А колкото до Перегрин и двамата знаем, че не вярва на нищо и на никого. Това не означава, че не са изложени на риск, но предимството е на тяхна страна.

За момент настана тишина, после тя въздъхна нетърпеливо и каза:

— Ратборн, отвратително е от твоя страна, точно когато се подготвям да те нарека глупак и да започна да се карам с теб, ти да казваш нещо умно и насърчително.

— Това ми е работата. Правя го откакто се помня. Прекарвам по-голяма част от времето си в оправяне на бъркотии, успокоявам хората и ги вразумявам. Така съм обучен. По този начин баща ми се справя с нещата. Така постъпвам и аз — той замълча. — Не че имам нещо против една караница с теб. Намирам го за много ободряващо. Почти съжалих, че не се държах достатъчно глупаво. Но трябва да си подготвена за такова разочарование, когато си имаш работа с безупречен мъж.

— Може би трябва да те замерям с по нещо от време навреме, само за идеята — отвърна му тя. — Не заради нещо, което си казал или направил, а просто, защото имаш нужда.

Той се засмя и я придърпа в обятията си, а тя го целуна закачливо, но скоро му се изплъзна и стана от леглото.

Бенедикт преглътна недоволството си, както го бе приучил опита, и насочи мисълта си към проблем, за който не се изискваше мъдрост или увереност.

За неин късмет, Ратборн също стана. Изглеждаше ѝ твърде привлекателен, докато лежеше така, с ръце зад главата. Бледата светлина от прозореца се плъзгаше по гладките мускули на гърдите му и проблясваше в разрошената му коса. Нямаше значение, че бе прилично покрит до кръста. Сред разхвърляните завивки изглеждаше примамлив... някак сладко небрежен.

Ако не беше станал от леглото, Батшеба щеше да се окаже в ужасно затруднение, тъй като се съмняваше, че ѝ достигат морал и воля, за да устои на изкушението да легне обратно при него... или върху него...

Насили се да гледа встрани докато се миеше... отново. После погледна изцапаните си дрехи... отново.

— Не, не — каза Бенедикт, когато тя вдигна мръсните си дрехи.

Батшеба го погледна. Той облече ризата и панталоните си. За аристократ се обслужваше сам забележително добре.

Бенедикт прекоси стаята и позвъни.

— Слугите ще са намерили нещо, което да облечеш. Томас е доста прилежен. Вчера, докато се приготвях за пътуването, не

съобразих, че може да имам нужда от дрехи за преобличане. Той само ме погледна снизходително, както някой би погледнал дете, тъй като за добрите слуги ние сме като деца. После ми опакова чисто бельо и какво ли още не.

— Искаше ми се да беше приготвил и моя багаж.

— Той ще се погрижи да получиш най-необходимото.

Няколко минути по-късно Батшеба откри, че Томас е предвидил нещата по-добре отколкото бе предполагала.

Той подаде голяма купчина дрехи през полуотворената врата. Би промушил и помощничка през процепа, но Ратборн го увери, че е напълно способен сам да облече *мисис Бенет*.

Лакеят и този, когото беше ангажирал, бяха донесли пълен комплект дрехи за Батшеба, включително рокля и боне.

— Не би могъл да намери всичко това на пазара — каза тя докато Ратборн ѝ показваше две други рокли, за да си избере. — Пратил си го при шивач? Не смея и да си помисля колко ли е струвало, тъй като е трябвало да продаде дреха, обещана на друг клиент, както и да направи поправките набързо.

— Шивачките винаги имат по някой непродаден тоалет. Клиентите им са жени, а жените се славят с непостоянство в мнението си. Тя е останала доволна от внезапната бърза поръчка и най-вече от заплащането. Но това няма значение. Харесва ли ти?

Беше семпла, бяла, муселинена рокля, украсена в долната си част с къдрички и волани. Освен това, Томас, или прислужницата, която беше изпратил, бе купила и наситено синьо, сатенено жакетче, което подходеше на бонето.

Батшеба не беше носила толкова хубави дрехи от последния път, когато баща ѝ бе имал пари, което не бе продължило дълго. Но не можеше да приеме такъв подарък. Ако го направеше, все едно признаваше, че е държанка на Ратборн.

— Прекрасна е — каза тя.

Той се усмихна по момчешки доволно. Усмивка, която грабна част от сърцето ѝ, а свирепата болка, заела празното място, спря дъха ѝ. Но чувството трая само миг. Не, не беше влюбена, ни най-малко. Беше се отдала за малко на вихъра на страстта, но само толкова: малка слабост, налудничава идея. Обезумяла, да, увлечена, да, каквато може

би беше от първия миг, когато го зърна в Египетската зала. Но това не беше любов.

— Остава само да видим дали ще ти стане — каза той. Тъмният му поглед се плъзна по нея, топъл и палав, каквито бяха и ръцете му.

Сега бе момента да каже: *Благодаря, но не, не мога да приема това. Благодаря, но ще си нося моите дрехи... онези, които разкъсах и оставих настрана... онези, които кърпех и преправях, докато не остана почти нищо от първоначалния им вид... онези, които съм прала и търкала, докато съвсем не избеляха.* Кого се опитваше да заблуди? Преспа с мъж, за който не бе омъжена. Тя беше пропаднала. Е, в такъв случай по-добре да бъде щастлива блудница.

— Ще я пригода.

Батшеба взе дрехите от него и отдели бельото. Щеше да откаже помощта му, но Томас бе донесъл от типа дрехи, които носеха жените от средната и висшата класа. Онези, които не би могъл да облечеш сам. Обичайните й рокли и корсети се закопчаваха отпред. Новите, тези в ръцете й, се пристягаха отзад.

— Ще трябва да ми помогнеш да се облека — отбеляза тя, след като облече гащите и долната риза.

— В такъв случай, по-добре да се съсредоточа върху по-сериозни мисли — каза Ратборн. Захвърли настрана елека, който щеше да облече и приближи към нея.

— Един скандал ще свърши ли работа? — попита го тя. — А изчезнали деца? Или и двете?

Той застана зад нея и се зае със задачата.

— Чудесни предложения. Нека да обмислим внимателно, какво ще правим по-нататък с хлапците.

Да мисли съсредоточено, не й се удаваше точно сега. Твърде ясно усещаше ръцете му по гърба си, интимността на момента, цялата тази странна задушеvnост. За щастие Ратборн не се нуждаеше от помощ, за да измисли план, както и за сложните женски одежди.

— Ето какво ми хрумна — каза той. — Първо, продължаваме, както до сега. Второ, връщаме се до мястото, на което последно чухме нещо за тях. Трето, съобщаваме на властите и организираме официално търсене.

— Боже мили.

— Да не би да затегнах твърде силно корсета?

— Не, само че... — въздъхна тя. — Няма значение. Глупаво е да се тревожа за скандала, който ще предизвикаме.

— Изобщо не е глупаво — каза той. — Скандалът има различни степени. Едно официално търсене ще ни осигури възможно най-високата. Ще бъде факт — и то публикуван, а не само слух. И отричането няма да ни помогне. — Докато говореше, се мъчеше с долната риза. — Има още една възможност — продължи той и прехвърли роклята през главата ѝ. — Може да се наложи да продължим до Бристол, с други думи до края на маршрута, и да ги причакаме при бариерата на Трогмортън Парк.

Бенедикт изглеждаше, така сякаш се опитва да избере най-малката измежду четирите злини.

Застанала на едно място, тя намести роклята.

— Точно по мярка ми е, като се има предвид, че не е шита специално за мен — каза Батшеба.

— Посъветвах Томас да намери прислужница, приблизително с твоите размери — обясни Ратборн.

— Не съм сигурна дали ми е удобно от факта, че Томас е трябвало да разучи толкова добре фигурата ми.

— Не бъди глупава. Томас е слуга, така е, но освен това е и мъж. Единствените мъже, които не биха се трогнали от фигурата ти са мъртвите или слепите. Стига да държат ръцете си далеч от теб, никой няма да ги убива, така че не е нужно да се тревожиш.

Изненадана, тя опита да се завърти, за да може да види изражението му. Той дръпна роклята рязко.

— Стой мирно. Не съм свършил.

Да, шансът да разчете санскрит, бе равен на този, да разгадае нещо по лицето му. Послушно застана мирно.

Бенедикт завърза и последната връзка и отстъпи встрани. Огледа я от глава до пети и се намръщи. Обезпокоена, тя отиде до огледалото и погледна изражението си.

— Не ми стои идеално — установи тя и приглади полата. — Но всъщност, не е чак толкова зле, предвид обстоятелствата.

— А, да, обстоятелствата — отбеляза той. — Проклетите обстоятелства. Доста дълго ги пренебрегвахме — наметна жилетката си и я закопча. — Какви са предпочитанията ти, мадам, относно плана ни за действие?

Лорд Ратборн не беше единственият, който се бе изправил лице в лице срещу фактите и възнамеряваше да оползотвори времето си по най-добрия начин.

В десет часа тази сутрин Перегрин вече бе наясно, че няма да стигне навреме в Единбург, за да предотврати катастрофата. Допускаше, че чичо му се е изгубил някак си. Въпреки че идеята лорд Ратборн да допусне грешка, беше немислима, племенникът му бе склонен да я приеме. Ако негова светлост се бе отбил в Мейдънхед и бе разпитвал из странноприемниците, каквато бе възможно най-логичната постъпка, щеше да ги е намерил досега.

Явно катастрофата бе неизбежна. Перегрин обмисляше положението, докато седеше в странноприемницата и чакаше закуската си. Не искаше да заминава за Единбург. Мразеше училището и учителите. След като родителите му щяха да му забранят да се среща с чичо си Бенедикт, животът му през следващите няколко години се очертаваше да бъде безкрайно неприятен. Следователно, трябваше да се възползва по най-добрия начин от настоящето. Закуската пристигна веднага, след като стигна до това заключение.

Отхвърли тази мисъл и се нахвърли на храната с удоволствие. Стаята и ястията нанесоха сериозни поражения на и без това оскъдните му средства, но сега нямаше да се тревожи за тях. Един изследовател трябваше да бъде находчив. Може би щеше да му отнеме повече време, за да постигне такова умствено равновесие, ако Оливия не бе толкова мълчалива. Перегрин бе твърде зает с мислите си, после с храната, за да забележи. Но веднага след като изпразни чинията си, това му направи впечатление.

— Почти не си проронила дума от снощи — каза той. — Добре ли си?

— Мисля — отвърна тя.

Той предпочиташе Оливия да не мисли, но нямаше представа как да я спре. Кимна ѝ и се постара да не изглежда напрегнат.

— Как ще се доберем до Бристол, ако не предизвикаме съжаление у някого? — попита тя, снижавайки гласа си. — Щом не е редно да споменаваме умиращата си майка, какво тогава? Едва ли

очакваш да казваме истината. Знаеш много добре, че веднага ще ни върнат в Лондон.

Перегрин се зае да обмисли ситуацията. Снощи целта му беше Лондон, не Бристол. Тази сутрин промени плана. Но Оливия дори не подозираше за това.

— Няма да бъде нередно, ако казваме нещо близо до истината. Бихме могли да обясним, че сме се запътили към Бристол, за да си търсим късмета.

— Мислиш ли, че това е подходящо? — повдигна вежди тя.

— Е, донякъде е вярно за теб — каза Перегрин. — А и няма да разплаква хората — както онази жена, която ни даде парите за Туайфърд. Това беше истински позор. Парите сигурно й бяха по-необходимы, отколкото на нас. Как да сме сигурни, че жената не е бедна, и преживява само от вдовишката си пенсия. Може да се наложи да изкара седмицата без полагащото й се парче месо, заради нас.

Оливия се взира в него известно време. После погледна към масата и огледа оживената гостна.

— О, много добре — сви рамене тя. — Ще преследваме съдбата си. Но ще е по-добре аз да обяснявам, *важни ми господине*. Акцентът ти те издава.

Не можеше да прикрие класата си. За разлика от нея, не умееше да променя акцента си по желание и да имитира начина на говорене, на всеки, с който се срещнеше.

— Тогава по-добре ела да уредим сметките със съдържателя — каза му тя.

Собственикът, който ги наблюдаваше с огромно любопитство и ги попита дали имат нужда от кон, предизвика неудобство у Перегрин. Оливия погледна младия лорд, който поклати глава в отрицание. Когато си тръгнаха й каза:

— Останаха ми само три шилинга. Бих искал да ги запазя за спешни случаи.

Тя стоеше на паважа и гледаше надолу по главната улица.

— Чух хората да споменават, че днес е пазарен ден в Рийдинг. Може да извадим късмет. Но дотам са дванадесет мили. Някога извървявал ли сте такова разстояние, милорд?

— Не ме наричай така — каза той и се заоглежда наоколо. Но никой не бе достатъчно близо, за да ги чуе. — Мога да измина

дванадесет мили и то с лекота.

Никога през живота му, не му се бе налагало да го прави. Но по-скоро би умрял, отколкото да си признае пред нея. Във всеки случай не му се наложи да доказва дързостта си през този ден. След като извървяха четири мили, младата двойка с малка двуколка им предложи да ги закара. Жената, точно като съдържателя преди малко, изглеждаше безкрайно любопитна. Постоянно се обръщаше да оглежда Перегрин. Въпреки че седеше с гръб към нея и почти не говореше, безпокойството му нарастваше. Щом стигнаха Рийдинг, младия лорд нямаше търпение да се отдалечи от тях.

За щастие и Оливия бе забелязала или усетила някаква опасност и когато двойката любезно им предложи да ги почерпи с чай и бисквити, тя веднага си припомни за някакви задачи, които не търпяха отлагане. Беше следобед и Рийдинг бе много оживен. Не беше никак трудно да изгубиш новите си приятели в тълпата. Оливия заведе Перегрин до голяма група хора, скупчени пред масичка, на която прошарен търговец продаваше ширитчета, връзки, копчета и други подобни стоки, крайно необходими на всяка жена.

— Трябва да се погрижим за теб — му каза тя тихо. — Изглеждаш твърде аристократично — присви очи и го огледа критично. — Заради профила ти е. Ще трябва да ти намерим по-голяма шапка или най-добре шал. Ще превържем лицето ти и ще се преструваш, че те боли зъб.

Бързо се промуши през тълпата и застана най-отпред, дърпайки Перегрин зад себе си. Едра жена се пазареше с търговеца за парче дантела.

— О, Боже — възкликна Оливия, — не мога да повярвам на очите си. Това дантела от Сантиамондо ли е? Тази, която се прави само в едно малко селце в Испания и моделите, се предават от поколение на поколение? Но как се сдобихте с нея? — попита тя търговеца. — За нищо на света не можете да откриете такава дантела в Лондон, а е много популярна сред дамите. Херцогинята на Трентън носила такава на бала в Карлтън Хаус. Четох за това във вестника, била с дантела Сантиамондо и прочутите си диаманти.

Жената грабна стоката, бутна монетите в ръката на търговеца и изчезна. Мъжът и Оливия се спогледаха. Друг от тълпата попита за панделка. Тя избърбори някаква измислица и за нея. Всяко копче и

дреболия имаха история. Късно следобед стоката съвсем намаля. Когато търговецът започна да събира сергията в каруцата си, Перегрин и Оливия му помогнаха. Той ги покани да вечерят с него.

Ядоха в странноприемница, посещавана от различни търговци и пътници. Мястото беше тъмно и задимено, храната обикновена и прегоряла, но лорд Лайл бе твърде пленен от компанията, за да забележи. Никога не бе попадал сред такива хора. Едва разбираше говора на някои от тях. Беше като посещение в чужда страна. Търговецът се казваше Гафи Типтън.

— Сега, знам, че не си момче — каза той и посочи Оливия с лулата си. — Но се чудя, защо беше толкова услужлива.

Тя скръсти ръце на масата, наведе се напред, снижи глас и каза:

— С брат ми сме се запътили към Бристол, да си търсим късмета. Доста е далеч обаче, а имаме само три шилинга. Нямаме никакъв занаят, ако изключим, че съм помагала в една заложна къща от време навреме и разбирам от кърпене на дрехи. Знам имената на всички изискани особи, чета за събиранията, оперите и постановките, които посещават. Днес ти помогнах, за да ти покажа на какво съм способна. Чух да казват, че всяка събота идваш от Бристол. Ако ни закараш до там, ще се постареем да сме ти от полза.

Графи погледна Перегрин.

— Много е срамежлив — каза тя.

— Нима? — отрони търговецът скептично.

— Добра лъжкиня съм, но не крадем — каза Оливия. — Ако ни позволиш да пътуваме с теб, пак ще си бъда момиче. Ако сме заедно с теб, хората няма да ни притесняват.

Перегрин премигна. Никога не бе допускал, че тя се притеснява за безопасността им. Не беше и предполагал, че може да е толкова убедителна, дори когато казваше почти цялата истина.

След като се взира отегчаващо дълго в младия лорд, Графи най-накрая каза:

— Добре, ще ви взема.

Бенедикт се качи в каретата и седна до Батшеба.

— Към Бристол, тогава.

— Както каза и преди, няма как да знаем дали са пред нас, зад нас или точно под носа ни — отбеляза тя. — Не можем да сме сигурни дори, че пътуваме в една посока по един и същ път. Единственото нещо, което знаем, е, че са поели към Трогмортън.

— Въпрос на шанс е — отговори Ратборн.

— Знам, но каквото и да предприемем, не можем да бъдем сигурни, а те са изложени на опасност при всички положения.

— Към Бристол тогава — потвърди той.

В същото време Рупърт Карсингтън се намираше в преддверието, на градската къща на брат си.

— Не си е вкъщи? — попита той икономата Мароус. — Да не би вече да е заминал за Единбург?

— Не, сър — каза Мароус, с абсолютно безстрастния тон, който икономите явно овладяваха преди всичко останало.

— Възникнали са спешни правителствени дела, най-вероятно — заключи Рупърт. — Няма значение. Ще го видя друг път. Искях да се сбогувам с момчето.

— Лорд Лайл също не си е вкъщи, сър — съобщи Мароус.

— Така ли?

— Да, сър.

— А къде са?

— Не мога да кажа, сър.

— Разбира се, че можеш, Мароус. Убеден съм, че много добре знаеш. Но явно предпочиташ да се лутам из къщата, за да открия отговора.

— Сър, не мога кажа къде са.

Рупърт мина покрай него и тръгна по коридора.

— Сър, не знам къде са — повтори Мароус, с лека нотка на паника в гласа си.

— Така ли? Интересно — Рупърт продължи към кабинета на Бенедикт. — Може би Грегсън ще разгадае мистерията.

Мъжете, които ставаха секретари на титулувани личности, обикновено бяха джентълмени от добри семейства с ограничени средства. За разлика от икономата, Грегсън спокойно би могъл да се нарече един от доверениците на негова светлост. Освен това не

смяташе, че длъжността му изисква безстрастно изражение. Нито бе така упорито решен да не дава информация от каквото и да е естество на посетителите, дори и да са членове на семейството.

Грегсън седеше зад бюрото на негова светлост, което не бе в обичайния си спретнат вид. В момента по-скоро наподобяваше това на Рупърт. Писма, картички и покани лежах небрежно разпръснати наоколо. Друга купчина, които дори не бяха разпечатвани, стояха до лакътя на секретаря.

— Чудя се, какво ли се е случило с Негова Безупречност? — попита Рупърт, докато влизаше.

— Сър — изправи се Грегсън.

— Седни.

Рупърт махна с ръка към стола, но мъжът остана прав. Гостът сви рамене, прекоси стаята и застана до прозореца.

— Какво, по дяволите, се е случило там? Да не би брат ми най-накрая да е изкоренил градината и да е засадил трева, както го посъветвах?

— Има известни щети около задната порта — каза Грегсън.

— Престъпници?

— Лорд Ратборн.

— *Брат ми* е сторил това?!

— Така казват слугите. Аз не съм бил свидетел на... хм...

— Унищожението?

— Благодаря ви сър. Аз не присъствах на унищожаването.

— Брат ми е изкоренил градината — промълви Рупърт, замислено. — Тук става все по-интересно с всяка изминала минута. Някаква идея какво се е случило с него?

— Не съм напълно сигурен — каза Грегсън. — Негова светлост се държи малко странно напоследък. Както знаете, стриктно ме уведомява за служебните си срещи. Но вчера, късно следобед, замина, без да каже и дума на никого. Изглежда е взел лакея със себе си. Много озадачаващо. Бях сигурен, че Томас излезе няколко часа преди това с лорд Лайл — на уроци по рисуване, най-вероятно. Но никой не е виждал младия лорд от тогава.

— Значи Ратборн е намерил учител по рисуване, все пак — каза Рупърт.

— О, да, точно така сър. Лорд Лайл се обучава при... — Грегсън дръпна една от счетоводните книги и прелисти страницата. — Ето тук. Учителят е Б. Уингейт, от печатницата на Пофъм — той предостави адрес, който се намираше в една от най-мрачните части на Холбърн.

— Б. Уингейт — повтори Рупърт, като се стараеше да не променя изражението си. Изобщо не се затрудни да си припомни вечерта, в къщата на Харгейт, в която Перегрин спомена по невнимание прочутото име.

Бенедикт считаше, че е успял да запази самообладание, но Рупърт и майка им бяха усетили, че нещо не е наред. Бедният Грегсън нямаше представа кой е Б. Уингейт, иначе сигурно щеше да се опита да предпази работодателя си. Рупърт не искаше да го притесни, затова отново се загледа навън през прозореца и с усилие сдържа смеха си. Лорд Безупречност се бе отзовал на песента на сирената.

Почакай само да разкажа на Алистър, помисли си Рупърт. *Само почакай...* Но тогава осъзна, че е по-добре да не казва на никого. Лорд Харгейт имаше уши навсякъде и едва ли щеше да сметне това за забавно. Сериозното изражение на Рупърт се върна и той се отдръпна от прозореца.

— Грегсън, благодаря ти за помощта. Но трябва да те помоля, заради брат си, да не проявяваш никаква отзивчивост към останалите.

Секретарят се смути.

— Сър, аз не съм възнамерявал...

— Ратборн е подложен на голямо напрежение напоследък — обясни Рупърт. — Това обяснява, защо е забравил да те информира. Този Уингейт е свързан с правителството. Всичко е много секретно. Само това знам. Но ако някой друг те попита, бъди така добър да казваш, че не знаеш нищо за Б. Уингейт или за странното поведение на брат ми. Може да е изложена на риск голяма сделка. Може да паднат правителства. Нито дума. Най-сигурно е, да се преструваш, че не знаеш нищо.

— Но сър, ако лорд Харгейт попита за лорд Ратборн...

— В такъв случай, Грегсън — каза му Рупърт, — бих развил неизлечима и силно заразна болест, ако бях на твоето място.

[1] Откъс от поемата „На неговата свенлива любима“ от Андрю Марвел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

— Не подозирах, че е толкова далеч — каза Батшеба, докато преминаваха през бариерата на Уалкот. Въпреки че Ратборн се бе погрижил да се движат възможно най-бързо според силите на конете, нощта бе настъпила отдавна. Пред тях се простираше Бат — град, известен с лечебната си вода. Бристол се намиреше на поне още шест мили на северозапад, а Трогмортън „на още доста път от там“ — според пазача на бариерата. Но дори след като го *притиснаха*, не можа да им каже с точност дали са пет или десет мили.

— Колкото и да са, ще добави поне още два часа към пътуването ни, в зависимост от състоянието на селския път — каза Ратборн. — По-добре да спрем в Бат, да си отпочинем през нощта и утре да поемем с нови сили.

— А когато пристигнем в Трогмортън, тогава какво ще правим?

— Попитай ме утре — отговори той.

— Не мога да чакам до утре, нуждаем се от план. Не можем просто да си направим лагер до портите на града и да чакаме Оливия и лорд Лайл да се появят. Каква е вероятността да минат от там?

— Имаме предостатъчно време да обсъждаме какво можем или не можем да направим — каза Бенедикт.

— Опитвам се сама да си отговоря — обясни тя. — През последните няколко часа броя крайпътните камъни и се старая да подреда вариантите, които имаме, с методичността, с която го правиш ти.

— С това ли се занимаваш? Колко скучен начин да пътешестваш. И каква ужасяваща загуба на време. Защо не ме помоли аз да го сторя.

Защото не възнамеряваше да си създава навика той да ѝ разрешава проблемите, помисли си Батшеба.

— Изглеждаше замислен, не исках да те прекъсвам.

Бенедикт я погледна изненадано.

— Стори ми се, че не очакваш да те забавлявам — продължи тя. — Самата аз не изпитвам нужда да говоря непрекъснато. Радвам се на

миговете спокойствие, в които мога да се отдам на мислите си. А това не ми се случва много често. И исках да изработя плана сама.

— Ти си твърде любезна — установи Ратборн. — Свикнал съм да пътувам сам. Не исках да те пренебрегвам. Това е просто невъзможно. Но си позволих да се вглъбя в мислите си. Трябваше да ми напомняш да казвам по нещо, за да минава по-бързо времето.

— Не съм отегчена. Има достатъчно неща, върху които да разсъждавам.

Настана кратко мълчание, което той наруши първи:

— Аз не съм от най-внимателните мъже.

— Имаш достатъчно проблеми, особено сега.

— Не съм внимателен — повтори той нетърпеливо. — Най-накрая го осъзнах... макар да ми отне доста време. Безценна проникателност и от каква полза ми е? От дете не съм бил толкова дълго в компанията на жена, колкото с теб. И въпреки това, точно сега, когато най-малко искам да пропилявам времето, което ни остава, аз се отдавам на старите навици.

— Не си задължен да ме забавляваш — каза тя. — Трябва да наблюдаваш пътя и да...

— А ти се учудваше, как е възможно със съпругата ми да сме били отчуждени — прекъсна я той с напрегнат глас. — Ето как. Не разговаряхме. Липсваше ни... Боже, и аз не знам какво. Възприемах я като красива вещ — нея, една Далмей. А тя е имала нужда да плува в океан от чувства. Искала е внимание. Нищо чудно, че потърси утеха другаде.

Батшеба бе твърде изненадана от този словесен изблик. Можеше само да се взира в него смаяно. Красивият му профил изглеждаше като изсечен.

— Не беше друг мъж — продължи той. — Не е това, което си мислиш, във всеки случай. Попадна под магията на един евангелистки проповедник. Той я убеди, както и много други заблудени създания, да избавят бедните. Правеха го като раздаваха библии и поучаваха хора, които възприемаха всичко това като шега или обида. Занимавал съм се с бедни хора, Батшеба. Потребностите им са много. Но не смятам, че имат голямо желание да виждат аристократки, облечени по последна мода, които да им казват, че са горди, суетни и безнравствени.

Батшеба копнееше да го докосне, да сложи ръка на рамото му. Но не можеше да си го позволи. Беше тъмно, но пътят бе оживен. Това бе главната артерия, пресичаща една от най-популярните местности в Англия.

— Сгрещила съм — отбеляза тя. — Може би съпругата ти е била чувствителна, в крайна сметка.

— Искан ми се да ме бе замерила с нещо — каза той. — Нямах представа, че страстта ѝ към тази кауза е толкова дълбока. Почти не знаех, с какво се занимава. Не се интересувах. Отнасях се с пренебрежение и считах всичко това за типична женска прищявка. Трябваше да се опитам да прекратя интереса ѝ към тази дейност. Вместо това, от време навреме, само ѝ отправях язвителни забележки, които минаваха покрай ушите ѝ. След това се заемах със своите дела, които считах за много по-важни и забравях за нея.

— Не си я обичал — намеси се тя.

— Това не е извинение — каза Бенедикт ядосано. — Ожених се за нея. Бях отговорен за нея. Беше сестра на най-добрият ми приятел, мътните да ме вземат, а аз я пренебрегнах. Благодарение на моето безразличие тя отиде в най-отдалечения бедняшки квартал, за да проповядва за пламъците и проклятието на пъкъла и се прибра с треска, която я уби за три дни.

— Джак се качи на кон, който бе предупреден да не язди — сподели Батшеба. — Звярът го хвърли от гърба си. Агонизира три месеца.

— Не е същото — отвърна ѝ той.

— Защото той беше мъж, а тя жена?

— Бракът ви е бил успешен, въпреки че всички го осъждаха. Моят беше провал, а всички го одобряваха.

— За това са нужни двама — каза тя, припомняйки му какво ѝ беше казал, след като се любиха за първи път. — Някои от неблагоприятните бракове потръгват добре. Както и част от уредените. Защо да не се получи и с брак по задължение? Брак по изгода? Или политически? Не е непостижимо, Ратборн.

— Не и за теб — изръмжа той, — но ти си различна.

— Разликата е там, че докато растях се научих, че ако искам нещо трябва да го постигна сама. На теб и лейди Ратборн, не ви се е налагало. Не казвам, че сте били безотговорни. Трябвало е да

положите повече усилия. Особено тя. Мъжете са трудни същества и въпреки това доста жени, дори и най-безволевите, рано или късно съумяват да ги опитомят.

Последва кратко, тягостно мълчание, след което той се разсмя, а тя почувства как потисканите ярост и печал се стопиха.

— Ти си поразителна жена. Излях душата си пред теб. Разкрих ти срама си, а ти се шегуващ.

— Имаше нужда — отвърна Батшеба. — Обрисова картината на брака си в твърде тъмни краски. Много жени ще са предоволни, ако имат съпрузи, които ги пренебрегват. За предпочитане е пред възможността да бъдат унижавани, изоставени или бити. Макар да не си бил безупречен съпруг, според мен далеч не си бил и най-лошия.

— Просто посредствен — заключи той. — Голяма утеха.

— Това е проблема, когато вярваш, че си център на вселената.

— Аз не...

— Ти си като крал на собствена малка държава. Използваш властта си за добри каузи, затова си обременен с грижи. Не е лесно да си образец. И тъй като си безупречен, грешките ти те терзаят много повече, отколкото обикновените, склонни да грешат хора. Имаш нужда от някого, който да те развесели. Трябва ти Тачстоун.

— Тачстоун?

— Шутът от „Както ви харесва“.

Бенедикт я погледна.

— Ясно. И ти си се назначила на тази длъжност?

Тази и някои други, помисли си тя. Спътница, любовница, клоун. Най-вече клоун.

— Да, *милорд* — отговори Батшеба — И трябва да ми позволиш да говоря свободно. Това е привилегията на придворния шут, *Ваше Величество*.

— Сякаш бих могъл да те спра да говориш и правиш това, което искаш. Но все пак ще те *помоля* да не се обръщаш към мен с *Ваше Величество*, а още по-малко пък с *милорд*. Поне веднъж да не се налага да съм *милорд*. Ще ми е необходимо ново име за този етап от пътуването. Ще бъда... — замисли се той — мистър Дашууд.

— Аз ще съм мис Дашууд, сестра ти.

— А, не, няма да стане. Нима искаш отделна стая в странноприемницата?

— Ти не знаеш, какво искам аз.

— Напротив, знам. Както ще разберат и всички останали. Никой няма да повярва, че сме брат и сестра.

— Преди повярвах — каза тя.

Той зави към двора на невзрачна странноприемница.

— Това беше *преди* — отвърна ѝ Бенедикт. — Сега е невъзможно да скриеш страстното си желание към мен.

Той нямаше представа, колко чувства крие Батшеба и че страстта е само една малка част от тях. Тя вирна брадичка и каза:

— Това беше *преди*. За кратко изпитвах объркани чувства...

— Ще се погрижим за тях.

— *Не, няма* — отговори тя тихичко. Само за два дни си бе позволила да се привърже твърде много. Той можеше лесно да се превърне в навик за нея. Ако трябваше да се моли за избавление, то трябваше да започне веднага. Щеше да е нещастна, да, но би било глупаво от нейна страна да си въобразява, че двете с Оливия някога биха могли да са щастливи в Англия. Можеше ли да открие място, на което призраците от миналото ѝ да не я последват?

Ратборн спря каретата и двамата от работещите в конюшната излязоха в добре осветения двор.

— „Лебедът“ въобще не е популярна спирка сред светското общество — обясни Бенедикт тихо, докато ѝ помагаше да слезе. — Ще сме единствените клиенти, които не са търговци. Идеалното място за нас. Доста от възрастните ми роднини живеят в Бат, а голяма част от останалите, го посещават от време на време. За съжаление, никой от тях не е чак толкова грохнал, че да не успее да ме разпознае.

Роднини навсякъде, помисли си тя. Политически съюзници и врагове — навсякъде. Всеки миг прекаран с нея, го излагаше на опасност.

Той я въведе вътре. Макар да не беше изискана странноприемница като тази в Рийдинг, „Лебедът“ в никакъв случай не бе занемарена или тясна. Спретнато облечена прислужница се поклони, преди да ги уведоми, че ще извика съдържателя.

— Може да е по-чисто и добре поддържано от по-изисканите странноприемници в областта — каза Ратборн — но никой с по-големи претенции няма дори да си помисли да отседне тук. Рискуват да се сблъскат с търговците, ако изобщо подозират за съществуването им.

Важното е, че сме в самия край на града, точно по пътя за Бристол. Взех си поука в Рийдинг.

Батшеба също бе станала по-предпазлива. Не беше сигурна как да постъпи, докато той не ѝ сподели за съпругата си. Лорд Безупречност не беше безгрешен. Когато се е оженил, той е допуснал сериозна грешка, която е можела да му коства възможността някога открие истинското щастие. Тя не възнамеряваше да бъде за него поредната, още по-голяма грешка. Той нямаше да възприеме нещата по този начин, разбира се. Ратборн бе свикнал да решава, заповядва и да поема отговорност. Беше галантен, но умееше и да се налага. Никога нямаше да ѝ позволи да действа както би решила, че е правилно.

Собственикът се приближи и както Ратборн бе предположил, се оказа любезен домакин. Да, разполагаше с подходяща стая за мистър и мисис Дашууд. Щеше да нареди да запалят камината, за да прогонят влагата. Междувременно дамата и джентълменът можеха да се оттеглят в частния салон за вечеря и освежителна напитка.

В този миг Батшеба видя решение на проблема си.

— С удоволствие — каза тя и погледна към Ратборн. — Прегладняла съм и умирам от жажда.

Бенедикт не възнамеряваше вечерята да се проточи с часове, надяваше се да я разсъблече възможно най-скоро. Обаче тя го разсейваше с истории от живота си, със своите родители скитници. Отначало той се забавляваше, тъй като Батшеба превръщаше безбройните им злополуки във фарс. Случките се лееха, виното също. Колкото повече се развързваше езикът ѝ от питиетата, толкова по-мрачни ставаха историите от детството ѝ и вече не му беше забавно. Постоянно се улавяше как свива юмруци и си налага да ги отпусне.

— Изумително е, че изобщо си добила някакво образование — каза той в един момент. — Изглежда никога не си се задържала достатъчно дълго на едно място, нито пък си разполагала с необходимите тишина и уединение за книги и уроци.

Наложи му се да използва целия си самоконтрол, за да запази гласа си спокоен. Родителите ѝ са били ужасни. Детството ѝ скандално. Същите *нежни грижи* би получила, ако бе израснала в сиропиталище.

— Осъзнах от съвсем малка, че не мога да разчитам на родителите си да ми осигурят образование, било то академично или морално — каза тя през смях. — Намирах си усамотено кътче и сядах с книгата. Научих се да ставам незабележима. Те забравяха за мен и ме оставяха на спокойствие... освен ако не им се налагаше да размекнат нечие сърце и душа. Изваждаха ме на показ, самата синеока невинност и разиграваха прочувствена сценка. Бях им особено полезна пред сърдитите хазяи. Беше ми омразно, но се научих да не развалям театъра. В противен случай трябваше да изтърпя плача на майка ми, както и речта за неблагодарните деца от Крал Лир на баща ми. — Притисна юмрук до челото си и изрецитира: — „Неблагодарност, ти демон със сърце от мрамор. По-ужасна и от морско чудовище, явила се в образа на собственото ти дете“ — вдигна чаша и отпи.

Методът не беше по-различен от този на родителите на Перегрин. Но колкото и да бяха заблудени, те вземаха интересите на сина си присърце. Бенедикт се съмняваше, че нейните родители някога бяха поставяли нечии интереси пред своите собствени. Той напълни чашите отново.

— Значи така си опознала Шекспир.

— Изучавах поета за самозащита — поясни тя. — Те избираха подходящи за тях части, аз удобните за мен. Постоянно играеха роли, нищо не беше истинско. Когато бяха любящи родители, беше поза — усмихна се на чашата в ръката си. — Обаче гувернантката ми беше неподправена в поведението си жена. Единственият ми пример за правилно държание. О, Джак също беше истински. Най-искрен от всички.

Бенедикт се надяваше Джак Уингейт да я бе оценил, както тя заслужаваше. Ако не е могъл да й осигури богатство, би трябвало поне да я е дарил с любов, преданост, нежност и признателност. Би било толкова лесно да й се даде всичко това.

Лесно, да, за всеки, но не и за най-големия син на граф Харгейт, на когото бе позволено единствено да преспи с нея, и то при условие, че след това ще се оттегли и ще я забрави веднага.

Батшеба наклони глава настрана, сякаш обмисляше нещо.

— Може би нямаше да оценя гувернантката си и Джак и на половина, ако животът ми не беше толкова... несъвършен — тя сви рамене и отново отпи от чашата.

Бенедикт също пийна и нареди да им донесат още една бутилка. Ако и той бе по-безупречен, нямаше да поръча толкова вино. Не беше въздържател, но рядко прекаляваше с алкохола. Мисис Уингейт обаче, беше човек на крайностите. А той не бе толкова съвършен, колкото би трябвало да бъде.

Колкото повече му разказваше, толкова повече искаше да научи за нея. Това може би щеше да е последният му шанс. Не че основната му цел беше да се просвещава. Беше мъж в крайна сметка и мотивите му бяха безсрамни, както на всички останали. Ако алкохолното опиянение можеше да заглуши угризенията ѝ заради това, че бяха правили любов и я накараше да се съблече по-бързо, то той нямаше нужда да бъде толкова безупречен и да не поръча още една бутилка вино. И още една.

Разказите продължиха. Но докато тя имитираше яростта и ужаса, в който изпаднали родителите ѝ, когато разбрали, че Джак е лишен от наследство, Бенедикт изпита отчайваща нужда да захвърли нещо по стената. По-точно някого. Баща ѝ, както и семейство Уингейт.

Пиха доста, а с напредването на нощта той осъзна, че тя му е нужна отпочинала, а не в безсъзнание.

— Достатъчно, мисис Дашууд — каза той и грабна чашата от ръката ѝ. Допи съдържанието и се изправи. Стаята се наклони леко. — Време е да лягаме. Предстои ни важен ден. Решения — и с трясък остави празната чаша на масата.

Тя се усмихна със същата усмивка, която може би Калипсо е използвала, за да държи Одисей в плен толкова години.

— Ето затова те харесвам, мистър Дашууд. Толкова си решителен, спестяваш ми всички тревоги.

— Ето затова те харесвам, мисис Дашууд — отвърна ѝ той. — Толкова си саркастична, спестяваш ми усилията да бъда тактичен и галантен.

Батшеба се изправи и се олюля.

— Пияна си, знаех, че трябваше да спра с поръчките по-рано.

— Аз съм ДеЛус. Нося на пиене.

— Съмнявам се. Ще те придържам за всеки случай.

Той заобиколи масата и я вдигна на ръце. Тя обгърна врата му и положи глава на раменете му. Сякаш точно там ѝ бе мястото.

— Много добре, но само за малко, докато се посъвзема. Не си забравил, че сте ни са горе, нали? Ако ме носиш по стълбите, може да се нараниш.

— Мога да те пренеса един етаж, дори ще ми останат достатъчно сили за някои други задачи, които можеш да ми поставиш.

— Хммм, чакай да измисля няколко.

Той я понесе към стаята и едва не събори Томас в коридора.

— А ето те и теб. На Мисис Дашууд ѝ прилоша малко и се притесних да не падне върху нещо или някого — Бенедикт се разсмя, когато си спомни как Батшеба грациозно се бе понесла към ръцете на изненадания, но не и възмутен, полицаи Хъмбър.

Тя притисна главата си към врата му и каза сподавено.

— Стаята... обеща да ме заведеш в леглото.

А, да. В леглото. Гола.

— Стаята — каза Бенедикт. — Къде ли е проклетата стая?

Не бе толкова просторна като тази в Рийдинг и леглото имаше два матрака, вместо три, но беше топло, сухо и уединено. Това бе всичко, от което Бенедикт се нуждаеше в този момент. Пусна Батшеба, огледа се и щом се увери, че всичко е наред — с изключение на пода, който се въртеше под краката му — нареди на Томас да се оттегли. Тя затвори вратата след лакея, заключи я и се приближи към Бенедикт.

— Искам те — каза Батшеба.

— Нали ти казах — отговори ѝ той. — А ти се оплакваше от временно умопомрачение и...

— Спри да говориш — нареди тя и сграбчи ревера на самото му. — Измислила съм ти задачи.

Плъзна ръката към панталона му. Възбудената му плът се изопна от напрежение. Батшеба се усмихна като сирена.

Той обхвана талията ѝ и я повдигна, за да достигне немирните ѝ устни. Не я целуна нежно или съблазнително, а пламенно. Тя обгърна раменете му и плъзна езика си към неговия. Вкусът ѝ се разля по тялото му по-силен от всеки опият.

Батшеба се изви назад, гърдите ѝ се отъркаха в неговите и обви крака около кръста му. Той заотстъпва назад, докато достигна стабилна опора. Облегна се, а ръцете му ровеха под роклята и фустите, докато не откриха покритото ѝ с фина коприна дупе.

Не спираха да се целуват. Страстни, настървени целувки, които го караха да усеща топлина и студ и го разпалваха отново. Никое омайно биле не бе силно колкото страстта ѝ. Тя го влудяваше, довеждаше го до безразсъдство, а той изпитваше удоволствие от това.

Развърза шалчето му, разкопча ризата, пхна ръката си под нея и докосна кожата му, положи дланта си върху лудо биещото му сърце. После я плъзна надолу, през корема му чак до колана на панталона. Той я държеше безпомощен в прегръдките си, докато тя разкопчаваше копчетата и плъзна ръка по бельото, издуто от пулсиращия му член.

Ратборн изстена и Батшеба прекъсна целувката.

— Сега — му каза тя. — Не мога да чакам повече. Пусни ме долу.

Той също не можеше да чака повече и я спусна мъчително бавно по възбуденото си тяло.

Батшеба го бутна към леглото, а той, разгорещен и замаян, падна върху него със смях. Тя съблече полата си, разхлаби бельото си и го остави да се свлече на пода. Отстъпи от купчинката коприна и се качи при него на леглото. Смъкна панталоните до коленете му.

Бенедикт надигна глава и се огледа. Изглеждаше толкова неприлично. Какво неудобство. Мъжествеността му бе гордо изправена, без оглед на всякакво приличие.

— Ботушите ми — каза той през смях — може ли поне да...

— Не мърдай — нареди тя и го възседна. — Остави на мен.

Лорд Ратборн никога не бе *оставял* нищо на жените — дори и в това отношение — но тя беше различна, сега не можеше, нито искаше да мисли.

Нежната ѝ длан го обхвана и започна да се движи нагоре-надолу, а той си помисли, че няма да може да издържи дълго и ще умре.

— Ще ме довършиш, Батшеба.

— Ти ме довършваш в момента — отговори му тя, като пое болезнено възбуждения му член в горещата си и влажна плът и го обгърна със сладни конвулсии.

Той извика нещо, не бяха думи, а някакъв див, животински звук. Тя се повдигаше и спускаше надолу отново и отново. Отначало бавно, изпращайки вълни на чувствена наслада по цялото му тяло. След това ускори ритъма, по-бързо, по-диво. Бенедикт гледаше красивото ѝ лице, докато сливаха телата си. Виждаше глада ѝ, като отражение на своя

собствен, усещаше удоволствието ѝ, такова, каквото никога не бе изпитвал досега. Тя се движеше все по-силно и по-бързо, наладата течеше по вените му, бликаше от сърцето му. Продължи да ускорява ритъма, до лудост, а той препускаше с нея, без да знае или да го е грижа накъде. Достигнаха до ръба и отвъд него, рееха се свободни и изпълнени с радост, после се спуснаха надолу и се потопиха в сън.

Когато Бенедикт се събуди сутринта, тя беше изчезнала. Чантата и дрехите му също, както установи малко по-късно.

ГЛАВА 14

Трогмортън, неделя 7-ми октомври

Батшеба се досещаше какво си мисли икономата. Името Уингейт със сигурност му беше познато.

Възстариият граф Мандевил, господар на тези земи и глава на семейство ДеЛус общуваше, макар и рядко, с граф Фосбъри, бащата на Джак.

Един трезвомислещ човек едва ли би търсил отговорност от *добрите* ДеЛус за нещо, което бе сторил някой от *ужасните*. Обаче граф Фосбъри не прояви никакво благоразумие, що се отнася до любимия му син. Този, на когото бе позволявал всичко, и който в отплата бе разбил сърцето му. Според графа, лорд Мандевил е трябвало да предотврати брака и да се погрижи Батшеба да замине някъде далеч от очите на Джак. Лорд Мандевил от своя страна смяташе, че граф Фосбъри не е бил способен да контролира сина си. Вследствие, отношенията между двете семейства бяха обтегнати.

Въпреки това си говореха, което означаваше, че икономът нямаше да прокуди дама, носеща името Уингейт... макар да бе пристигнала на кон, без да е придружавана от прислужница или коняр.

Батшеба можеше да измисли някаква лъжа за инцидент или нещо подобно, но бе наясно, че членове на висшата класа не обясняват действията си на никого, още по-малко на прислугата.

Тя едва удостои икономата, с един от онези безкрайно отегчени погледи, които бе виждала у Ратборн на моменти. Научи от гувернантката си как да гледа по този начин. Бенедикт, обаче, го беше превърнал във висша форма на изкуство.

Мисълта за него предизвика остро угризение, което тя смаза безпощадно.

— Лорд Мандевил не си е в къщи — каза икономът.

— А лорд Нортуик? — попита тя. Нортуик бе най-големия син на графа.

— Лорд Нортуик не си е в къщи — продължи икономата.

— Разбирам. Трябва ли да изброя всеки един член на семейството и наистина ли възнамерявате да ме държите на стълбите, докато го правя?

Това го накара да премигне. Извини се и я покани да влезе.

— Имам спешна работа — каза тя решително. — Всички ли са на църква, или е останал някой отговорен възрастен у дома, с когото мога да поговоря?

— Ще проверя дали някой си е в къщи, мадам — отвърна той и я прие в просторното преддверие.

Батшеба покрочи из него няколко минути и чу стъпки. Спря се и отново прие изражението, присъщо на Ратборн.

В стаята влезе млад мъж. Беше само няколко инча по-висок от нея и доста по-млад, малко над двадесет, предположи тя. Бе симпатичен и добре облечен, въпреки че личеше, че го бе сторил набързо. Сигурно току-що се бе събудил. Той или прислужникът му, бяха пропуснали да срещат гъстата му, кестенява коса. Имаше същите наситено сини очи, като на Оливия.

— Мисис Уингейт? Аз съм Питър ДеЛус. Видях ви да яздите насам. Приемете извиненията ми, затова че ви накарах да чакате. Кибъл каза, че е спешно. Надявам се... — той замълча, отмести поглед от нея и го насочи някъде зад дясното ѝ рамо. Тя погледна в същата посока. Завъртя се напълно и го огледа: портрет на военноморски офицер в цял ръст, с перука. Стил популярен през миналия век. Би могъл да бъде баща ѝ. С черна перука, щеше да е досущ като нея.

— Не е възможно това да е пралядо Едмънд — учуди се тя. — Казвали са ми, че всичките му портрети са изгорени.

Когато се обърна назад, видя младият мъж да прокарва ръка през косата си.

— Да кажем...

— Аз съм Батшеба Уингейт — представи се тя.

Никой от предците не изпадна от рамката си, таванът не се срути, за да пусне Велзевул, който да завлече Мистър ДеЛус със себе си в пъкъла.

Но Питър ДеЛус изглеждаше така, сякаш точно това се бе случило.

— Да кажем... — промълви едва.

Батшеба не го остави да довърши и махна с ръка.

— Уви, нямаме време за семейни спомени. Немирната ми дъщеря е избягала с единствения наследник на лорд Атертън. Оплепа го е в безразсъдния си план да открие съкровището на Едмънд ДеЛус, за което смята, че е заровено в основите на семейната гробница в Трогмортън.

— С-съкровище — заекна той. — Гробни...

— Преследвам ги от петък следобед — прекъсна го нетърпеливо тя, — но хлапетата ми се изплъзнаха. Трогмортън е обширен имот. Няма как да се предположи откъде ще се появят. А след като са вече тук, има безброй места, на които да се скрият.

— Вижте, нещо не ми е ясно. Дъщеря ви е избягала, за да се омъжи за сина на Атертън?

— Той е на тринадесет — отговори му нетърпеливо тя. — А Оливия на дванадесет. Не са влюбени. Те са деца. Ще ме придружите ли? Имам план да ги заловим, но ми трябва помощта ви.

В този момент Батшеба чу шум от колела на карета и конски копита. Затаи дъх, не можеше да е Ратборн. Ако изобщо успееше да я открие, това щеше да му отнеме часове. Беше сигурна също, че той ще я намрази за стореното.

Питър ДеЛус се спусна към вратата и се заслуша.

— Ох, стана тя, каквато стана, семейството се прибира от църква.

Един час по-късно.

Бенедикт си каза, че ще я удуши, когато я намери. Последиците от пиянството снощи не се отразяваха добре на настроението му. Главата му беше наковалня, по която Хефес, ковачът, измайсторил жезъла на Зевс, биеше с огромния си чук. Замаян, успя да се добере до входа за прислугата. Можеше да отиде до главния вход и да се представи... ако искаше да го изхвърлят от Трогмортън и да чуе гръмкия смях на местните глупаци, докато се приземяваше на задните си части.

Наложи се да заеме пари и дрехи, които не му ставаха, от Томас. Томас беше по-нисък и по-пълн. Освен това поради ограничените средства трябваше да понесе безкрайната и трудна езда на недохранен кон, което не се отрази добре на главоболието му.

На всичкото отгоре, трябваше да остави Томас в странноприемницата като гаранция, че ще плати сметката. Поне това да бе сторила проклетата жена.

Бенедикт извади късмет при главната порта. Нямаше представа какво е разказала Батшеба, нито за коя се бе представила и затова трябваше да се преструва на глупак. Попита дали господарката му е минала оттук. За щастие, явно днес не бе пристигнала друга жена, тъй като никой не го попита коя е господарката му.

Щеше да я убие. Но първо трябваше да я открие.

Изира същата роля и при входа за прислугата. Така успя да влезе без проблем в оживената къща.

— Дошъл сте за мисис Уингейт, ми се струва — се досети икономката. — Казаха, че била извън себе си, когато пристигнала. Не смятам, че ще ви обърне внимание. Със сигурност въобще не е търпяла мистър Кибъл. Отстъпил ѝ веднага, ми разказаха. Джоузеф каза, че никога не е виждал такова нещо. Разправя, че щяла да мине през мистър Кибъл, ако се опитал да ѝ попречи. А мистър Питър едва ли е забелязал нещо друго, освен лицето и тялото ѝ, нали?

— А те са необикновено красиви — каза лакеят, който влезе с поднос недокоснати сандвичи. — Затова той не може да откъсне очи от нея и само отваря и затваря уста като риба на сухо, сякаш не е виждал жена досега. Нямаше да е така, ако не го отглеждаха като в саксия и не го пускаха никъде другаде, освен на училище, където е срещал само пъпчиви и разгонени момчета като самия него.

Ратборн го изгледа хладно. Подобни думи нямаше да бъдат допуснати в помещенията на прислугата, в който и да е дом на семейство Карсингтън.

— Чу ли още нещо, Джоузеф? — го попитаха останалите вкупом.

— О, разказваше някаква оплетена история, от онези, по които се прехласват жените. Нещо за отвлечени деца и пиратско съкровище и как всички били в ужасна опасност — продължи Джоузеф. — Колкото до останалото, не можах да разбера нищо, тъй като другите жени се разкудкудякаха като кокошки, в мига, в който тя спря. Но лорд Мандевил току-що дойде с изражение на убиец — добави злорадо той. — Обзалагам се на петак с Джеймс, че старият дракон ще изхвърли тази улиčníца.

Бенедикт скочи от стола и се нахвърли на Джоузеф.

— Вън! — изкрещя лорд Мандевил. — Нито дума повече. Как се осмелявате да опетнявате този дом...

— Мандевил, нима не присъствахте на службата днес? — попита жена му. — Призоваваха ни към търпение и прошка, доколкото си спомням...

— Да простя на някой от тях и ще ни оберат до последното пени. Когато умрем, ще отмъкнат и погребалния ни покров. Това е измама! А вие сте доверчиви идиоти, ако повярвате. Синът на Атертън, как не.

— Съгласен съм, че разказът звучи съмнително, татко — отвърна лорд Нортуик отегчено. Той беше изискан, четиридесет годишен мъж, чиито проникателни сини очи не подхождаха на отегчения му вид. — Въпреки това, сме длъжни да изслушаме дамата.

— Дамата? — каза презрително баща му. — И тя разиграва сценки, както всеки от тях. Вие сте лековерни глупаци — проследи с поглед жена си, снаха си и внука си. — Всички знаят, че семейство Атертън са в Шотландия.

Батшеба едва запази самообладание.

— Лорд и лейди Атертън са в Шотландия — каза тя. — Синът им е в Лондон при чичо си, лорд Ратборн, както вече обясних...

— О, не се съмнявам, че сте *обяснила* с подробности — намеси се Мандевил. — Чудесен сбор от долни лъжи. Не че някой от останалите тук е достатъчно умен, за да го прозре. Жените в моя дом позволиха на добрите си сърца да надделеят над разума им — такива са си. А синът ми и внукът ми — глупаците, не забелязват нищо друго, освен вашата съблазън.

— Наистина, татко...

— Няма да ме измамиш Йезавел^[1] — продължи Мандевил, като пренебрегна изтънчения Нортуик, сякаш беше мрънкащо хлапе. — Имал съм си работа с рода ви и научих урока си. Познавам похватите и хитрините ви. По-скоро адът ще замръзне преди аз да...

Силен трясък в коридора накара всички да подскочат.

— Какъв, по дяволите, е този шум? — попита Мандевил. — Кибъл!

Кибъл се появи задъхан и с почервенияло лице.

— Моля да ме извините за безпокойството, милорд. Ще овладеея положението.

Последва нов трясък, като от счупени глинени съдове. Мандевил се запъти към вратата. В същия момент лакей в ливрея прелетя през прага и се приземи в краката на графа.

Батшеба затвори очи. Не, това не бе възможно. Отвори ги.

На прага се появи висока, тъмна фигура. Носеше дрехи, очевидно принадлежащи на някой друг. Сакото беше твърде късо, панталоните доста широки.

— Кой, по дяволите, е това? — изкрещя Мандевил.

Ратборн пристъпи напред.

— Аз съм...

— Брат ми — се намеси Батшеба. — Лудият ми брат Дерек.

Той я погледна смръщено.

— Не съм...

— Ти непослушно момче! Защо не ме изчака в странноприемницата, както ти казах? Не ти ли обещах, че ще се върна скоро?

— Не, не ми каза — отвърна Ратборн. Тъмните му очи проблеснаха. — Взе дрехите ми. Взе парите ми. Изчезна, без да кажеш и дума.

— Объркан си — каза тя. Погледна към дамите и завъртя показалец до слепоочието си. Обърна се към Ратборн и продължи търпеливо. — Обясних ти, няколко пъти, защо не бива да идваш с мен.

Лакеят на земята простена. Батшеба погледна към Ратборн с укор.

— Това е една от причините.

— Той те нарече уличница — оправда се той като обидено дете.

— Изпусна нервите си — смъмри го тя. — Какво съм ти казвала да правиш в този случай?

Последва напрегнато мълчание. В очите му се появиха пъклени искри.

— Да броя до двадесет.

— Ето, виждате ли? — тя се обърна към останалите. — Като дете е.

— Дяволски голямо дете — отбеляза лорд Нортуик.

— Мястото му е в лудницата! — изкрещя лорд Мандевил, почервениял от гняв. — Вън! Напуснете дома ми! И двамата или ще наредя да ви отведат и заключат. Ако още веднъж приближите имението ми, ще пусна кучетата да ви посрещнат.

Ратборн го изглежда. Мандевил отстъпи пребледнял.

— Дерек — извика Батшеба.

Ратборн я погледна. Тя вървеше към него, вирнала брадичка и изопнала гръб.

— Лорд Мандевил е объркан. По-добре да тръгваме, преди да е пострадал.

Премина бързо покрай него, излезе през вратата и продължи по дългия коридор. След миг долови гневни стъпки зад себе си.

Батшеба и Бенедикт яздиха в яростно мълчание докато преминаха през главните порти.

Малко след това тя избухна:

— Ти провали всичко!

— Всичко бе пропаднало още преди да дойда — каза Бенедикт, като стискаше зъби, за да потисне главоболието, което никак не се облекчи от отминалите събития. — Не мога да повярвам, че се представи пред роднините си и очакваше нещо различно, освен да те обиждат и изгонят.

— Справях се чудесно, докато сприхавия граф не се прибра — възрази тя. — Дамите бяха твърде любопитни, за да са груби, а господата...

— Не можеха да гледат гърдите ти и да мислят едновременно — допълни той.

— Можех да ги придумам, включително и ужасния старец, ако ти не беше се сбил с лакея. Щом се е налагало да се биеш, не можа ли поне да се постараш да не предизвикваш внимание?

— Страхливецът се опита да избяга — каза Бенедикт — не бях в състояние да прощавам. Разбираш ли, събудих се с адско главоболие, за да установя, че са откраднали дрехите и парите ми — той бавно си пое въздух. — Всичко ми е ясно. Да ме напиеш и прелъстиш бе част от пъкления ти план. Мислила си, че ще съм отпаднал и ще ми е твърде

зле, за да те преследвам. Както и че няма да се досетя къде би отишла. Явно ме считах за идиот.

— Единствено те напих нарочно — оправда се тя. — Проблемът е, че пих много повече, отколкото планирах, защото ти се оказа доста издръжлив. Нахвърлих ти се, тъй като бях много пияна. Но, да, наистина смятам, че се държиш като идиот. Позволи на похотта да замъгли разума ти. Почти щеше да кажеш на ДеЛус кой си, нали? Ако не се бях намесила, щеше да ги удостоиш с един от твоите погледи — За-Кои-Се-Мислите-Вие-Нищожни-Насекоми и да заявиш: Аз съм Ратборн.

Тя го имитираше толкова добре, че му бяха необходими неимоверни усилия, за да задържи смръщеното си изражение.

— Ти им разкри коя си. Изложи се на риск. Ако разберат, че не съм лудият ти брат Дерек, ще бъдеш съсипана.

Той едва не се задави от опита да не избухне, когато осъзна, че изведнъж се бе превърнал в побъркания й брат.

— Погубена съм вече — отвърна му. — Съсипана съм от деня, в който съм се родила.

— Ами Оливия? — попита той. — Бъдещето й?

— Не мога да й изградя бъдеще тук. Заблуждавала съм се, като съм мислила така. Ако искам да й дам възможност за приличен живот, трябва да я заведа в чужбина, където името Батшеба Уингейт не означава нищо за никого.

— Не мога да повярвам, че възнамеряваш да я върнеш към несигурното съществуване, от което се оплакваш постоянно — изкрещя той и потрепна, тъй като вика отекна болезнено в главата му.

— Така е, защото аз осъзнавам реалността, а ти не — каза Батшеба. — Преструваш се, че това е твоя живот, а всъщност са само няколко дни от него. Сигурно го възприемаш като забавна промяна. Както бягствата ти в миналото. Проблемът е, че вече не си малко момче, и за разлика от тогава, сега ще се изправиш пред тежки последствия, когато се прибереш. А ти трябва да се върнеш, Ратборн. Аз мога да избягам от Англия, ти не можеш.

— Не, няма да ти позволя да го направиш — заяви той.

— Искане ми се да си припомниш, че не сме в Средновековието и аз не съм ти васал — отвърна тя.

— Нито ще позволя да ми бъдеш жертва.

— Не съм...

— Ако не бях първородният син, щях да стана адвокат. Така или иначе съм участвал в много криминални разследвания. Научих се да събирам две и две. Мотивът ти е очевиден, момичето ми. Не съм сигурен дали идва от объркан майчински инстинкт или от предразположението на ДеЛус към драмата. Какъвто и да е източникът, защитата или саможертвата ти не са ми нужни. Самата идея е нелепа. Аз съм мъж, а не неопитен младеж. На тридесет и седем съм. По-добре да ме обесят, отколкото да се крия зад полата ти — Бенедикт я стрелна с поглед. — Какво ще правя *под* полата е друг въпрос, който с удоволствие бих разисквал някой друг път.

— Какво ти става? — извика тя. — Какво ще правиш, ако те разкрият?

— Каквото са направили предците ми при Хейстингс и Агинкорт — заяви той. — Каквото е правил брат ми Алистър при Ватерло. Щом други членове от семейството ми са могли да се изправят лице в лице със смъртта, без да побегнат, то аз със сигурност ще мога да посрещна подигравките и неодобрението.

— Но аз не искам да ти се случи, твърдоглавец такъв!

— Знам, скъпа. Осъзнах го, когато видях, че си взела дрехите и парите ми. Този израз на привързаност ме развълнува дълбоко. Но сега трябва да ми ги върнеш.

Дамите напуснаха всекидневната на Трогмортън Хаус, следвани от сина и внука на лорд Мандевил. Графът нямаше на кой друг да се кара, освен на прислугата, която също изчезна бързо. Така той остана сам и получи възможност да кипи на воля.

Докато дамите се оттегляха в ботаническата градина, лорд Нортуик и Питър ДеЛус огледаха щетите в коридора.

Два от столовете бяха прекатурени. Огромният дракон от китайски порцелан, който лорд Нортуик ненавиждаше, беше на парчета. Две уплашени прислужници вече помитаха пода.

Джоузеф, подпиран от Джеймс и Кибъл, куцаше към вратата, която водеше до помещенията на прислугата.

Лорд Нортуик дръпна сина си настрани.

— Трябва да ги последваш — му каза. — Дамата и нейният... брат.

Питър го погледна учудено.

— Сега — продължи баща му. — Нямаме и секунда за губене.

— Но дядо каза... но ти... ти не й повярва. Пролича си по начина, по който гледаше...

— Промених мнението си. Престани да губиш време и ме изслушай.

— Мисис Уингейт! Чувате ли ме, мисис Уингейт!

Бенедикт и Батшеба погледнаха назад.

Самотен ездач препускаше към тях.

Когато ги приближи, тя каза.

— Това е синът на лорд Нортуик, Питър ДеЛус. Какво ли има?

Спряха и го изчакаха.

— Съобщение — започна той задъхано. — От баща ми. Извинения. Не можа да дойде лично. Притиснат е от задължения. Но моли да се срещнете с него утре сутрин, в странноприемницата „*Кингс армс*“. Тук съм, за да ви заведа до там и да се погрижа да се настаните удобно. Татко каза... — младият мъж отмести несигурно погледа си от Батшеба към Бенедикт. — Татко каза, че ви вярва, и ще ви предложи всякаква помощ.

„Всякаква помощ“ включваше уреждане на стаи в странноприемницата, както и храна, която не само помогна на Бенедикт да се съвземе, но и подобри мнението му за ДеЛус.

Ратборн все още мислеше, че отзивчивостта им и е само повод, за да може да погледа копнеещо Батшеба, тъй като младият ДеЛус не можеше да свали очи от нея. И не се наложи да го поканят два пъти, за да се присъедини към тях за обяд. Той не побърза да си тръгне и след това.

Бенедикт реши да му отправи намек.

— Съжалявам, но ме чака път — каза той. — Прислужникът и каретата ни останаха в странноприемницата край Бат, а аз съм длъжен да се върна за тях. Трябва да се плати и на съдържателя. Сестра ми

тръгна набързо, разбирате ли, и в суматохата е взела моята чанта вместо своята.

— О, аз мога да отида до там и да сторя това вместо вас — предложи каза ДеЛус.

— В никакъв случай — намеси се Батшеба. — Не можем да искаме подобно нещо от вас.

— Ще ми направите услуга — успокои я младият мъж. — В противен случай ще умра от скука. Неделите в Трогмортън могат да бъдат убийствени. Дядо ходи с неохота на църква, но смята, че е негов дълг да служи за добър пример. Искане ми се да си стои в къщи и да позволи на дамите да го сторят, вместо него. Проповедите винаги се отразяват зле на настроението му. Все още се намери някой, който да го спре след служба и да го занимава с оплаквания, изисквания или нещо подобно и да забави прибирането му още повече. Освен това, преди службата дядо пости, въпреки че лекарят му постоянно му повтаря, че не е полезно за човек на неговата възраст. Така че докато се прибере вкъщи, вече е изгладнял като мечка, което не се отразява добре на нечие настроение — той се изчерви и добави: — Смея да твърдя, че така или иначе нямаше да ви приеме радушно. Но тъй като е неделя, нещата се развиха още по-зле.

Много добре казано, помисли си Бенедикт. Младият мъж успя да извини дядо си до известна степен, без да прозвучи пренебрежително, напротив, дори се усещаше нотка състрадание.

Бабата на Бенедикт, по бащина линия, имаше смъртоносно остър език и не проявяваше никакво търпение. На мястото на лорд МанDEVIL можеше да покаже по-добър самоконтрол, но нямаше да е много любезна.

На възрастните бяха позволени някои прищевки.

Ратборн си бе спомнил за това правило наскоро. Именно заради него се въздържа и не изхвърли лорд МанDEVIL през прозореца.

— Раздражителността на ДеЛус — каза Батшеба. — Очевидно тази семейна черта се забелязва у всички от рода. Свикнала съм.

— Притежаваш я — каза Бенедикт.

— Не бях аз тази, която хвърли лакея през вратата на всекидневната.

— Той беше низък човек — оправда се той. — Няма да се извинявам за постъпката си.

— Сигурно заради това татко реши да ви помогне — каза ДеЛус. — Той настояваше Джоузеф да бъде уволнен, но дядо... — Той го огледа с широко отворени очи. — Вижте, сър, вие въобще не сте зле с главата, в крайна сметка — и погледна обратно към Батшеба, озадачен.

— Мислех си, че семейството ти ще извини лудостта с по-голяма охота, отколкото гнева — каза тя.

— Сестра ми ме влудява понякога — каза Бенедикт. — По принцип съм напълно разумен. И като такъв, не виждам смисъл да пътувате до Бат, за да успокоите сърдития собственик и да утешавате разтревожения ми лакей. След това ще трябва отново да изтърпите досадното пътуване в обратна посока, по време на което ще се чувствате доста самотен, тъй като Томас не би и помислил да разговаря с вас. Въпреки това, ако не бързате да се върнете в Трогмортън, сте добре дошъл да ме придружите.

— Изглежда нямате нужда от мен — отбеляза Батшеба.

Бенедикт премигна. Очакваше, тя да настоява да тръгне с тях. Подготви се за неизбежна битка.

Но тя не показваше обичайните признаци, че е решена да направи нещо, което той не би искал. Лицето ѝ беше бледо и измъчено. Този ден явно я бе изтощил, реши той. Не само, че не си бе доспала, а и трябваше да понесе гнева на Мандевил, ведно със студенината и недоверието на останалите си роднини.

Добре се справи, помисли си Бенедикт. С високо вдигната глава. Не позволи на никой да я извади от равновесие. Държа се достойно, като истинска дама.

— Мистър ДеЛус и аз ще се справим без теб. Докато ни няма, скъпа сестричке, си почини добре. Следващите няколко дни ще бъдат истинско предизвикателство.

Тъй като Питър ДеЛус бе наел отделни стаи за предполагаемите брат и сестра, тя се видя с Ратборн чак сутринта на закуска, в частния салон на приземния етаж на странноприемницата.

Той се изправи, щом Батшеба влезе в стаята и изражението му се смекчи.

— Изглеждаш много по-добре от вчера. Страхувах се, че може да се разболееш след пиянството онази вечер, благородната ти

саможертва, срещата с лъвовете в бърлогата им и така нататък.

— Ти си най-неблагодарният мъж — отвърна тя. — Опитвах се да те спася от теб самия.

Той се засмя и се приближи към нея.

— Беше много мило от твоя страна — каза той и я прегърна, без да я притиска твърде близо до себе си. Само я погледна и ѝ се усмихна леко.

— Не съм мила.

Бенедикт я целуна по челото.

— Напротив. Също и порочна. Замайваща комбинация.

Приближаващите се стъпки го принудиха да се отдръпне от нея. Някой почука на вратата.

— Да, влезте — каза Ратборн.

Беше Томас.

— Лорд Нортуик е тук, сър.

— Да, разбира се. Очаквахме го. Не карай негово благородие да чака, Томас. Наясно си с това.

— Също така не искам да прекъсна нещо — измърмори Томас на излизане.

— И Томас ме смята за неблагодарник.

— Взимам си обратно всичко, което казах за него в петък вечер — каза Батшеба. — Томас е образец на съвършенство и истински светец.

— Така е, бедният човечец. Вчера ме е чакал по бельо през целия ден. Кое то е по твоя вина, между другото, но... О, лорд Нортуик. Добро утро, сър.

Негово благородие остана на прага за миг. След това свали шапката и разкри черната си коса, почти толкова тъмна, колкото на Батшеба, с изключение на сребърните нишки около слепоочията му. Беше с безупречна прическа и облечен по последна мода.

Влезе и затвори вратата след себе си.

— Добро утро, лорд Ратборн — поздрави той. — Надявам се ще бъдете достатъчно добър, за да ми обясните каква е причината за целия този маскарад?

[1] Царица Йезавел, жена на израилския цар Ахав, славела се с крайното си безчестие, разпътен живот и идолопоклонничество. Името

й се е превърнало в синоним за безчестност и порочност — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 15

Батшеба установи, че буйният нрав е присъщ не само за нейния клон на семейството. Вече знаеше, че *ужасните Делус* не бяха единствените, които можеха да впечатляват с драматизма си. Вчера бе прекалено развълнувана, твърде ясно осъзнаваше, че не е добре дошла и се опитваше да посрещне твърдо болката и разочарованието, за да успее да огледа внимателно заобикалящите я. Във всеки случай, Мандевил бе влетял като ураган, истинско Вестготско нашествие, и бе заел централно място на сцената.

Но бе забелязала Нортуик. Въпреки че бе казал само няколко думи и изглеждаше доста отегчен, тя бе усетила, че я изучава подробно. Без съмнение успя да я притесни много повече от открито враждебния си баща. Явно Нортуик не бе толкова глупав, колкото изглеждаше.

Тя седна на най-близкия стол, с лудо препускащо сърце. Знаеше, че Ратборн ще бъде разкрит рано или късно. Но да го очакваш, не беше същото като да видиш, че се е случило. Той, от своя страна, изобщо не изглеждаше притеснен.

— О, значи не се хванахте на историята с „лудия брат Дерек“.

— Знам, че Батшеба Уингейт няма братя и сестри — каза лорд Нортуик — а лорд Ратборн има няколко. Един от тях се казва Рупърт. Запознах се с Рупърт Карсингтън преди няколко години. Тогава той и един мой братовчед се скараха с някакви момчета по време на състезание по борба. Мистър Карсингтън хвърли един от нападателите си в коритото за водопой. Разпознах стилът на бой и силната физическа прилика. А сега ще бъдете ли така добър да ми разясните какво става, сър?

— Освен че не съм Дерек, с умственото разстройство, останалото е както разказа Мисис Уингейт вчера — отвърна Ратборн. — Търсим племенника ми и дъщеря ѝ. Седнете, моля ви. Нямаме нищо против да закусите с братовчедка си, предполагам?

Последва отекваща тишина. Някакъв вид изпитание или предизвикателство. Беше от онова мълчаливо разбирателство, което владеят мъжете. Език, който Батшеба не разбираше напълно. След това лорд Нортуик каза.

— Без да се засягате сър, но предполагам се изясни, че бих повярвал на *братовчедка си* толкова, колкото бих успял да преместя един от камъните в Стоунхендж.

Изражението на Ратборн застина. Явно *езикът на мъжете* не бе достатъчен и беше време тя да се намеси.

— Това е напълно достатъчно — каза Батшеба. — Лорд Нортуик не е длъжен да ме харесва или да ми вярва. Главната ни грижа е да открием децата.

— Точно за това съм тук — отвърна лорд Нортуик. — Дойдох, защото Мисис Уингейт каза, че момчето на Атертън е изчезнало. Знам, че един от синовете на лорд Харгейт е женен за една от сестрите на Атертън. Когато се появихте, сър, предположих, че вие сте този син. След като нещата стоят така, реших, че случката с изчезналия племенник е вярна. Въпреки това, остават още много въпроси. Чудя се, защо не се представихте и бяхте облечен странно? Не мога да си обясня поведението ви. Нищо не съвпада с това, което съм чел или чувал за лорд Ратборн.

Бенедикт не каза нищо, само го гледаше хладно. Не възнамеряваше да обяснява, дори на човек със същия ранг.

Лорд Нортуик сви рамене.

— Във всеки случай, главната ми грижа е момчето на Атертън. Никак не съм изненадан, че е бил заблуден от въпросното младо момиче. Скъпите ми братовчеди, неведнъж, са постъпвали по този начин и с други хора.

Включително и с теб, можеше да добави той, но само погледна красноречиво към Ратборн.

Бенедикт бе придобил отегчено изражение.

— Смятам, че най-важният въпрос е, накъде е поел племенникът ми и как най-бързо да го настигнем. Мистър ДеЛус каза, че искате да ни съдействате да разрешим този проблем, или не съм разбрал?

Лорд Нортуик отмести поглед от Батшеба към Ратборн. Стисна зъби и каза:

— Знам дълга си, сър. Разбира се, че ще ви окажа всякакво съдействие.

Лондон

Вдовстващата графиня Харгейт си легна много късно и се събуди много рано. Така, според внуците ѝ, успяваше да научи всичко за всеки, преди останалите. Обемът на кореспонденцията ѝ бе далеч по-голям от този на Крал Джордж VI, премиер-министърът му, и целият му кабинет взети заедно. Прекарваше по-голямата част от деня си в леглото, като четеше писмата и им отговаряше. Въпреки това ѝ оставаше достатъчно време да поклюкарства с приятелките си, известни сред внуците ѝ като „Харпиите“, да поиграе вист и да тормози семейството си. Рано следобед, в понеделник бе приключила частта с тормоза и нареди да извикат най-големия ѝ син.

Лорд Харгейт я завари в будоара ѝ сред огромни купчини възглавници. Облечена, както винаги, във величествения стил, популярен през младостта ѝ, включващ достатъчно коприна, сатен и дантела, за да се драпира два пъти катедралата „Свети Павел“ отвън и отвътре.

Той я поздрави с целувка и точно, когато попита за здравето ѝ, тя размаха писмо пред лицето му и каза:

— Не ме занимавай с глупости! В какво си се забъркал, Харгейт? Внукът ми е избягал с леконравна, чернокоса жена, дочувам. Сбил се е и е станал за смях по пътя за Бат.

— Източникът ти греши — отвърна каза лорд Харгейт. — Рупърт е на сигурно място в Лондон при съпругата си. Планират ново пътуване до Египет, скъпа. И двамата знаем много добре, че Рупърт няма да избяга с никой друг, освен с Дафне. Той е напълно...

— Не той — прекъсна го майка му. — Как може да си толкова глупав, Нед? Защо изобщо ще си правя труда да те викам, ако Рупърт е сторил нещо абсурдно? По-скоро бих те повикала, ако по някакво странно стечение на обстоятелствата направи нещо разумно. До колкото ми е известно, му се е случил веднъж, когато се ожени за умното, червенокосо момиче с хубава зестра. След това чудо, което ни споходи преди няколко месеца, не очаквам друго до края на живота си.

— Тогава твоят източник без съмнение е объркал някое от моите отрочета с един от братовчедите ни — каза лорд Харгейт. — Джофри заведе семейството си в Съсекс, за да посетят семейството на съпругата му. Алистър е в Дарбишър, където очаква раждането на внука ми. Дариъс замина, за да го подкрепя в трудния момент. Не е възможно някой от тях да се е озовал по пътя за Бат през последните дни.

— Пропускаш един син.

— Не може да имаш предвид Бенедикт — каза лорд Харгейт.

Тя му подаде писмото.

Батшеба се огледа наоколо със свито сърце. Трогмортън беше огромен. Обширни градини, оформени симетрично или несиметрично, обграждаха имението. От тях се преминаваше към голям парк, а отвъд него се простираха плантации и ферми. Дойдеха ли до тук децата, лесно можеха да останат незабелязани дни, може би и седмици, за Оливия това щеше да е лесно като детска игра.

Паркът беше гъсто залесен. Храмове, ротонди, руини, малки изкуствени пещери и какви ли още не скривалища осейваха пейзажа. Селска къщурка, използвана за пикници през лятото се криеше между елите. В края на езерото имаше рибарска колиба. Обширните земи бяха устроени не само за семейни забави, но и за големи събирания с много гости. Въпреки че лорд МанDEVIL и семейството му посещаваха Лондон за кратко, в никакъв случай не можеше да се каже, че страняха от обществото. Във вторник и четвъртък къщата бе отворена за външни посетители. Беше твърде лесно да се влезе в имението и да се броди из него.

Семейната гробница не беше част от обиколката и се виждаше само от определени места. Въпреки че се издигаше на възвишение в югозападната част на парка, дърветата наоколо я закриваха от погледите на простолюдието обикалящо къщата и градините, които се простираха от източната страна на имота.

В момента Батшеба, Ратборн и лорд Нортуик стояха встрани, на друго възвишение, издигащо се малко по-нависоко. Бяха пред Ню Лодж, постройка, датираща от времето на Елизабет, както ги уведоми

Нортуик. А Томас бе отишъл при гробницата да проучи местността. Можеха да го видят от възвишението.

Както Нортуик поясни, тук бе най-удобната позиция за наблюдение на мястото, където почиваха предците им. От тук гледката на Батшеба беше чудесна — римски храм, украсен със сложни орнаменти и резби. Няколко широки стъпала водеха до постройката, чиито покрив бе поддържан от коринтски колони. Широка алея се спускаше по възвишението и се разклоняваше в тесни пътечки. Една от тях водеше до Ню Лодж, обграждаше я и продължаваше надолу по склона. Друга пътека проследяваше контура на долната част на хълма, откъдето нови алеи криволичеха през залесения склон и стигаха до пътеката, заобикаляща езерото.

— Гробницата е сравнително нова — обясни лорд Нортуик. — Започнали да я строят няколко години след като Едмънд ДеЛус сменил професията си. Брат му Уилям и мой дядо, идвал често и стоял наоколо, за да наблюдава строителите.

— Чудесно място за тайни срещи — отбеляза Ратборн. — Кой се е срещал с любимата си тук, дядо ти, или черната овца на семейството — брат му?

Нортуик повдигна вежда.

— Ратборн е нещо като детектив — каза Батшеба. — Вещ е по отношение на престъпното съзнание.

— Не дразни лорд Нортуик — намеси се Бенедикт. — Знаеш много добре, че нямах предвид престъпно поведение.

— Стори ми се, че разчиташ мислите ми доста добре.

— Така е, защото си прозрачна — отговори й той.

Тя се извърна с пламнало лице.

— Просто изучавах местността — продължи с дълбокия си глас Ратборн. — Отдалечена е от имението и околните постройки. Считам, че Уилям е бил най-големият син. Аз също съм най-големият и от дете съм свикнал да защитавам по-малките си братя и сестри. Нещо като майчинския инстинкт на мисис Уингейт, който често е в разрез с логиката. Смятам, че Уилям се е ръководел от подобно бащинско чувство или задължение.

— Чух, че сте изключително умен — каза Нортуик. — Предположенията ви са правилни. Баба ми също вярваше, че Уилям и

Едмънд са се срещали тук. Тя казваше, че Едмънд е получавал големи суми в заем, които никога не е върнал.

— Това ми изглежда много по-вероятно от варианта Едмънд да е влагал в Трогмортън, както обича да си представя семейството ми — отбеляза Батшеба.

— Почти съжалявам, че ще осуетим плана на хлапетата — заключи замислено Ратборн. — Много бих искал да видя как ще разкопаят мястото. Ще бъде чудесна практика за Перегрин.

Бенедикт вече бе разяснил на Нортуик амбициите на момчето.

— Трябва да призная, че и аз съм любопитен — добави Нортуик. — Ако нямаше да докара апоплектичен удар на баща ми, бих окуражил децата. Искане ми се да знам с какво смятат да копаят. Но някой трябва да ги наблюдава, за да сме сигурни, че няма да съборят орнамент върху главите си или да се изтърколят по стъпалата. Вчера забелязах няколко пропукани камъка, които трябва да се огледат. Това не е единствената повреда в Трогмортън.

— Винаги има проблеми — съгласи се Ратборн. — Колкото и да е прилежен отговарящия за имота, все се налага да се отложи някоя работа за сметка на друга. Работната ръка никога не достига. Трябва да се има предвид и времето. Явно толкова е могло да се направи.

— Имате опит в управлението на имот, доколкото виждам — констатира Нортуик.

Ратборн се усмихна леко.

— Не ми позволяваха да бездействам. Баща ми ме приучи на работа още в ранно детство.

— В такъв случай разбирате опасенията ми — каза лорд Нортуик. — Инциденти могат да се случат винаги, без значение какви предпазни мерки сме взели. Проблемът е в това, че младите не са особено предпазливи. Ако се придържат към пътеките през деня, ще са в относителна безопасност. Но подозирам, че тези двамата ще се прокраднат нощем, което кара кръвта ми да се смрази.

— Никога ли не сте се измъквал нощем, когато сте бил малък, лорд Нортуик? — попита Ратборн.

Батшеба погледна към Бенедикт. Той не се усмихваше, но тя долови смеха в гласа му.

— Правил съм го и точно за това се безпокоя — каза Нортуик. — Казах на пазачите да държат кучетата завързани. Предупредих всички

да са предпазливи. Но въпреки това, ако някой се стресне през нощта, първо действа, а после мисли.

Да предупреди всички бе от първостепенна важност и забави срещата му с Батшеба и Ратборн. Лорд Нортуик се зае незабавно да уведоми персонала си, местните полицаи и почти всеки в околността. Дори изпрати съобщение до пазача на бариерата в Бристол.

— Предвидил сте всичко — каза Ратборн. — Вече дишам по-леко.

— Въпреки че се надявам лорд Лайл да е достатъчно разумен и да не влезе в имението през нощта, ще наредя някой да пази гробницата, след като се стъмни — допълни Нортуик. — Така ще можете да отпочинете. Ще намерите всичко необходимо вътре — той кимна към къщичката. — Прислужник ще ви донесе вечеря, докато останалите сме около масата. Лакеят ви ще се погрижи ли за останалото, или да изпратя един от нашите да му помага?

— Наистина, няма нужда да ни носите храна — каза Ратборн. — Можем да вечеряме и по-късно, когато се върнем в „*Кингс армс*“.

— Но вие няма да се връщате в странноприемницата — поясни Нортуик. — Приготвих Ню Лодж за вас. Нелепо е да губите време в пътуване напред-назад. Ще ви е далеч по-удобно, уверявам ви. Милейди и аз сме отсядали много пъти тук, когато къщата ни се е струвала като затвор.

Трогмортън Хаус имаше сто и петдесет стаи. Лорд Нортуик несъмнено е търсел уединение, което бе разбираемо. Дори и членовете на най-сплотените семейства си омръзват понякога. Изненадващото в случая бе, че е вземал съпругата си със себе си. Батшеба осъзна, че лорд Нортуик имаше романтична душа. И съпругата му бе част от романтиката. Той обичаше жена си и къщичката беше любовното им скривалище. Въпреки това, позволяваше на презряната си братовчедка да го омърси с присъствието си. Но тя нямаше време за подобни разсъждения.

Питър ДеЛус се появи, препускащ насреща им.

— Идват насам! — извика той. — Видели са ги тази сутрин при бариерата на Уолкот.

Първите капки дъжд закапаха докато Питър ДеЛус ги уверяваше, че Перегрин и Оливия, са в отлично здраве и настроение. Пътували с търговец, на име Гафи Типтън, познат на пазача на бариерата.

— Разпространили сме навсякъде — каза Питър. — С малко късмет, някой от нашите мъже ще намери Типтън и младите ви скитници още преди да е паднала нощта.

Малко след тези обещаващи новини лорд Нортуик и синът му си тръгнаха. Небето потъмня и дъждът се усили. Пренебрегвайки протестите на Батшеба, Бенедикт загърна раменете ѝ с палтото си. Дъждът се заизсипва като из ведро и ги принуди да влязат вътре. Така или иначе навън не се виждаше нищо. Семейната гробница бе изчезнала зад сивата завеса на пороя.

— Дотук с наблюдението — каза Ратборн и се отдръпна от прозореца. — Чудя се къде ли отиде Томас.

— Някъде на сухо, надявам се — отговори Батшеба.

— Не се съмнявам, че е усетил промяната във времето и е предприел разумни мерки. Той е човек от село — припомни си Бенедикт.

Тя свали мокрото палто и потрепери.

— Ще запаля огъня. Да се молим коминът да не пуши — каза той.

Коминът, както и цялата стара постройка бяха поддържани чудесно, за успокоение на Бенедикт. Той не си спомняше кога за последно му се бе налагало да накладе огън. И се надяваше обстоятелствата да са на негова страна.

Батшеба стоеше до прозореца. На каменната полица над камината имаше кутия с борина. Той я отвори, огледа предпазливо съдържанието с надеждата дървесината да е суха.

— След малко ще те стопля — обеща той.

— Не ми е студено.

— Трепериш — настоя Бенедикт и се зае да запали дървата.

— Сигурно е последствие от изненадата — отвърна тя.

— Каква изненада?

— Лорд Нортуик. Никога не бих предположила, че няма да се подчини на баща си.

— Нортуик не е дете. Мъж със здрави морални принципи ще постъпи както подобава. В края на краищата ще послуша съвестта си. Както многократно ми напомни, това не е средновековието. Мандевил може да изисква сляпо подчинение, но Нортуик не е задължен да му го даде.

Той се съсредоточи върху проблесналата искра.

— Не беше длъжен да позволи на порочната си родственица да омърси любовното му гнездо с присъствието си — отбеляза тя. — И двамата разбрахме, че е такава. Ти също долови нотката в гласа му, когато говореше за дамата си.

Бенедикт подухна нежно към треската. Малко пламъче възнагради усилията му. Внимателно приближи огънчето до разпалките.

— Чух — каза той, без да отделя поглед от трепкация пламък. Беше забелязал мекия тон, с който Нортуик произнесе *милейди*, и му завидя. — Може би моето безгранично съвършенство компенсира твоето безпределно несъвършенство. Или пък Нортуик е забелязал с какъв копнеж ме гледаш и се е смилил над теб.

— Не те гледам така — отвърна тя.

Бенедикт я погледна и повдигна вежда. Батшеба се отдръпна от прозореца.

— Имаш богато въображение — му каза тя и вирна брадичка. — Намирам те просто за поносим.

Подпалките пропукаха. Пламъците се надигнаха и бързо обгърнаха дървото. Огънят затанцува, издигна се нагоре, прасчеше и пукаше, а дъждът барабанеше по покрива и прозорците.

— Каква сладка лъжкиня си. Като Шехерезада, никога не мога да отгатна каква поразителна измислица ще съчиниш следващия път.

— Не съм...

— Погледни, красива принцесо — той се изправи и махна с ръка към резултата от работата си. — Запалих огън за вас.

Тя погледна към камината. След миг красивите ѝ устни се извиха леко.

— Какъв изискан огън само, Ратборн. С дърва. Колко разточително.

— Това е любовно гнездо — отвърна ѝ Бенедикт. — С дърва е по-романтично. Миришат по-добре от въглицата. Това тук не е по-разточително, от всичко останало наоколо. Забеляза плантациите, предполагам.

— Забелязах всичко. Знаех, че Трогмортън е огромен имот. Не очаквах обаче да е чак толкова обширен. Като малко кралство е.

— Както повечето големи имения.

— Никога не съм яздила през имение, в компанията на собственика, който да ми разкаже историята му и да ми разкрие плановите си за бъдещето — каза Батшеба — Това променя възгледите.

— Нортуик обича това място — отбеляза Бенедикт.

— А ти? Ти обичаш ли семейното ви имение?

— Имаш предвид грамадата в Дарбишър? Да, не съм равнодушен, въпреки че животът ми изглежда принадлежи на Лондон. Но в Лондон имаш само една къща. В провинцията, къщата е част от огромен свят, който се простира назад през поколенията. Накъдето и да погледна, виждам делата на предците си.

— Точно това ме порази днес. Големите имения винаги са ми се стрували като паметници. Никога не бях осъзнавала истински, че в тях кипи живот.

— Това е защото никога не си била част от подобно място.

— Но Едмънд ДеЛус е бил. Джак също — Батшеба поклати глава. — Представях си, че разбирам Едмънд, защото си мислех, че разбирам Джак. Всеки от тях е бил по-малкият син, живял в сянката на брат си. Всеки от тях е бил наясно, че никога няма да управлява семейното кралство. Били са дейни мъже, но твърде недисциплинирани за военен живот, където са могли да сторят велики дела и да станат герои. Вместо това са предизвикали грандиозни скандали.

— Сега обаче, не можеш да разбереш, защо са пожертвали всичко това — Бенедикт кимна към прозореца, където зад дъждовната завеса се простираха хиляди акри имот.

— Не знам какво да мисля — тя се премести по-близо до камината и седна на стола до нея, с притеснено изражение. — Ако бях израснала на такова място, щях ли да съм истински щастлива в две тесни стаички, в най-бедната част на града? Или препускайки от едно чуждо място към друго, за да се крия от тези, на които дължа пари?

— Според мен зависи от това, с кого споделяш стаите или кой бяга заедно с теб.

Батшеба вдигна очи и срещна погледа му.

— Не ме гледай така — му каза.

Бенедикт се приближи и коленичи пред нея.

— Как? — попита той, взе ръката ѝ и я положи в своята.

— Сякаш би живял така... с мен — отвърна тя.

— О, не бих. Нямах да мога. Не ми е присъщо. Аз винаги съм бил наследникът. Свикнал съм с изобилие, не с лишения. Не съм научен да бягам, а да отстоявам правата си. Обучен съм да съм устойчив, защото от мен зависят твърде много неща, разбираш ли? — и отново се загледа през прозореца. — Земите в Дарбишър, малкото ни кралство, стотици животи — без да броим добитъка.

Батшеба изучаваше дълго лицето му. Бенедикт не криеше нищо. Вече не беше сигурен дали може да скрие нещо от нея, дори и да искаше. Въпреки това, знаеше, че тя няма да повярва на онова, което вижда в очите му. И защо, след като той самия едва го вярваше?

Тя се предаде и с унила усмивка протегна ръка и леко погали лицето му.

— Не, ти си твърде интелигентен и отговорен, за да опозориш живота си и да причиниш нещастие на семейството си заради жена. Това е едно от нещата, които харесвам у теб, Ратборн. Въпреки че си доста небрежен, което ме безпокои.

Той извърна глава и целуна дланта ѝ.

— Научи се да броиш. *Интелигентен и отговорен* правят две неща. Кажи ми какво друго харесваш у мен.

Тя спусна ръката в скута си.

— Няма да изброявам. Списъкът със съвършенствата ти е твърде дълъг... а аз съм прекалено уморена.

Разтревожен той огледа лицето ѝ. Толкова ли беше бледа през целия ден? Преди малко трепереше. Да не би да е болна?

— Мислех, че си спала спокойно снощи. Не бях при теб, да те държа будна.

— Беше там, въпреки това.

— Притеснявала си се за мен. Колко пъти да ти казвам...

— Не ми го повтаряй — тя се изправи внезапно и се отдалечи. — Ти си безупречен, но имаш аристократично слабо място. Не съм сигурна на какво се дължи. Може би на това, че винаги е имало някой, който да ти проправя път. Може би това издига стената между теб и обикновените хора. Богатството и привилегиите могат да изолират дори и филантроп като теб, Ратборн.

— Това ми е известно. Не го ли казах сам преди малко? Не съм подготвен за обикновен живот, още по-малко бедняшки или скитнически.

— Ще бъдеш наранен — проплака тя. — Ето това не разбираш, и не знам как да те накарам да прозреш какво е. Онази пустота, която ще изпиташ, унижението, което трябва да понесеш. Не искам да узнаеш какво е. Не искам да бъдеш наранен, заради м-мен.

— Мило мое момиче — той се приближи до нея и я обгърна с ръце.

— Ето виждаш ли? — гласът ѝ се разтрепери. — Глупав мъж. Вече те е грижа за мен.

— Мъничко, може би.

— Доста си подхождаме — каза тя. — Това е проблема, колкото и невероятно да звучи.

— Истина е — продължи той. — Харесвам компанията ти почти толкова, колкото харесвам лицето и фигурата ти. Ужасно е да го осъзная, несъмнено.

Батшеба положи глава на гърдите му.

— Не съм достатъчно благородна, за да ти устоя, когато си наблизо — призна тя. — Трябваше да те отблъсна преди седмици. Знаех го. Бях сигурна, че ще ми донесеш неприятности. Но вече е късно да се вайкам — вдигна глава и го погледна със сините си очи, блестящи от непролети сълзи. — Това си казах и снощи. Важното сега е, че и двамата сме разкрити, и нищо на света не може да ни помогне да го скрием. Скандалът е неизбежен. Но, аз измислих начин, да намалим последиците.

— Знам какво ще кажеш, спести си го, изключено е.

Тя се отдръпна от него.

— В мига, в който открием децата, вземам Оливия и заминаваме.

— Няма да го направиш.

— Бъди разумен, Ратборн. Колкото по-бързо изчезна от очите ти, толкова по-бързо ще изчезна и от ума ти.

— Не и от ума ми.

— Не мислиш трезво, изслушай ме.

Той стисна челюст.

— Добре, слушам.

— Веднъж, свързани ли са имената ни, повечето хора ще предположат, че сме имали връзка. Обаче, ако замина, ще бъде съвсем мимолетна. В твой случай просто една незначителна грешка, в моя —

типичната за ужасната ДеЛус безнравственост. Ще има лек повей от клюки, които бързо ще бъдат изместени от следващия скандал.

Звучеше доста логично, проклета да е.

— Не съм чувал нещо по-идиотско — каза той.

— Не е така, напротив, напълно разумно е.

— Вече правихме любов, лудетино. Няколко пъти. Забрави ли, че бебетата имат нещо общо с това? Предлагаш да заминеш, кой знае къде, а може да носиш детето ми?

— Това е невъзможно. Използвай главата си, милорд. Нали си детектив. Бях щастливо омъжена цели дванадесет години, а имам само едно дете. Нещо да ти говори?

— Всъщност нищо. Аз не съм Джак Уингейт.

Тя се засмя и се върна до прозореца. Дъждът продължаваше да вали все така силно.

— Няма нищо общо с Джак. Зачевах няколко пъти и помятах.

— О! — възкликна той.

Почувства облекчение, заради нея самата. Раждането беше доста рисковано, дори и за привилегированите. Принцеса Шарлот, наследницата на трона, беше починала при раждане преди четири години.

Проблемът беше, че така и не се бе научил да се самозалъгва. Знаеше, че е твърде голям егоист, за да бъде облекчен. Наясно бе, че е разочарован. Разтревожен също, защото приемливите доводи се изчерпваха.

— Не можеш да заминеш. Не е добре за Оливия.

— Взела съм и това предвид. Може да е добре за нея, ако я заведа на правилното място — в една от немските провинции, където учителите са много стриктни.

— Батшеба.

— Нещо се мержелее в далечината, някой идва — посочи тя.

Бенедикт се приближи до прозореца и забеляза голямото неясно петно. Отиде до вратата и я отвори, преди новопристигналият да успее да почука.

Дъждът се стичаше по шапката и палтото на Томас, който стоеше на прага и държеше голям пакет.

— Изглежда дъждът ще продължи и през нощта, милорд. Ето защо донесох някои неща от къщата. Ще ви изпратят вечеря малко по-

късно, засега вземете тези сандвичи, чай и шишенце с нещо по-силно, в случай, че стане студено. Температурите спаднаха значително от сутринта досега.

Въпреки че мъжът не изглеждаше като полицаи от Боу стрийт, Оливия беше виждала доста такива, за да го разпознае дори и в пороя. Видя го да се промъква откъм конюшните. После застана на прага и изчака Гафи да повери коня на коняря.

Оливия и Лайл стояха под навеса на странноприемницата, на сухо. Но щом странният мъж се появи, тя грабна Лайл за ръка и го придърпа на тъмно.

— Какво има? — попита той.

Тя посочи към непознатия, който разговаряше спокойно с Гафи. Търговецът се намръщи, свали шапката си и се почеса по главата.

След това мъжът извади една монета.

— Бягай — каза Оливия. — Просто бягай.

ГЛАВА 16

Бенедикт гледаше как Батшеба се преструва, че яде сандвичите, а по-късно и вечерята. Междувременно седеше пред прозореца, гледаше навън, въпреки че дъждът не бе намалял и все още не се виждаше нищо. След вечеря, когато отново застана до прозореца, Бенедикт реши, че е време да се намеси.

— Тъмно е — й каза. — Дори и да спре да вали, няма да видиш нищо.

— Фенери — отговори тя. — Ако хората на лорд Нортуик открият децата, ще дойдат да ни кажат. Ще носят фенери.

— Ако дойдат да ни кажат, ще почукат на вратата. Ела, седни на удобния стол край огъня и си изпий чая. Спри да се притесняваш за децата. Опитай се да не мислиш за тях. Лорд Нортуик е наел компетентни хора, които претърсват околните села и Бристол.

— Открито издирване — каза тя, все още загледана в мрака навън. — Точно това се стремяхме да избегнем.

Безпокойството му се завърна.

— Какво те притеснява, мисис Уингейт? Къде е войнствената жена, която отказа да ме остави сам в издирването? Само не ми казвай, че неприятната среща с роднините ти те е пречупила. Отказвам да повярвам, че можеш да бъдеш победена толкова лесно.

Тя се извърна и за негово успокоение очите ѝ проблеснаха живо.

— Разбира се, че не. Те бяха просто студени и недоверчиви, точно както очаквах. Моля те, Ратборн, сякаш нещо подобно би могло да потисне духа ми — тя се изправи. — Изглежда ме бъркаш с някое от нежните създания, населяващи твоя социален кръг?

— Не всички са толкова крехки. Трябва да се запознаеш с баба ми.

Батшеба седна на един от двата стола с дебели възглавници, които Томас бе сложил до камината.

— Срегнах се с бабата на Джак и това ми бе достатъчно, благодаря. След сблъсъка със семейството му, един враждебен прием е

нищо.

Тя си наля чай. Бенедикт взе чашата си и се настани на другия стол край огъня.

— Трябваше да се досетя. Когато не са могли да накарат Уингейт да промени решението си, са се опитали да въздействат на теб.

Не бе помислил за това. Срещата с отчуждените ѝ роднини сигурно е събудила старите неприятни спомени. Нищо чудно, че се бе умислила така.

— Бях на шестнадесет — започна да му разказва Батшеба, загледана в чашата си, сякаш спомените се разливаха на дъното ѝ. — Всички имаха различен подход. Бабата ми казваше, че никога няма да бъда приета в изисканото общество. Докато в същото време Джак щял да съжалява за решението си. И ако съм имала късмет щял да ме изостави. Но ако съм имала нещастieto да остане с мен съм щяла да споделям нещастieto и горчилката му, докато смъртта ни раздели. Майка му само плачеше. Баща му разкъсваше съвестта ми на парчета. Имаше лели, чичовци, пралели, адвокати. Бях готова да се откажа от Джак, само и само да спрат да ме измъчват. Но той каза, че животът му няма да струва нищо без мен, а аз бях само на шестнадесет — момиче, Ратборн, просто едно момиче — и го обичах толкова много.

Какво ли е да бъдеш обичан толкова много, замисли се той? Що за мъж би потърсил такава любов, осъзнавайки, че единствено ще я обрече на същото нещастие и лошо отношение, които е трябвало да понесе като беззащитно момиче?

— Шестнадесет — повтори той, като се постара да запази гласа си спокоен. — Колко отдавна ми се струва. Бях съм съвсем различен тогава.

— Беше ли влюбен?

— О, да, разбира се. Кой не се е влюбвал на тази възраст? Ромео не беше ли на същите години?

Тя се усмихна.

— Разкажи ми за нея.

Не беше мислил за безумните увлечения на младостта от дълго време. Не си позволяваше да го прави. Считаше за глупаво да сравнява вълнението и идеализма на онези дни със скуката и недоволството, които го бяха обхванали като възрастен. Човек би се замислил, можеше

дори да прояви неразумност да копнее по нещо, което бе изгубено завинаги.

Въпреки това спомените не бяха изчезнали. Само чакаха да бъдат повикани. Той ги освободи пред нея, както бе направил и с много други неща.

Разказа ѝ за красивата сестра на свой съученик, която откраднала сърцето му, когато бил на шестнадесет. Разбила го и отмъкнала всичките му причини да живее... до след месец, когато срещнал друго красиво момиче.

Докато разказваше случките, съзнанието му се проясни.

Любовта тогава е била внушителна, плашеща, омайна. И толкова болезнена. Тъй като не си беше позволявал да се лута сред младежките си спомени, беше забравил за болката. Спомените оставаха, но чувствата бяха смътни, отдалечени. Сега ученическите му увлечения изглеждаха несъществени като сън, въпреки че тогава са му се стрували достатъчно истински. Всичко избледнява... Младата любов. Младежките мечти. Тъгата също заглъхваше, както и вината, която често я съпровождаше.

Не бе обичал Ейда. Когато се бе оженил за нея, вече беше убеден, че романтичната любов е само в стиховете и театъра, но не и в истинския живот. Сега се питаше, дали бе спрял да вярва, защото не бе срещнал някоя, която да разпали силни чувства у него. Въпреки това, бе имал чувства към съпругата си, макар да бяха оскъдни. Смъртта ѝ бе ужасен удар, и го бе оставила напълно объркан за дълго. Беше толкова ядосан — отначало на нея, после на себе си — когато започна да осъзнава какво се бе случило между тях. Въпреки това, само след две години, дори и тази изгаряща вина бе изчезнала.

Каквото и да чувствам към Батшеба Уингейт също ще избледнее, каза си той. Времето, прекарано с нея беше блян, само един миг от живота му. Няколко странни, трепетни, необикновени дни. Грешка. *Кратко увлечение*, както го наричаше тя. Мимолетна прищявка. Нещо незначително. Трябваше да го приеме така, за собственото си добро.

Изглеждаше и звучеше весело, докато разкриваше младежките си трепети. След това я позабавлява с многобройните романтичните катастрофи на Алистър, безумните забежки на Рупърт. За контраст, добави трезвият Джофри, който, за разлика от останалите, още като

момче бе направил избора си, никога не го промени и се ожени за братовчедка си. Кое то не бе изненада за никого.

Бенедикт разсъждаваше върху поведението на Дариъс и неговото бъдеще, когато едно дърво в камината изпука, разпръсна искри и го извади от унеса. Зачуди се колко ли дълго бе говорил.

— Добър слушател си — поде той. След това спря, за да я погледне. Бе положила лакът на облегалката на стола и бе опряла глава на ръката си. Очите ѝ бяха затворени, дишаше спокойно.

Той се усмихна печално. Планираше да я приспи, но не по този начин. Изправи се и я приближи. Взе я нежно на ръце и я отнесе в леглото. Свали обувките ѝ и я зави. Тя се размърда леко.

Горкото момиче, толкова е изморена, помисли си той. Бе изтощена до смърт от чакане и притеснения за всичко, включително и за него, най-вече за него. Наведе се и целуна челото ѝ.

— Не се тревожи за мен, скъпа — прошепна. — Ще се справя добре. Винаги съм успявал.

Монотонното ръмене на дъжда утихна и сякаш тишината я събуди. Или може би бяха сребристите отблясъци на нощта. Небето се бе изяснило и тя лежеше, окъпана в басейн от лунна светлина.

Батшеба протегна ръка, и още докато го правеше, знаеше, че той не е там. Топлината я нямаше. Тя потрепери, но не от студ. Не се бе чувствала толкова самотна, от онези първи мрачни месеци след смъртта на Джак.

— Проклет да си, Джак — прошепна тя. — Да не си посмял да ми се смееш. Хубава шега, би помислил ти, да допусна една и съща грешка два пъти.

Чу шум от съседната стая и се надигна. Предпазливи стъпки.

— Кой е? — попита тя.

— Скитащ отряд войници — се разнесе познат плътен глас. — Бандити и главорези. Вампири и демони — високата тъмна фигура на Ратборн изпълни вратата. — А може би съм само аз, тропам, докато се заблуждавам наивно, че се промъквам тихо.

— Ходиш насън? — учуди се тя.

— Мислех си, че ходя на... ъм... наяве.

— Каза ми да не се тревожа — напомни му тя. — Нервен ли си, Ратборн?

— Не крачех изнервено, ако намекваш това. Никога не го правя. Животните в клетка обикалят така. Джентълменът стои или седи спокойно.

— Не можеш да заспиш?

— Опитвам се да измисля как да постъпя с Перегрин, или по-скоро с родителите му — отговори той.

Скръсти ръце и се облегна на рамката на вратата. Бе заел беше същата, спираща дъха ѝ поза, както в Египетската зала, когато го видя за първи път.

— Бях забравила — каза тя. — Историята с дъщерята на търговеца очевидно няма да свърши работа.

— Смятам да направя сцена. Да ги изпреваря. Преди да започнат с превземките, аз ще закрача напред-назад, размахвайки юмрук и бърчейки чело.

— Обичаш това момче — каза тя.

— Да, разбира се. Иначе защо ще го търпя?

Той трябва да има деца, помисли си тя. Щеше да бъде добър баща. Тя не можеше да го дари с наследници. Бенедикт нямаше нужда от застаряваща любовница с увредена утроба. Трябваше му млада жена, която да запълни дома му с детски глъч.

— Ако искаш, мога да ти помогна да планираш сцена. Утре, докато чакаме нашите скитници.

— Вече е утре, всъщност. Последния път като погледнах джобния си часовник, беше един. А от тогава мина доста време.

— Значи е време да си лягаш — тя потупа с ръка по матрака.

— Разбирам. Това ли те събуди? Отчаяния копнеж по мен?

— Едва ли мога да го нарека така. По-скоро смътно усещане, че нещо не е наред.

— Огънят угасна и леглото е студено.

— Точно това трябва да е било. Е, ти си голям и топъл. Това ще разреши проблема.

Той се засмя.

О, как щеше да ѝ липсва този тих смях.

— Ратборн, нямаме много време, а ти го пропиляваш.

Той влезе в стаята, като сваляше по една от дрехите си на всяка стъпка. След минута беше гол, огромен, мускулест мъж, облян в лунна светлина. В следващия момент вече дърпаше завивките и я разсъбличаше безмилостно. Тя реши, че ще бъде бързо и шеметно, едно последно опияняващо безумие.

Но когато я съблече, легна до нея на една страна и я привлече с лице към себе си. Вдигна ръце и обхвана лицето ѝ, после ги плъзна надолу по шията ѝ, бавно по гърдите ѝ, талията и пъпчето, и леко между бедрата ѝ. Движеше дългите си нежни пръсти надолу по краката и после пое по дългия път обратно нагоре, сякаш искаше да я запечата в съзнанието си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, когато протегна ръце и вплете пръсти в косите му. После проследи формата на лицето му — благородния нос, силната челюст, мускулестите врат и рамене. Спусна ги надолу по твърдите очертания на тялото, което вече ѝ бе толкова познато, по стегнатия корем, тесните бедра и мъжествеността му. Тя се усмихна, при спомена за пиянската им вечер. Той си спомни също, Батшеба позна по намека в усмивката му. Тя продължи да гали дългите му мускулести крака, докдето стигаше и обратно, със свито от болка сърце.

Обичам те. Обичам те. Обичам те.

Бенедикт се приближи и я целуна. Спокойно и леко, после горещо и сладко, накрая отчаяно и необуздано. Тя преплете краката си в неговите, притисна се още по-близо и забрави за бъдещето. Остави ръцете си да блуждаят по тялото му отново и отново, сякаш искаше да го съхрани в ума си, въпреки че бе невъзможно. Вкусът, докосването, звуците — толкова мимолетни. Моментът. Това бе всичко, което щяха да имат — този момент.

Взимаше колкото може, наслаждаваше се и го поглъщаше с дълбоки, безкрайни целувки и нежни ласки. Докато най-сетне той изстена сподавено и я бутна по гръб.

Проникна в нея със силен тласък и светът се разби на парчета. Тя се надигна и обви крака около кръста му, обгърна раменете му с ръце, за да го държи колкото се може по-силно, колкото се може по-дълго. Той сграбчи главата ѝ и я целуна. Оставиха се на ритъма, докато страстта не замъгли мислите им и накара мъката и утрешният ден, особено утрешният ден, да изчезнат.

Остана единствено насладата да бъдат заедно. Позволиха на щастието да ги понесе нависоко. То милостиво ги потопа в съня, сгушени един в друг, под сребристата светлина на луната.

Никой не почука на вратата до сутринта. После се появи Питър ДеЛус, придружен от прислужник, който носеше кошница от кухнята. Беше рано, но се наложи Батшеба и Бенедикт да свършат със сутрешния си тоалет бързо. Нямаха време да си разменят и няколко думи насаме. Поне ДеЛус не ги свари в леглото. Томас, който беше буден от ранното утро, както винаги, бе забелязал сина на Нортуик отдалеч и предупреди господаря си навреме. Бенедикт беше наясно, че е безсмислено да се опитва да пази репутацията на Батшеба.

В крайна сметка Нортуик им беше предотстъпил любовното си гнездо, нали? Нито той, нито някой друг, който ги е видял заедно, щеше да се усъмни, че Батшеба Уингейт бе любовница на лорд Ратборн.

Въпреки това Нортуик се отнесе щедро и с уважение. Когато лорд МанDEVIL разбереше, той щеше да плати за това. Това беше проблемът, когато постъпваш правилно — със сигурност следва да заплатиш за стореното.

Един джентълмен е длъжен да постъпи правилно, както трябва и да приеме последствията.

Проклети правила, си помисли Бенедикт.

— Извинете ме, милорд — каза Питър ДеЛус.

Бенедикт го погледна неразбиращо, като се чудеше колко е пропуснал от разговора.

— Не разбирам защо се извинявате. Аз съм този, който е разсеян.

— Лорд Ратборн се беше замислил — обясни Батшеба. — Този смразяващ поглед не беше за вас, мистър ДеЛус. Вие просто се оказахте пред него. Хапни нещо, Ратборн. Няма да можеш да се концентрираш на празен стомах. Томас, негово благородие се нуждае от още кафе.

Всички се подчиниха на нарежданията на дамата. Тя седна от едната страна на малката маса. Двамата мъже се настаниха срещу нея.

— Докато мисълта ти блуждаеше, мистър ДеЛус обясняваше как неговите хора са изпуснали децата снощи — каза тя.

Той бе споменал за търговеца, припомни си Бенедикт. ДеЛус разказваше за Гафи Типтън, който неговите посредници бяха открили в една от странноприемниците, известна под името „Камбаната“.

— Той каза, че знаел, че децата са от добро семейство — продължи Питър. — Досетил се, че са избягали. Но нямал представа от кого. За едно бил сигурен, мъжете, които работят за лорд Нортуик били негодници.

— Накратко, Типтън не е съдействал — заключи Бенедикт.

— Трябваше да изпратим хора, които да гарантират за посредника ни, преди търговецът да се съгласи да говори.

— Освен това, моята скъпа Оливия ще разпознае полицаи, лихвар или разпоредител от миля разстояние — каза Батшеба. — Само един поглед ѝ е достатъчен и ще побегне. Никак не ме учудва.

— Трябва да ви се признае, приемате го много добре — отбеляза ДеЛус. — На ваше място бих полудял. Дори и сега исках да удуша посредника. Децата са били под носа му и ги е оставил да се измъкнат.

— Не той ги е оставил — каза Бенедикт. — Както напомних на мисис Уингейт преди няколко дена, нито племенникът ми, нито дъщеря ѝ се доверяват лесно. И двамата са интелигентни. И хитри.

— Татко побесня — призна ДеЛус. — Да заблуждаваш дядо не е най-лесната задача на света. Колкото повече време минава, толкова по-голяма е вероятността да се усъмни. А ако това се случи, ще разбере истината и ще вдигне изумителна врява.

— Учудвам се, как все още не е доловил нещо — каза Батшеба. — Лорд Мандевил изобщо не ми се стори грохнал. Умът му е достатъчно остър и въобще не изглежда омаломощен.

— О, в чудесна форма е, но напоследък все по-често оставя баща ми да се занимава с досадните дела — каза ДеЛус. — Дядо предпочита да ходи на лов или за риба и да се забавлява.

— Значи лорд Нортуик е свикнал да организира и управлява хората си — заключи Бенедикт. Той знаеше, че това не е често срещано. В повечето случаи главата на семейството настояваше да упражнява контрол над всичко, до последния си дъх. Което предоставяше на наследника много свободно време и безцелно лутане, до смъртта на бащата. Настоящият *крал* беше живо доказателство за недостатъка на този метод на възпитание, според Ратборн.

Методът на лорд Харгейт, от друга страна, беше да затрупва най-големия си син с отговорности. Защото, според него, дяволът създаваше работа за незаетите ръце.

— Татко нареди на нашите мъже да претърсят Бристол до основи — каза ДеЛус.

Бенедикт кимна.

— Логична постъпка. Проблемът е, че хлапетата са винаги там, където най-малко очакваш, че ще бъдат. Кога са ги видели за последен път?

— Гафи пристигнал в „Камбаната“ привечер — отвърна ДеЛус. — Изпратил децата да го чакат на сухо под навеса на странноприемницата, докато се погрижи за конете. Кое по принцип било задача на лорд Лайл, каза търговеца.

— Перегрин? — попита Бенедикт. — Племенникът ми му е коняр?

— Кротко, послушно и сръчно момче, според Типтън — каза Питър.

— Кротко и послушно — повтори Бенедикт. — Перегрин. Оставам без думи — той погледна към Батшеба. — Мислиш ли, че това е под влияние на Оливия?

— Шегуваш ли се?

Изведнъж, без предупреждение, в съзнанието му оживя сцената, сякаш се бе случила преди миг: изумително красивото лице се обърна към него. Сините, бездънни, поглъщащи очи, и присмехулната нотка в гласа ѝ, когато му каза, че се е опитвала да продаде Оливия на циганите.

Тогава ли се бе случило това? Бе пленен далеч, преди да го осъзнае? От този ден ли бе започнал да се променя света му, докато той глуповато си бе въобразявал, че е останал същия?

Но не беше същият и никога вече нямаше да бъде. Съмняваше се, че и Перегрин е останал непроменен.

— Типтън каза, че и двамата са му били полезни — продължи ДеЛус. — И той също бе изненадан. Снощи е отишъл да се погрижи сам за коня си, заради дъжда. Не искал да рискува и да простуди децата. Изпратил ги да чакат под навеса, на сухо. Не ги е виждал от тогава.

Бенедикт помисли.

— От центъра на Бристол до портите на Трогмортън пътя не е дълъг. Няколко часа пеша. Лесно могат да си осигурят превоз за някаква част от пътя. Дори и да вървят, или да се возят на най-бавната каруца, би трябвало вече да са тук.

— Мислите, че трябва да се съсредоточим в търсенето тук? — попита ДеЛус.

— Не ми се иска да се намесвам в работата на лорд Нортуик — обясни Бенедикт. — От друга страна той едва ли иска да пилее времето си, както и силите на хората си. А и колкото по-скоро се освободи от присъствието ни, толкова по-добре за всички.

Питър ДеЛус изрази несъгласие от любезност, както се очакваше. Бенедикт го прекъсна:

— Предайте любезно на баща си, че искам да говоря с него веднага, щом му е удобно.

Вторник следобед

— Не можем да минем през главните порти — каза Перегрин. Сграбчи Оливия за ръката и я задърпа в обратна посока, преди някой от Трогмортън да ги е забелязал.

— Ден за посещения е — възпротиви се тя. — Чу какво каза мистър Суейн. Вторник и четвъртък следобед.

Бяха прекарали нощта в магазина на мистър Суейн. В заложената къща по-точно. Тъй като това беше едно от малкото места, на които Оливия се чувстваше в безопасност. Перегрин не беше сигурен дали усеща същото. Но беше сухо, топло и определено не привличаха внимание. В тъмното магазинче влизаха само прогизнали и дрипави хора, носещи жалката си стока.

След петдневното пътуване, той и Оливия изглеждаха също толкова мръсни и раздърпани, колкото всеки бристолски несретник. Ако влезеха в някоя прилична странноприемница, щяха да предизвикат съмнение. Те можеха да отидат и в някоя по-обикновена, разбира се. Но тогава се излагаха на по-голяма опасност от тази, да ги залови полицай или детектив.

Само преди няколко дни Перегрин искаше да ги хванат. Но това беше преди. Сега беше доволен, че бяха намерили подслон за още една нощ. Нищо че беше мръсна заложна къща и трябваше да спят на пода.

Всичко това се случи благодарение на Оливия, която знаеше всичко за съдържателите на заложените къщи. Включително имената и адресите на половината от Лондон и на всеки един от Дъблин. Тя и мистър Суейн се позабавляваха добре, разказвайки си забавни случки и клюки. Без никакъв проблем, тя успя да разбере всичко, което ѝ бе необходимо за Трогмортън.

Това беше от полза, тъй като парка се разпростираше на хиляди акри площ, а те нямаха карта. Суейн обаче, беше посещавал празненства в Трогмортън два пъти и начерта груб план на мястото. Въпреки че не бе посещавал семейната гробница, я бил виждал от далеч и бе чувал, че изглежда като римски храм, с две статуи охраняващи стълбите. Така Перегрин вече имаше представа за разположението на гробницата.

— Не разбирам, защо да не можем да се промъкнем между тълпата? — попита Оливия.

— Защото няма да има тълпа — поясни Перегрин. — Това не е като издигането на въздушен балон в Хайд Парк или надбягване в Нюмаркет. Няма да има стълпотворение от хора, стичащо се през портите. Нито джебчии и книжари, просяци и проститутки между дамите, господата и семействата. Шепа хора може и да посетят имението днес, а те ще изглеждат прилично, за разлика от нас. Това не е като в Чатсуърт, където оставят всеки да обикаля както си пожелае. Дори и да успеем да минем през пазача на портата, ще бъдем наблюдавани постоянно и изгонени в края на времето за посещения — докато говореше, Перегрин я влачеше надолу по тясна, странична пътечка. — Главният вход не е единственото място откъдето може да се влезе. В крайна сметка, кой би накарал работниците в имението да превозват тор през главния вход — по същия път, по който минава и краля?

— Пази Боже — възкликна Оливия. — Някой ще трябва да запуши носа на Негово Величество. А позволено ли му е да го направи сам?

Перегрин пренебрегна думите ѝ.

— Трябва да има още няколко по-малки порти. Но озеленяването ги скрива, за да не развалят гледката от къщата на господарите.

Тя го стрелна с поглед.

— Никога нямаше да се сетя. Но аз не съм живяла в провинцията.

— Очевидно е. Ако беше... О, няма значение. Важното е, че аз съм експертът сега. Което означава, че трябва да замълчиш и да правиш каквото кажа.

Учудващо, но тя запази мълчание и го остави да води, сякаш беше разумен човек, а не побъркано момиче, което вярваше, че ще открие сандък със съкровище, заровено до предците си. Перегрин знаеше, че шансът да намерят пиратско съкровище в Трогмортън беше равен на този да срещнат еднорог. Не можеше да си представи как ще се доближат до гробницата, без да предизвикат внимание. Но от друга страна, никога не си бе помислял, че ще се добере от Лондон до Бристол само с шепа монети, като разчита единствено на находчивостта си и на тази на спътничката си.

Каквото и да се случеше, със сигурност щеше да е интересно. Приключение. До следващото може би щяха да минат години.

Батшеба гледаше тъжно към заоблачаващото се небе. Вятърът се усили и тя се загърна по-плътено с наметалото си. Стоеше недалеч от Ню Лодж в началото на пътека, която се отклоняваше леко в посока към гробницата. Тази част от парка беше гъсто залесена с дървета и високи храсти, на моменти пътеката се скриваше от поглед, за да се появи по-широка, като изкачваше склона към украсената постройка, в която бяха погребани последните няколко поколения покойници на ДеЛус.

Облаците се събираха над подобие на Римски храм, като се съгъстяваха и ставаха все по-тъмни. Тя си представи, че бяха демоничните духове на *ужасните* ДеЛус, които танцуваха лудо над костите на добрите. Въпреки че бяха само облаци, не предвещаваха нищо хубаво. Точно така изглеждаше небето и вчера, преди пороя, който ги накара да се приберат вътре. Надолу, на изток от Ню Лодж, се виждаха отблясъци от голямото езеро, през обграждащите западната му страна високи дървета и храсти. От източната страна се разпростираха множество храмове и изкуствени пещери, умело разположени, така че да се виждат само от определени места от пътеката. В южния си край езерото се стесняваше и преминаваше в

живописна стъпаловидна каскада, която се спускаше в реката. Кратките проблясъци на слънцето се отразяваха по водната повърхност, която през повечето време бе тъмна като небето.

Ратборн, лорд Нортуик и Питър ДеЛус стояха на разстояние, встрани от Батшеба и си говореха. От време на време поглеждаха нагоре и наблюдаваха небето. Въпреки че аристократичните им изражения не разкриваха много емоции, тя се съмняваше, че разговорът им е оптимистичен. Ако завалеше както вчера, децата щяха да потърсят подслон, а тук имаше доста места, от които да избират. Търсенето им щеше да се усложни, да стане много по-трудно, почти невъзможно.

Следобедът отминаваше. След няколко часа щеше да падне нощта. Още един изгубен ден.

Още една нощ с него, помисли си Батшеба. Искаше още една и още една. Толкова силно го искаше. В същото време се съмняваше, че би понесла дори и един ден. Отминалите часове бяха достатъчно тежки.

Подготвяше се за раздялата днес. Щеше да е силна днес. Не беше сигурна още колко дълго можеше да издържи така. Бе похабила нервите си за поредица от фалшиви тревоги. Три пъти хората на лорд Нортуик залавяха погрешка деца на арендатори. Един път се оказа, че обграждат избягало прасе, което се ровеше в храстите близо до руина на постройка от миналия век.

С крайчеца на окото си забеляза Ратборн да се отдалечава от другите и да приближава към нея. Нортуик и сина му поеха в обратната посока.

Тя отново погледна към облаците, спускащи се над храма.

— Нортуик ще изпрати хора да проверят последните слухове — до нея се разнесе тихия глас на Ратборн. — Една от местните жени смята, че е видяла децата покрай стената на изток от главната порта. Според други са били близо до северната. Казах му, че ще останем там, където сме. Няма смисъл да преследваме всеки слух. И без това е време за чай.

— Не съм гладна — каза тя.

— Бледа си и си премръзнала. Не хапна нищо на закуска, нито на обяд. Ако припаднеш точно когато бегълците се появят, хората ще те сметнат за едно от онези нежни създания, за каквото твърдиш, че не

си. Ще се почувствам безкрайно неудобно, предвид усилията, с които убедих Нортуик, че си решителна жена със здрави принципи.

— Било е напразно — отвърна тя. — Той никога не би повярвал, че някой от моя род знае какво са принципи.

— Но вярва, че си решила да напуснеш Трогмортън веднага, щом намериш дъщеря си — каза Ратборн. — Той се съгласи да ти осигури карета.

— Частна карета? — учуди се тя. — Да не си изгуби ума? Необходимо е само да ми заемеш пари за пощенската кола.

— Не. Ти не харесваш дилижанси. Много друсат и са претъпкани с пияни, повръщащи и паразити, забрави ли?

— Тогава някое местенце при пощенските пратки. Но моля те, само не ме отпращай с каретата на роднините ми.

— Не те отпращам аз. *Ти* го правиш сама. Заради благородните си принципи. Които трябва да уважа, проклета да си.

Тя се обърна и погледна красивото му лице, въпреки че ѝ беше трудно. Той имаше същото отегчено изражение, както в Египетската зала, но тъмния му поглед бе нежен. О, тя съзря привързаност в очите му, което бе още по-лошо за нея. Ако той беше наистина отегчен и отчужден, нямаше да ѝ се прииска да докосне лицето му.

— Как мислиш, че се чувствам? — попита тя. — В ръцете ми е красив, богат аристократ, а аз трябва да го оставя да си отиде.

— Въобразяваш си. Смятам те просто за поносима — пошегува се той.

— Представи си какво ми е — продължи тя. — Поглеждайки назад към поколенията от крайно неморалните си, безсъвестни предци ДеЛус, знам, че никой от тях не би се поколебал да съсипе живота ти и да те разори на всичкото отгоре. Защо и аз не мога да бъда като тях? Но не, точно аз трябваше да съм прокълнатата със съвест.

Той се усмихна.

— Никога няма да ти простя за това, Батшеба. За това и още много други неща. Ще ти бъда ядосан до края на дните си.

— Е, поне няма да ме забравиш — каза тя.

— Да те забравя? Ще те забравя лесно, както се забравя лоша кашлица. Лесно както... Проклятие!

Той погледна нагоре и дъждовните капки намокриха лицето му.

— Влез вътре — подкани я той. — Няма смисъл...

— Милорд — се разнесе вик недалеч от тях — Сър! Насам!
И двамата се обърнаха по посока на звука.
— Томас е — каза Ратборн и се затича към него.
Батшеба го последва.

ГЛАВА 17

Докато хората на лорд Нортуик претърсваха североизточната част на имението, Перегрин и Оливия се придвижваха в обратна посока. Висока стена обграждаше парка на Трогмортън, точно според очакванията на Перегрин. Тъй като собственикът на заложената къща им бе казал, че семейната гробница се намира в югозападната част на парка, точно натам се бяха насочили. Стигнаха до потока, за който им беше споменал Суейн. Заради валежите той бе пълноводен и мътен и се спускаше стремително по пътя си, за разлика от обичайното си спокойно лъкатушене.

Перегрин беше сигурен, че някъде би трябвало да има мост, а близо до него и порта, за да могат да минават каруци. Няколко ярда по-нататък, мостът се появи, както и очакваната порта, която не беше охранявана, а заключена.

Не беше проблем да я прескочат. Веднъж щом се озоваха в имението, продължиха да се движат по следите от каруците, които минаваха покрай оградната стена. Отначало гъстите дървета закриваха останалата част от парка, но след няколко минути, пътеката ги поведе нагоре и Перегрин забеляза фенерите на гробницата.

— Ето я! — извика Оливия.

Птиците в дърветата се разлетяха с крясък.

— По-тихо! — предупреди Перегрин. — Виждам я. Искаш целия свят да разбере, че сме тук ли?

Но тя вече бързаше по тясната пътека на хълма, която изглежда не беше ползвана особено често. Перегрин погледна към небето, след това я последва. Облаците го притесняваха. Но на този етап не виждаше смисъл да се връщат чак до Бристол само заради лошото време.

Можеха да се подслонят от дъжда при храма, помисли си той. Ако трябваше да пренощуват там, както изглеждаше, можеха да го направят в една от многото сгради, разпръснати из парка на Трогмортън. Перегрин се съмняваше, че всички са заключени. Не че

някакви катинари биха спрели Оливия. Видя я как се подхлъзва и побърза да я настигне.

— Внимавай къде стъпваш. Не виждаш ли, че земята е мокра? Глезена си ли искаш да счупиш?

Тя сякаш не го чуваше. Очите ѝ бяха вперени в гробницата.

— По-голяма е, отколкото си представях — каза тя. — И повнушителна. Сложили са купол на покрива, правоъгълна кутия отгоре и малка топка върху нея. Трябва да са закачили урните или гърнетата, или както там се наричат, във всеки ъгъл на покрива.

Украсата не изненада Перегрин. Това, което го учуди, когато стигнаха върха на хълма, бе колко уединено е мястото. Гробниците, които бе виждал, бяха построени, за да бъдат показвани и обикновено се издигаха над заобикалящите ги сгради. Въпреки че тази бе наистина внушителна, беше много усамотена, с малка полянка наоколо. Гъст плет от храсти и дървета я обграждаше почти изцяло.

— Това не е най-забележителната част — поясни Перегрин. — Очевидно, това е гърбът на сградата. Входът вероятно ще е под навес — той я поведе към предната част. — Много по-сложна изработка, виждаш ли.

Имаше голяма каменна стълба с балюстради, в края на всяка от тях стояха две каменни фигури, високи повече от два метра. Широка пътека водеше от стълбите надолу по склона и продължаваше нагоре по друг хълм наблизо. Дърветата скриваха изгледа към гробницата откъм имението. Перегрин предположи, че зад тях няма да има нищо по-различно, от обичайния хълмист пейзаж. Не можеше да е сигурен, обаче, тъй като зеленината закриваше всичко останало, освен тази част от пътеката.

— Мога да се обзаложа на всичко, че Едмънд ДеЛус е заровил съкровището в основите на една от статуите — каза Оливия, насочвайки вниманието му отново към гробницата. — Но под коя ли?

— Ако знаем кого изобразяват, можем да отгатнем — отвърна Перегрин. — Богове и полубогове, вероятно. Забавно е как толкова хора изпълняват стриктните си християнски погребения под езически символи. Сигурен съм, че поне един член на перството има гробница с формата на пирамида.

Оливия, съвсем очаквано, не се интересува от погребалните ритуали на британската аристокрация.

— Предполагам, че трябва да копаям и на двете места — каза тя и се огледа наоколо. — Едва ли някой ще забележи.

Перегрин трябваше да се съгласи поне с последното изявление. Ако Едмънт ДеЛус бе заровил нещо тук, не е било нужно да се притеснява, че ще привлече внимание.

Семейството на Перегрин притежаваше парк като този. Особеностите на пейзажа, интересни постройки и останалите неща, бяха изкусно прикрити сред дървета и храсти. По този начин посетителите се натъкваха на тях ненадейно, или успяваха да ги видят от разстояние, но само от подходяща позиция.

Основите на тази постройка се извисяваха почти два метра от земята. Който и да копае тук, ще бъде трудно забелязан, освен ако наблюдателят не стои на подходящото място.

Трябваше да се вземе предвид, че околните дървета не са били толкова високи и гъсти преди сто години. Хълмът сигурно е бил открит. Не че Оливия щеше да се замисли как е било преди век. Нея я интересуваше само къде би могла да намери някакви лопати. Може и кирки.

Когато Перегрин се наведе да поразгледа земята в основата на балюстрада, усети първите студени дъждовни капки. Изправи се.

— По-добре да се скрием под... Какъв е този шум?

Оливия се обърна в същия момент, в който го направи и той.

Някакъв мъж тичаше по пътеката на близкия хълм, махаше им и крещеше. Беше едва на сто ярда от тях. Перегрин погледна Оливия. Големите ѝ кукленски сини очи, срещнаха погледа му.

— О, не! — извика тя.

И на него му се искаше да изкрещи *НЕ!* Не беше готов да ги намерят. Още не. Не беше приключил. Трябваше му само няколко секунди, за да реши какво да направи. Наказанието му щеше да е ужасно. Беше си го заслужил. Грабна ръката ѝ и я повлече настрана от стълбите, към пролуката между дърветата.

— Бягай! — извика той. — Просто бягай!

Томас тичаше надолу по пътеката. Бенедикт се затича след него, точно навреме, за да успее да види как Перегрин сграбчи Оливия за

ръка и се шмугнаха в гората откъм страната на езерото, по най-стръмната част на хълма. Бенедикт не можеше да повярва на очите си.

— Спрете! — изкрещя той. — Полудели ли сте?

Но децата не се подчиниха.

Той пресметна набързо най-подходящият ъгъл, за да пресече пътя им и се втурна към близката пътека... С малко късмет, щеше да ги настигне, преди да отидат твърде далеч. Чу тръбенето на ловджийския рог. Сигналът, призоваващ останалите мъже, разпръснати из имението. Но не спря.

— Оливия! — извика някой. Беше Батшеба.

Ратборн не погледна назад. Реши да не губи време, да я убеждава да остане където е. Промушваше се през клони и прескачаше корени. Земята беше хлъзгава, покрита с листа и борови иглички. Тичаше, като се молеше тя да не върви след него, но знаеше, че вече го следва.

Моля те, не падай и не си чуни врата.

Надолу, по склона към езерото, пътеката се стесняваше. Храстите ставаха все по-високи и гъсти.

— Перегрин! — извика той — Оливия!

Никой не отговори.

Лоши деца. Само да му паднеха...

— Оливия! — гласът на Батшеба се разнесе някъде зад него.

Той продължи да тича. Дъждът се бе усилил, тясната пътечка се извиваше и криволичеше. Въпреки това беше много по-стабилна от мокрия терен, който гората предлагаше на децата. Дървета, храсталак и стръмна земя с хлъзгав килим от опадали листа и борови иглички.

Проклети хлапета! Ще ги удуша щом ги хвана.

Това бе последната му ясна мисъл. Кракът му се закачи в чепат корен и той полетя напред.

Пегрегрин чу виковете зад себе си. Чу и задъханото дишане на Оливия.

Една част от него искаше да спре, но друга не искаше, не можеше. Той продължи, въпреки че беше прогизнал и бе изгубил пътеката. Беше по-трудно, защото имаше по-малко дървета и повече шубраци. Дрехите му се закачаха в ниските клони, които го удряха през лицето. Той продължи да тича. Най-накрая стигна до пролука.

Спусна се през нея и твърде късно забеляза късата, стръмна дига и бурната вода в подножието на склона. Посегна към един клон, за да се хване, но се подхлъзна и падна с главата напред.

— Оливия! — извика той. — Внимавай!

Ръцете и краката му се пързалиха по хлъзгавата кал и Перегрин се озова в бушуващата вода.

Оливия беше на няколко крачки зад него и само след миг чу виковете му. Но вече летеше след Перегрин, размахвайки ръце. Докато се прекатурваше през ръба на дигата, ръката ѝ се блъсна в нещо грапаво и дебело, тя го грабна с двете си ръце и се задържа.

— Помощ! — изкрещя.

Ледената вода бушуваше под нея, влечеше я, а дъждът биеше по главата и ръцете ѝ, които започваха да изтръпват. Видя Перегрин да се бори с водите, докато течението го отнасяше.

— Лайл! — извика тя. — Перегрин!

Главата му изчезна под водата.

Томас пристигна малко след като Бенедикт падна. Лакеят му помогна да се изправи на крака.

— Мисис Уингейт? — попита задъхано Бенедикт, докато изтърсваше кални листа от лицето си — Къде...?

— Закачи роклята си в храстите — каза Томас. — Умолявах я да стои там и да покаже пътя на останалите. После побягнах, преди да успее да каже не.

Точно тогава чуха вика на Перегрин. Оливия изкрещя само след миг. Двамата мъже се втурнаха след виковете. Бенедикт се спусна през храстите и излезе на пътеката покрай насипа. Перегрин го нямаше. След малко бледо лице се показа над водата и сърцето на Бенедикт започна да бие отново.

— Помогнете му! — се разнесе плач от дясната му страна.

Той се обърна и видя момичето, хванато за клона на повалено дърво. Нещо бе задържало изгнилия дънер. Затова тя все още не бе повлечена от водата след Перегрин. През това време момчето се бореше с течението.

— Той е изморен, сър — каза Томас.

След около петдесет ярда щеше да попадне в каскадата и да си счупи врата, ако преди това не се удавеше. Бенедикт погледна към момичето. Всеки момент придошлата река можеше да повлече дървото, за което се държеше Оливия.

— Мога да преплувам, сър — предложи Томас.

— Не, продължи по пътеката край езерото, докато стигнеш до каскадата — каза Бенедикт и я посочи. — Опитай се да го пресрещнеш. Аз ще дойда веднага щом мога.

Още докато говореше, се спускаше по хлъзгавия склон на дигата и се опитваше да достигне до Оливия. Томас се затича към водопада.

— Не мен! — изкрещя тя. — Той ще се удави!

Бенедикт стъпи във водата и продължи към нея. Въпреки че беше леденостудена, калена и осеяна с отломки, тази част от потока не беше толкова дълбока, колкото Ратборн се страхуваше. Стигаше едва до кръста му. Но въпреки това течението беше изненадващо силно и го принуждаваше да пристъпва много по-бавно, отколкото искаше. Струваше му се, че са изминали часове докато извърви краткото разстояние до момичето.

— Не мен! — изкрещя тя. — Не мен! Казах ви!

— Тихо — каза Бенедикт. Откопчи вкочанените ѝ пръсти от клона, взе я на ръце и се заклатушка обратно към насипа. Повдигна я нагоре и я положи на мократа земя.

— Наранена ли си? — попита той, като се опитваше да не се задъхва.

— Н-н-не — отговори тя през тракащите си зъби. — К-к-казах ви. Спасете него.

Беше прогизнала. Водата се стичаше на вадички по лицето ѝ. Цялата трепереше. И беше бясна. Толкова приличаше на майка си.

— Стой тук — ѝ нареди Бенедикт.

— Да, да, само вървете, моля ви!

Бенедикт тръгна.

Докато настигне Томас, Перегрин вече бе опасно близо до водопада. Водата там обливаше главата му. Опитваше се да плува, но беше твърде уморен, а може би и ранен и течението го отнасяше към каскадата, до която оставаха само около дузина ярда. Томас се втурна към водата. Бенедикт го последва.

— Милорд — възпротиви се Томас.

— Трябва да направим верига — предложи Бенедикт.

Не се наложи да обяснява. Томас навлезе по-дълбоко във водата. Стиснал ръката му, Бенедикт напредваше към племенника си. С всяка стъпка навлизаше все по-дълбоко, водата стигна до раменете му. Течението щеше да го събори, но Томас го държеше здраво.

— Перегрин!

Бенедикт протегна ръка. Момчето се опита да я хване, но не успя и опита отново. Втория път пръстите им се докоснаха и Перегрин сграбчи ръката на чичо си. Малък клон се носеше покрай тях. Завъртя се на ръба на водопада и падна. Бенедикт с усилие запази равновесие, докато издърпа Перегрин далеч от каменния стъпаловиден водопад. Течението ги влечеше обратно, но Томас не отстъпи, въпреки че Бенедикт усети как ръката му трепери от усилието.

Струваше им се, че е изминала цяла вечност. А всъщност само за няколко минути Бенедикт успя да издърпа племенника си към плитките води. Искаше да го изнесе на ръце от водата, но момчето се отдръпна, когато наближиха ръба на потока и закрачи само. Изкатери се на калната пътека и рухна.

Бенедикт излезе от водата и се изкачи на пътеката.

— По-добре да те нося — каза той.

— Аз ще го нося — предложи Томас.

— Мога да ходя — задъхано възрази Перегрин. — Трябва ми само минутка, за да си поема дъх.

— Само минута, не повече — каза Бенедикт. — Оставих треперещата госпожица Уингейт нагоре по реката. Да се надяваме, че няма да настине.

Пегрин седна разтреперан. Стисна зъби и потърка лицето си.

— Съжалявам, сър — каза той.

— Ще съжаляваш много повече, отколкото си представяш — отвърна Бенедикт. — Но по-късно. Сега трябва да отидем при съучастничката ти в престъплението.

Откриха Оливия да чака там, където Бенедикт я беше оставил и още да трепери. Без да обръща внимание на неясния ѝ ропот, Бенедикт я вдигна на ръце и продължиха по пътеката. Тя беше цялата окаляна. Изгнили, вонящи растения се бяха закачили по нея. Перегрин беше в същото състояние.

Бенедикт знаеше, че не изглежда, нито мирише, по-добре.

— Н-някой т-трябва да го носи — каза тя, поглеждайки през рамото на Бенедикт към момчето, което се препъваше зад тях.

— Няма нужда да ме носят — възрази Перегрин възмутено.

— Н-н-нито пък мен — каза тя, с тракащи зъби и треперещи крака и ръце. Обърна се към Бенедикт — Ис-с-кам да м-ме пус-с-нете долу — и го погледна със същите големи и сини очи като на майка си, които се напълниха със сълзи. — Ис-с-кам при м-майка ми — каза тя и устните ѝ потрепнаха.

— Не се опитвай да го омилостивиш — каза Перегрин. — Не си хаби силите, да плачеш. Чичо не се хваща на такива номера. Той не е като останалите, да знаеш.

Както изглежда, чичо му май беше като останалите, тъй като малката магьосница бе докоснала струните на сърцето му и щеше да го разиграе, както си поиска, ако Перегрин не се беше намесил.

— Не се съмнявам, че искаш майка си — заяви Бенедикт, колкото можа по-хладно и равнодушно. — Въпросът е дали тя те иска.

Последното нещо, което искаше Батшеба, бе да стои и да чака.

Но малко след като Томас тръгна, роклята ѝ я спъна отново и щеше да я изпрати с глава надолу по хълма, ако не бе успяла да възстанови равновесието си. Не искаше да създава още проблеми на Ратборн. Затова чакаше с цялото търпение, на което бе способна и когато първата група мъже пристигна — начело с Питър ДеЛус — тя им показа по кой път бяха поели Ратборн и Томас.

Малко след като групата изчезна в шубраците, се появи лорд Нортуик, който тичаше надолу по хълма.

— Натам — каза тя, сочейки пътя.

Когато се завъртя, за да поеме в същата посока, кракът му се подхлъзна, той се наклони на една страна, после на другата, като се опитваше да запази равновесие. След това Батшеба ужасена наблюдаваше как полетя надолу, размахвайки ръцете и краката си. Търкаляше се през камъни и клони докато бе спрял от огромен рододендрон на около двадесет ярда надолу по хълма.

Батшеба вдигна поли и се затича към него. Той лежеше на една страна, без да помръдва. Тя коленичи пред него. Шапката му беше

паднала, а на лицето му имаше червена драскотина, но изглежда не кървеше.

— Милорд — тя нежно докосна рамото му.

— Проклятие — изруга той и отвори очи. Започна да се изправя и потрепери.

— Ще извикам помощ — каза тя и понечи да се изправи.

— Не ставайте глупава — той се надигна полека и седна, очевидно го болеше. — Не съм си счупил нищо — опита се да се изправи, но лицето му се изкриви от болка.

— По-добре не се движете за малко. Нека се уверя, че нямате нищо счупено. Ако сте спукали ребро, трябва незабавно да ви заведат в къщата. Мокър сте, а това не е добре. По-добре да извикам...

— Ще се оправя — каза той. — Съмнявам се, че съм счупил нещо съществено, освен гордостта си. Сигурно изглеждах като клоун.

— В такъв случай не сте добър клоун. Видях какво се случи и изобщо не ми беше забавно.

— Но тайничко в сърцето си се зарадвахте, нали? Коравосърдечният ви роднина — повален на земята.

— Не се радвам на подобни неща — отвърна тя. — Вие не сте коравосърдечен и сме само далечни роднини. Как може да ми е приятно неудобството ви, след като сте толкова мил с нас? Нека проверя ребрата ви.

— Изключено!

Вик прекъсна спора им. Питър ДеЛус бе изкачил хълма.

— Намерихме ги — каза задъхан. — Увити са в одеяла. Лорд Ратборн ми каза да побързам пред останалите и да ви съобщя, за да се успокоите, мисис Уингейт. Езерото преминава в поток в южния си край и децата изглежда са паднали във водата.

— Велики Зевсе! — каза лорд Нортуйк. — Надявам се, че не са били повлечени от водопада.

— Не, татко, не са стигнали толкова далеч. Лорд Ратборн и прислужника му са ги извадили. Всички са мокри и премръзнали, никой не е ранен, като изключим няколко драскотини и синини — той спря, осъзнавайки гледката пред себе си. — Татко, какво се е случило?

— Паднах — каза негово благородие. — Единият ми крак се схвана. Помогни ми, моля те. Мисис Уингейт заплашва да прегледа ребрата ми.

— Счупванията могат да бъдат коварни — каза тя. — Така почина съпругът ми. Постъпвате безотговорно. Трябва да ми позво...

— Питър, помогни ми да се изправя — каза Нортуик. — А вие, мисис Уингейт, по-добре насочете тревогите към детето си.

— Мистър ДеЛус каза, че тя не е ранена — отвърна Батшеба. — Във всеки случай, децата не чупят кости така лесно, както възрастните. Младите са по-гъвкави.

— Уверявам ви, никое от децата няма счупвания — каза Питър. — Обаче са мокри.

— По дяволите, Питър — подай ми ръка! — избухна баща му.

Питър протегна ръката си и лорд Нортуик се изправи с болезнено усилие, което не успя да прикрие напълно.

— Ето, така е по-добре — заяви той. — Ще се справя.

Батшеба се предаде. Мъжете са толкова упорити.

— Добре, но трябва да вървите много внимателно — посъветва го тя. — Ако усетите остра болка...

— Счупени ребра ли търсите отново, мисис Уингейт?

Тя се обърна по посока на гласа, дълбок и толкова познат. Ратборн си проправяше път през зеленината. Дъждът валеше по главата му и се стичаше по врата му на кални вадички. Държеше Оливия в ръцете си, увита в огромното му сако.

— Мамо — простена тя с възможно най-жалния си глас.

Веднъж и немирницата да изглежда виновна. Батшеба се зарече, че няма да ѝ прости толкова лесно.

— Оливия, мръсна си — каза тя строго и насочи вниманието си към Ратборн, който се усмихна разбиращо. — Лорд Нортуик преживя ужасно падане. Не иска да признае, че е наранен.

— Беше смешно, по-скоро — каза Нортуик. — Няма значение. Нека заведем децата в къщата.

Въпреки че не се движеше с обичайната си елегантност, изглежда не беше сериозно наранен. Така си мислеше тя, поне докато стигнаха пътеката, водеща към Ню Лодж. Вместо да се изкачи по нея, той пое по разклонението, което водеше в обратна посока.

— Знаех си — извика Батшеба. — Имате сътресение. Сигурна бях, че сте се наранил сериозно.

Нортуик се обърна и я погледна.

— Ню Лодж е на хълма — каза тя. — На запад, не на изток.

— Аз казах *в къщата* — отговори той. — Имах предвид Трогмортън Хаус, която е насам, мисис Уингейт. И точно по този път трябва да вървим.

ГЛАВА 18

Пренебрегвайки протестите на Бенедикт и Батшеба, лорд Нортуик изпрати сина си напред, за да подготви графа и да го просвети за самоличностите на посетителите им. След това с накуцване поведе измокрената и трепереща група към дома на предците си.

Лорд Мандевил и дамите стоически наблюдаваха как групичката преминава през коридора, оставяйки след себе си кални стъпки и недотам приятна миризма. Графът с радост щеше да изхвърли Батшеба и отрочето ѝ, но не би и помислил да се отнесе по същия начин с лорд Ратборн и племенника му. Бенедикт бе убеден в това, без значение колко зле изглеждаха и миришеха. Лорд Мандевил осъзнаваше задълженията си и щеше да ги изпълни, въпреки че щеше да скърца със зъби през цялото време.

Един джентълмен поставя на първо място дълга си, а след това собственото си удобство.

Вследствие на това, гостите откриха, че за тях бързо са приготвени горещи вани и проветрени стаи в крилото за гости. Прислугата се суетеше около тях. Пристигна лекар, за да прегледа Оливия и Перегрин, след това и Нортуик, по настояване на Батшеба. Негово благородие се възпротиви, естествено. Но съпругата и майка му застанаха на страната на Батшеба и той бе принуден да се съгласи, макар и не съвсем хрисимо. След няколко часа всички бяха чисти, сухи, стоплени и нахранени.

Бенедикт си каза, че няма от какво да се оплаква. Знаеше, че нямаше да може да се люби с Батшеба тази вечер, но се убеждаваше, че не е разочарован, защото не бе очаквал, това да се случи някога пак. Междувременно всичко останало протичаше чудесно, дори надмина очакванията му. Оливия не се беше разболяла и към двете с майка ѝ се отнасяха любезно и с уважение.

Каза си, че те вече не са негова грижа. Съсредоточи се изцяло върху Перегрин.

Батшеба и дъщеря ѝ споделяха стая в друга част на крилото за гости.

Лорд Лайл, макар да беше още момче, получи голяма спалня до тази на Бенедикт. Преди да си легне, Ратборн отиде да провери дали не е вдигнал температура. Откри племенника си буден, седнал на килима пред камината, загледан в огъня. Когато чичо му влезе, момчето бързо се изправи с изчервено лице.

— Трябваше вече да си заспал — каза Бенедикт и седна на един от столовете, които Перегрин бе пренебрегнал.

— Съжалявам, сър — отговори момчето. — Не можах да заспя, преди да съм се извинил, че ви причиних толкова проблеми. Нямах възможност да го направя, както подобава досега. Имаше толкова много хора наоколо. Но ако трябва да ви кажа цялата истина, както съм решил, тя е, че съжалявам само за това — той изпъна рамене и повдигна брадичка. — Ако трябваше да го направя отново, сигурно щях да постъпя по същия начин. Не можех да оставя Оливия да тръгне с Нат Дигърби. Той е идиот и побойник и му нямах доверие. Не можех и да я оставя да тръгне сама. Тя щеше да го стори, защото моето мнение не я интересуваше. Опитвах се да говоря с хората, както вие го правите, но ефектът не беше същия. Никой не ми обръщаше внимание. Едва се справях с нея, не я обвинявам, просто обяснявам нещата така, както ги видях.

Стоеше толкова сковано и очевидно се опитваше да си вдъхне смелост. Срещу болката и отблъскването. С други думи, подготвяше се да посрещне обичайната реакция. Той никога не е бил покорно дете. Родителите му го считаха за досаден в най-добрия случай, а в най-лошия за влудяващ. Бенедикт се зачуди, какво ли е да си на мястото на Перегрин. Възрастните или го избутваха от пътя си, или се опитваха да го смачат. Какво ли бе да растеш с усещането, че си насекомо?

— Разкажи ми какво се случи — подкани го Бенедикт. — От самото начало.

Момчето заразказва, отначало сковано, после осъзна, че чичо му го слушаше, а не го хокаше. Отпусна се и се въодушеви повече. Когато приключи, Бенедикт помълча известно време. Не се опитваше да го държи в напрежение. Просто беше безмълвен. Знаеше много добре

какво означаваха тези няколко дни за Перегрин и защо бе продължил. Дори и днес, когато бе обграден и нямаше никаква надежда.

Момчето изглеждаше неспокойно. Беше грубо да го притеснява още повече. Бенедикт преглътна буцата в гърлото си и заговори.

— Ще трябва да изпратя експресно писмо до родителите ти, въпреки че подозирам, че вече са уведомени и са на път за Лондон. Невъзможно е да се каже какво ще се случи. Нещата са... много сложни.

Бяха повече от сложни дори. Но *драмите са за сцената*. Великите страсти и скръбта, която ги съпътства, са присъщи на мелодрамата. В живота на един джентълмен нямаше място за тях.

Бенедикт отказа да размишлява за състоянието на сърцето си. Щеше да го понесе, така както бе издържал нещастния си брак. Никое от тези неща не засягаше Перегрин.

Това, което можеше да го засегне, бе назряващия скандал. Беше невъзможно някой да предскаже как ще реагират Атертън и съпругата му. Бенедикт се съмняваше, че ще го отхвърлят заради скандала. В края на краищата половината от приятелите им бяха обект на клюки.

Но можеха да предпочетат Перегрин да не остава при него, след като се превърне в любим образ за скандалните издания и карикатурата му се появи на страниците им. Може би, когато всичко затихнеше, Бенедикт щеше да успее да възвърне част от изгубената си репутация. Може би щяха да му позволят да взема отношение относно бъдещето на момчето. Това обаче беше най-несигурното *може би*.

Бенедикт се изправи.

— Ясната мисъл и оптимизма са трудни, когато човек е уморен. Лягай си, Лайл. Утрото е по-мъдро от вечерта.

Напрегнатото изражение върху младото лице се отпусна.

— Да, сър — каза Перегрин. — Благодаря, сър!

— Имай предвид, че изобщо не съм доволен от тайната кореспонденция — отбеляза Бенедикт, докато гледаше как момчето си ляга. — Нелепо е на твоите години. Абсурдно е за всяка възраст. Любопитни слуги постоянно попадат на тайни писма и после искат огромни суми, за да не ги публикуват. Това е част от комедията на сцената.

Перегрин потрепна.

— Знам за това, сър. Знаех, че трябваше да устоя, но просто не можах.

Настана кратко мълчание, през което Бенедикт се опита да потисне емоциите си и да възвърне самообладанието си.

— Като изключим това, поведението ти е било... приемливо — каза той.

— Наистина ли? — Изражението на момчето се изясни. — Не съм ви разочаровал?

— Ти си на тринадесет години. Трябва да се проявява снизходителност. Поне аз го правя. От друга страна, какво ще ти каже баща ми, когато се върнем в Лондон...

Очите на Перегрин се разшириха.

— Като се замисля, не трябва да се безпокоиш за лорд Харгейт — успокой го Бенедикт. — Той ще бъде твърде зает с нещата, които има да каже на мен, за да му остане дъх и за теб — потупа момчето по рамото. — Заспивай и се радвай, че още не си пораснал достатъчно.

— Лорд Фосбъри никога не е виждал внучката си? — учуди се лейди Нортуик. — Колко глупаво. Тя толкова прилича на Джек Уингейт.

— Но очите са на ДеЛус — добави лейди Мандевил.

Батшеба се изненада много, когато прислугата донесе съобщение от дамите, които питаха дали могат да ги посетят тази сутрин.

Сега, след като вече бяха тук, тя вече не беше толкова изненадана. Бяха любопитни за Оливия. А тя, това малко чудовище, седеше с цялата си невинност, докато прислужницата решише косата ѝ. На жената сигурно ѝ бе приятно, тъй като Оливия бе наследила разкошната коса на баща си. Меките червени къдрици не се заплитаха, като тези на майка ѝ.

— Сигурно така е най-добре — каза лейди Нортуик на Батшеба. — Ако Фосбъри я видят, могат да ви я вземат.

— Но тогава ще я отгледат с всички привилегии — се обади лейди Мандевил. — Една майка трябва да поставя бъдещето на детето си пред всичко останало.

— Вярвам, че съм го сторила — сухо отвърна Батшеба.

— Убедена съм, че е така — утеши я лейди Нортуик. — Може би, забравяте, че мисис Уингейт има само едно дете, майко. За тези от нас, които имат повече отрочета, би било по-лесно да се разделим с едно от тях.

— Атертън е дал единствения си син на Ратборн — каза лейди Мандевил. — Трябва да се жертваме за доброто на децата си. Лайл ще бъде отгледан превъзходно от семейство Карсингтън.

— Не смятам, че точно го е дал — обади се лейди Нортуик.

— Ако не е, трябва да го стори — заяви лейди Мандевил. — Далмей са прочути с несериозността си. Младият Атертън ще е безнадежден случай, ако не прекара по-голямата част от младостта си със семейството на Ратборн.

Застаряващата графиня се загледа в Батшеба с неразгадаемо изражение. След това каза:

— Именно майката на лорд Харгейт ме покровителстваше през първия ми сезон. И когато бях изправена през избора между няколко подходящи кандидати, тя ми препоръча лорд Мандевил. Задължена съм завинаги на нейно благородие.

Лейди Нортуик въздъхна леко. След това, като прилив, привлечен от луната, се отмести от свекърва си и отиде до Оливия.

— Не искам да притеснявам семейството на лорд Харгейт, нито да поставям вашето в неудобна позиция — каза тихо Батшеба на възрастната дама. — Ако лорд Нортуик не се притесняваше за здравето на Оливия, щяхме да си тръгнем още вчера.

— Къде смятате да отидете? — попита лейди Мандевил.

— На Континента — Батшеба едва сдържа треперения си глас. Беше по-трудно, отколкото си мислеше.

— За бога, чувам как стомахът ви къркори, мисис Уингейт — каза лейди Нортуик. — Майко, не трябва да бавим закуската им.

— О, аз не бързам — се намеси Оливия нерешително. — Една прислужница вече ми донесе шоколад. На сребърен поднос. С цвете. Беше красиво.

— Какво прекрасно дете — каза лейди Нортуик, като галеше леко косите на Оливия.

— Не, не е — отвърна Батшеба. — Молете се, да не ви омае.

— Мамо! — сините очи проблеснаха възмутено.

— Няма да останем тук, Оливия — отвърна ѝ Батшеба. — Можеш да пърхаш с мигли, колкото си искаш и да се преструваш на скромна, сладка и невинна. Напразно. Тръгваме веднага.

Лейди Нортуик погледна към Оливия, после към майка ѝ.

— Това сме ние, *ужасните* ДеЛус — каза Батшеба. — Сега вече ще знаете, в случай че срещнете още един. Можеш да престанеш да се възхищаваш на образа си в огледалото, Оливия. Време е за финалната ти сцена.

— Още не е — каза лейди Мандевил. — Вие с Оливия ще се присъедините към нас за закуска. Искам да я запозная с Мандевил.

— Това е ужасно! — прошепна Батшеба на Бенедикт. — Невъзможно е да я контролирам от такова разстояние. Пренебрегва всеки мой поглед. О, това е прекалено. Гледа го с разширени очи, сякаш е слънцето, луната и звездите.

Бенедикт погледна към Оливия, която седеше отдясно на лорд Мандевил, в другия край на масата, и както изглежда се възхищаваше на всяка негова дума.

— Точно така ме гледаше и ти — измърмори Бенедикт. — Мислех си, че е искрено.

— Разбира се, че не е така — отвърна тя. Искях само да те повъртя на пръста си. Смятам те просто за поносим. Можеш ли да разбереш какво казва?

Може би, защото това беше повече от семейно събиране, закусваха в трапезарията, вместо в утринния салон. Все пак, Бенедикт бе изненадан, колкото и Батшеба, когато графинята сложи Оливия от дясната страна на лорд Мандевил и отляво на лейди Нортуик. А посочи на Бенедикт и Батшеба да седнат заедно, в другия край на масата.

Домакинята разговаряше с Перегрин в момента. Той също гледаше към Оливия, въпреки че се стараеше да се държи прилично. За първи път Питър ДеЛус, който седеше до Батшеба, не я гледаше по онзи слисан начин. Той гледаше унесено към Оливия. Дори и лорд Нортуик показваше признаци на отстъпление.

Сега вече и Бенедикт видя къде е проблема и защо Батшеба се опасяваше, че дъщеря ѝ ще тръгне по лош път. Оливия беше не само

умна и хитра. Тя притежаваше силен магнетизъм. Комбинацията беше повече от опасна. Но тя не беше негов проблем, си каза Бенедикт.

— Мога само да кажа, че се старае да говори меко и свенливо. Безполезно е да се опитваме да разчетем по устните ѝ, защото си навежда главата. Господата също трябва да сведат глави, близо до нейната, за да я чуят.

Той се осмели да наклони глава към Батшеба. Взря се в копринената ѝ кожа и вдъхна аромата ѝ. Нямаше как да се доближи достатъчно близо, за да *отпие*, както копнееше. Можеше само да гледа розовината, покрила бузите ѝ и черната къдрица, която беше праметната зад ухото ѝ.

— Не трябва да ме гледаш по този безумен начин — прошепна му тя. — Ставаш за смях, Ратборн.

— Не ме интересува. Всеки тук знае, че съм обезумял.

Тя срещна погледа му и бързо се извърна, като продължи да рови из храната в чинията си.

— Никой не си мисли така — възрази тя. — Ако поддържаш достойнството си, всеки ще предположи, че съм била мимолетно увлечение.

— Ще поддържам достойнството си през остатъка от живота си — отвърна ѝ сдържано той. — Мисля, че имам право да изглеждам като глупак този път.

— Разбира се, че са глупости! — каза лорд МанDEVIL, достатъчно високо, че да прекрати всички останали разговори. — Какви фантазьорки сте вие жените.

Бенедикт погледна натам, точно на време, за да улови искрата в очите на Оливия.

— Татко ми каза, че има съкровище — заяви тя. — Татко никога няма да ме излъже.

— Оливия — предупреди я Батшеба.

— Не са глупости — Оливия присви очите си към домакина. — *Не наричайте баща ми лъжец. Той беше джентълмен.*

Перегрин я погледна.

— Само след секунда — измърмори той — и ще избухне като бомба.

— Всички знаем, че баща ви беше джентълмен, Оливия — намеси се Бенедикт с възможно най-отегчения си тон. — Очаквам

образовано момиче на дванадесет години да може да направи разликата между лъжа и теория или предположение. Ако ви убягва как да ги отличите, лорд Лайл ще бъде щастлив да ви поясни, след закуска. Засега нека насочим вниманието ви към основните правила на приличното поведение. Тъй като не се съмнявам, че баща ви и майка ви са положили старание да ви научат на това, предполагам сте претърпяла моментна загуба на памет. Може би искате да напуснете стаята, докато я възстановите.

Сините очи проблеснаха срещу неговите. Той я удостои с отегчения си поглед и продължи със закуската си. Тя погледна към майка си, но Батшеба гледаше него... сякаш той бе слънцето, луната и звездите. Оливия се извини и напусна стаята с вирната брадичка.

Настана тишина. Нарушиха я стъпки в коридора. Долавяше се уверено потропване на ботуши по мрамора.

Стъпките спряха и Бенедикт чу ниско боботене, след което възмутеното сопрано на Оливия в отговор:

— Лорд Ратборн ме отпрати от стаята, за да си припомня обноските.

Последва още боботене и стъпките отекнаха отново. Влезе икономът. Ратборн се напрегна.

— Лорд Харгейт — оповести Кибъл и бащата на Бенедикт влезе в стаята.

След закуската, на която Бенедикт се преструваше, че яде, лорд Харгейт поговори насаме с лорд Мандевил в кабинета на домакина.

Два часа по-късно, повикаха Бенедикт.

Откри Батшеба да крачи нервно в коридора. Тя спря веднага, след като го видя. Сърцето му също бе спряло, преди отново да забие неспокойно.

— Мислех, че си заминала — каза той. — Поръчах карета. Няма нужда да понасяш тази... досада.

— Не съм страхливка. Не ме е страх от баща ти.

— А трябва. Повечето разумни същества се страхуват.

— Отказвам да избягам и да те оставя сам да понесеш цялата вина — заяви тя.

— Няма да ме обесят. Няма дори да ме бие. Никога не ни е бил. Езикът му е много по-ефективен. О, и погледът. Един поглед е равен на хиляда удара. Но аз вече не съм момче. След разговора ще изляза леко замаян, вместо напълно смазан.

— Няма да му позволя да те прави нещастен.

— Аз не съм девойка в беда. Няма нужда да убиваш дракони заради мен, лудетино. Сега разбирам откъде Оливия взема безумните си идеи.

— Искам да се махнеш — настоя тя. — Отиди да пояздиш или се разходи. Остави това на мен.

— Помисли си отново. Мога да предположа какво си си наумила. Представяш си, как ще упражниш някоя от хитрините на ДеЛус и ще го примамаш. Ще го завъртиш на пръста си и ще му дадеш да яде от ръката ти. Нямах представа с какъв човек си имаш работа.

— Не ме е грижа що за човек е. Няма да влезеш сам в кабинета.

— Батшеба.

Тя почука на вратата, отвори я и влезе, като затвори зад себе си. Той чу как ключът се завърта в ключалката.

— Батшеба — повтори Бенедикт. Вдигна юмрук да удари по вратата, после спря.

Драмите са за театъра.

Обърна се и забърза по коридора.

Лорд Харгейт стана, когато тя влезе, изражението му бе учтиво. Гледаше със същия възпитан и сдържан поглед, с който я удостои на закуска. Дори не повдигна вежда, когато тя нахлу в стаята, нито като заключи вратата.

Батшеба разбра откъде Ратборн бе наследил загадъчността, височината и поведението си.

Но косата на лорд Харгейт беше кестенява и посребрена, не черна. Очите му бяха като тъмен кехлибар, пусти и безизразни, сякаш бяха направени от минерал.

Графът посочи към стола.

— Предпочитам да стоя права, милорд — каза тя. — Това, което имам да кажа, ще ми отнеме съвсем малко време. Искях само да поясня, че случилото се не е по вина на лорд Ратборн. Съзнателно се

изпречих на пътя на сина ви. Направих всичко възможно, за да го плена.

Негово благородие не каза нищо. Лицето му не й подсказваше нищо. Маска би била по-изразителна.

— Ратборн нямаше избор — продължи тя. — Не му дадох възможност да избяга.

— Всъщност — каза лорд Харгейт, — вие организирахте бягството на децата, така ли?

Въпросът я обърка. Беше репетирала речта си. Имаше достатъчно време. Въпреки това, не бе очаквала подобен развой. Беше твърде развълнувана, за да помисли над някои по-прости въпроси — очевидните. Трябваше само да представи нещата така, както всички вярваха, че са.

Реши, че не може да потвърди думите му. Това беше прекалено дори и за някой от *Ужасните ДеЛус*.

— Не, но използвах изчезването им, за да осъществя по-нататъшните си планове — каза тя.

— А те бяха...?

— Исках богат любовник.

— Толкова много мъже отговарят на изискванията за тази роля — каза негово благородие. — Защо Бенедикт?

— Защото е безупречен, което го направи по-предизвикателен — отговори тя. — *Ужасните ДеЛус* предпочитат да играят с високи залози.

— Така чух и аз — потвърди лорд Харгейт. — От това, което видях, сте победила. Щом нещата стоят така, съм извънредно озадачен, защо проваляте плана си, като ми признавате всичко?

— Мисля, че отговорът е очевиден. Отегчих се. Толкова много безупречност е уморителна. Искам да се махна, но се страхувам, че той ще ме последва и ще ми създаде неприятности.

Силно тупване наблизо я накара да подскочи.

Лорд Харгейт спокойно се обърна към прозореца. Изпълни го голяма, тъмна фигура. После прозореца се отвори и Ратборн прескочи през него. Затвори го след себе си, поизтупа се от листата и се обърна към баща си.

— Извинете ме, сър — заговори той. — Изглежда вратата на кабинета е повредена. Не можах да я отворя.

— Мисис Уингейт я заключи — поясни лорд Харгейт. — Искаше да ми каже, че те е използвала, но вече се е отегчила от безупречността ти и иска да замине. Притеснява се да не я последваш и да не ѝ досаждаш.

— Мисля, че мисис Уингейт е паднала и е ударила главата си — каза Ратборн. — Само преди десет минути я подтиквах да замине. Дори ѝ осигурих карета. Не иска да тръгва, за това говори небивалици.

— Дойдох при баща ти за пари — каза тя.

Ратборн я погледна.

— Батшеба.

— Трябват ми петдесет паунда, за да замина.

Този път веждите на лорд Харгейт се повдигнаха.

— Само петдесет? — попита той. — Обикновено са нужни повече. Сигурна ли сте, че нямате предвид петстотин?

— Ще имам предвид петстотин, ако се предполага, че носите толкова със себе си. Проблемът е, че не мога да чакам. Оливия започва да крои планове. За прислужници, копринени рокли и пантофки, за матраци с гъши пух и две дузини различни чинии по масата само на закуска.

— Не, Оливия търси лопата — каза лорд Харгейт. — Лорд МанDEVIL ще заведе нея и лорд Лайл до гробницата, за да копаят за съкровище.

— О, не — Батшеба се обърна към Бенедикт. — Какво му става? Не можа ли да разбере каква е тя?

— Момичето защити баща си, когато реши, че лорд МанDEVIL е засегнал честта му — обясни лорд Харгейт. — Реакцията ѝ го разчувства дълбоко. Мисля, че той ще говори с Фосбъри от нейно име.

— Не! — извика тя. — Ратборн, не трябва да му позволяваш. Семейство Уингейт ще ми я вземат, а тя е всичко, което и-имам.

Гласът ѝ се пречупи, тя също. Цялата тревога и болка, които бе потискала се надигнаха и я завладяха. Сълзите, които бе преглъщала толкова време, потекоха по бузите ѝ.

Ратборн се приближи към нея и я обгърна с ръце.

— Няма да ти я вземат и тя не е всичко, което имаш — каза ѝ той. — Имаш и мен.

— Н-не бъди г-глупав — изхлипа тя. — Н-не т-те искам — отблъсна го и набързо избърса сълзите си. — Искам п-петдесет паунда.

И дъщеря си. И тогава ще се махна.

— Съжалявам, но това е невъзможно — каза лорд Харгейт.

— Добре тогава. Двадесет паунда.

— Само двадесет? — възмути се Ратборн. — Толкова ли струвам за теб?

— Баба ти настояваше, че ще са много повече — каза лорд Харгейт. — Приятно ми е да разбера, че е сбъркала поне за това.

— Баба знае какво се е случило? — учуди се Бенедикт. — О, но защо питам! Разбира се, че знае.

— Кой си мислиш ми каза за лудориите ти по пътя към Бат? — попита баща му. — Получила писмо от шпионите си в Колнбрук. Не повярвах и на дума от него, разбира се. Поради някаква причина, майка ти повярва, обаче. Обзаложихме се. Сигурно си представяш как се чувствам, след като разбрах, че всичко е истина. Да науча точно от този интригант Пардю, че най-големия ми син е участвал в скандал на главен път! — с шайка пияници, посред нощ. Такива неща се очакват от Рупърт, естествено, но не и от най-големия ми син... който винаги е бил светъл пример, както за перовете, така и за братята си. От всички тях, смятах, че поне ти знаеш какъв е дълга ти, Бенедикт.

— Той го знаеше, докато не обезумя по мен и не загуби здравия си разум — каза Батшеба.

Хладният кехлибарен поглед спря отново върху нея.

— Тогава съм съгласен, че ще е най-добре, ако поемете по пътя си, мадам. Обаче ние с МанDEVИЛ решихме, че за да спестим всякакви недоразумения за в бъдеще, е най-добре дъщеря ви да разбере истината за съкровището на Едмънд ДеЛус. МанDEVИЛ предпочита да не я водите никъде, докато тя и Лайл не приключат с разкопките. Дотогава не мога да ви дам никакви пари. Постройката е голяма. Съмнявам се, че ще приключат до утре.

ГЛАВА 19

Оливия и Лайл се прибраха след здрач мръсни, уморени и отчаяни. Дори и ароматизирана вана и двете прислужници на разположение не я разведриха. Ровеше из яденето, което прислужник в ливрея ѝ донесе върху сребърен поднос, допълнен с цветове от златни хризантеми също в сребърна вазичка.

Не само че си легна, без да я приканват сто пъти, но го направи цели два часа по-рано от обичайното под предлог, че е уморена.

— Много мило от твоя страна, мамо, че не ми повтаряш: „Аз казах ли ти“ — отрони тя, когато майка ѝ я завиваше. — Но имаш право, ти ми каза така. Лорд Лайл също ми каза.

— Понякога и на възрастните им казват, че нещо не съществува, или че друго е невъзможно, но въпреки това те продължават да вярват упорито и да го желаят — каза Батшеба.

— И все пак, ми се иска да го бях премислила по-внимателно — съжали Оливия. — И да не ти бях създавала толкова проблеми. Но не това имах предвид. Мислех си, че ще открия съкровището и ще те направя изискана дама — тя се усмихна печално — и себе си също, разбира се. Е, ще трябва да намеря друг начин.

— Има друг начин — успокои я Батшеба. После ѝ разказа за намерението на лорд Мандевил да я представи на дядо ѝ по бащина линия, лорд Фосбъри. — Лорд Мандевил може да изглади отношенията и ти да отраснеш като изискана дама — заключи майка ѝ.

— Но това не е добра идея, ако не искат да приемат и теб, мамо.

— Напротив — и Батшеба изброи безмилостно предимствата. До най-малката подробност.

— Не, това не е правилното решение — каза Оливия. — Никога не съм си го представяла така. Обещах на татко, че ще се грижа за теб. Моята идея не проработи, твоята също не става — тя я потупа по ръката. — Утре ще си тръгнем, мамо. Ще си потърсим късмета другаде.

Той вече изглеждаше като идиот. Защо да не се поразходи из градината, след като всички останали си бяха легнали? Защо да не се помотае под прозореца ѝ? И защо да не хвърли камъчета по него?

Сцените са за театъра.

А правилата вършеха работа до определен момент. Бенедикт гледаше нагоре към прозореца.

Да, разбира се, че беше нелепо. Щеше да я види утре, преди да си замине завинаги. Но другите щяха да са наоколо. Искаше да я види само още веднъж, без никой да ги гледа или слуша.

Нямаше да ѝ изпълнява арии или да рецитира стихове. Но изглежда, нямаше и да я види, тъй като минутите отминаваха, а тя не се показваше. Беше по-добре да не опитва отново. Можеше да събуди Оливия, а тя вероятно щеше да хвърли камъчетата обратно по него. А може би и някой стол. Това беше разбираемо. Имаше много моменти, в които бе искал да хвърли нещо по баща си. Децата се нуждаеха от дисциплина. Това бе задача на родителите, заради което те биваха и намразвани.

Със сигурност днес искаше да замери с нещо баща си. Това, което лорд Харгейт каза за поведението на Бенедикт, в присъствието на мисис Уингейт, нямаше нищо общо с нещата, които му наговори по-късно в градината, където никой нямаше да се намеси или да ги подслуша.

„От най-високото положение на един от най-уважаваните членове на аристокрацията, да станеш за посмешище.“ Това беше само началото и най-безобидната част от речта.

Прозорецът се отвори. Показа се тъмнокоса глава с бяла нощна шапчица.

— Батшеба — прошепна той.

Тя сложи показалец пред устните си, после го отмести и посочи към стаята. Не искаше да събуди Оливия, той още по-малко.

— Искях само да кажа... — започна меко Бенедикт.

Тя поклати глава и вдигна пръст в знак да почака. Той зачака. Минутите се проточиха. Гледаше към прозореца и едва не излезе от кожата си, когато забеляза нещо бяло от лявата си страна. Тя се спусна към него, грабна го за ръка и го отведе встрани от къщата, в една от градините.

Бенедикт я дръпна в прегръдката си и я целуна, дълбоко и отчаяно. Тя отговори със същото диво отчаяние. Но после се отдръпна.

— Не дойдох за *това* — каза тя, — а само да ти кажа довиждане. И този път наистина е време да се сбогуваме. Искане ми се да не е така, Ратборн. Толкова ми се иска. Но ти го знаеш. Винаги си бил способен да разчетеш мислите ми.

— Знаех — каза той. — Знаех, че за теб струвам повече от двадесет лири.

— О, скъпи, струваш много повече — погали го по лицето тя. — Бях будна, опитвах се да ти напиша писмо, защото не можех да понеса да замина, без да ти кажа истината. Нямах да е от полза, знам, но бях убедена, че и аз не съм ти безразлична. Не искам да останем отчуждени, нито да те нараня, не искам да ти причиня дори и най-малка болка.

— *Малка болка* — повтори той. — Все едно да кажеш, че острието на гилотината драсва лекичко. Ще съм нещастен, знаеш го много добре, и още по-лошо е, че се обричаме на страдание, което е ужасно. Омръзна ми да съм благороден и да правя саможертви. Проявих достатъчно от тези качества днес. Изслушах баща си, без да изпитам желание да го удуша нито веднъж.

— О, толкова лошо ли беше? — попита тя. Махна ръката си от лицето му, но положи глава на гърдите му, което беше по-добре. Така можеше да я прегърне и започна да гали косите ѝ. — Предполагам, че се е въздържал в мое присъствие.

— Братята ми са развързвали клюкарските езици от време на време, но никога не били давали повод да им се подиграват или да ги *съжсаяват* — ми каза.

— О, не!

— Поведението ми паднало толкова ниско, че е стигнало до нивото на краля и братята му — продължи Бенедикт. — А както знаеш, е невъзможно да се потъне по-дълбоко от това. Те са покварени до безкрай, живеят в разточителен разкош и са далеч от всякаква интелигентна проникателност. В най-добрия случай са поносими. В най-лошия са мразени и презирани.

Метресата на кралски херцог продавала военни постове и повишения. Един от братята на краля имал десет деца от любовницата си, актриса, която не можел да издържа. Оставил я да продължи с

кариерата си на сцената и да гладува, заедно с потомството им. Друг кралски херцог, бил най-омразния офицер в армията, а трети — бунтовнически настроен. Тези, както и други техни деяния бяха дреболии в сравнение с великата мелодрама в живота на Крал Джордж VI.

— Според баща ми, единствената ми надежда е кралят — продължи Бенедикт. — Ако той извърши някакво безчинство, може да отвлече вниманието от мен, въпреки че не можем да бъдем сигурни, че ще бъде достатъчно да възстанови вредите. С една постъпка, разбираш ли, само с едно дело, за няколко дни, съсипах всичко, което съм градил през последните десет и повече години.

— Това не е вярно — възропта тя и вдигна глава да го погледне. — Никой, който те познава не би изгубил уважението си към теб заради такава дреболия, само защото си се увлякъл по една жена, макар и най-прочутата в Англия. Баща ти греши. Искаше ми се да бях там, за да му го кажа. Подценява те, за съжаление. Само много тесногръди и глупави хора ще позволят на една случка от живота ти да помрачи представата им за теб и делата ти. Ако трябва да бъде откровена, по света има много от този тип хора. Но ти нямаш нищо общо с тях.

Разговорът с баща му бе оставил у Бенедикт някакво усещане за хладина. Осъзна го чак сега, когато думите ѝ го затоплиха и прогониха вината и срама. Не си беше дал сметка колко празно бе сърцето му, докато тя не го запълни с нежните си думи. Свирепата ѝ вярност го накара да се усмихне. Припомни си Оливия, как безстрашно бе защитила честта на баща си тази сутрин. Момичето не приличаше изцяло на *ужасните* ДеЛус. Имаше по малко от майка си и баща си в нея. Трябваше само някой да ѝ помогне да го съхрани.

Бенедикт би могъл да го стори... но сега не трябваше да мисли за това. Не сега. Имаше остатък от живота си, за да се терзае какво би могъл да направи.

Господи! Цял един живот. Години. Десетилетия. Семейството му доживяваше до дълбоки старини. Вдовстващата графиня беше на осемдесет и пет. Съпругът ѝ, покойният граф, бе доживял до малко над седемдесет, а повечето от братята и сестрите му бяха още живи. Роднините от страната на майка му също бяха дълголетници. Родителите ѝ бяха на по осемдесет.

Бенедикт можеше да живее още *половин век*!

Без Батшеба.

— Права си — заключи той. — Не искам да си имам работа с тях. Няма да се занимавам с никой, който ми се подиграва или ме съжалява за това, че те обичам.

Тя се стъписа.

— Ти...

— Обичам те — повтори той. — Да вървят по дяволите. Ако никой не се трогне да прозре каква си всъщност и те принудят да напуснеш Англия, тогава ще дойда с теб.

Тя настояваше, че не може да тръгне с нея. Той държеше на своето.

Тримата мъже, които стояха само на няколко крачки зад градинската стена слушаха как спора се разгорещява. Дискусията рязко спря и малко по-различни звуци ги уведомиха, че Ратборн е сменил тактиката си.

Дали свърши работа или не, бе невъзможно да се каже. Гласовете им се снишиха до шепот. След това се сбогуваха.

Когато най-сетне любовниците си тръгнаха, лорд Мандевил каза:

— Познахте, Харгейт. Историята с Джак Уингейт се повтаря отново, само че в по-лош вариант, много по-лош.

— Вие сте много по-наблюдателен от мен, милорд — каза лорд Нортуйк. — Нямах и представа, че нещата са стигнали толкова далеч.

— Той е мой син — отвърна лорд Харгейт. — Би трябвало да го познавам, дори и когато не е на себе си. Със сигурност знам, че е време да се сложи край на тази лудост.

Ратборн бе обещал, да помисли цели две седмици, а Батшеба му даде думата си, че междувременно ще го уведомява за местонахождението си.

Тя бе убедена, че щом се махне от очите му и той има възможност да премисли трезво, ще промени решението си да изостави живота, семейството, всичко, което е постигнал, заради една жена.

Каквото и да бе направил, титлата и голяма част от имотите щяха да са негови, рано или късно. Освен ако съдбата не се намеси и баща

му го надживее. Все пак щеше да разбие сърцата на родителите си, а братята му никога нямаше да му простят. Нямаше да може и да се надява на щастливо завръщане у дома. Ако изоставеше живота си тук, за да бъде с нея, никога не би могъл да се надява да възвърне честта и доверието, които си бе изградил.

За разлика от Джак, Ратборн щеше да съжалява за загубата си, тъй като имаше да губи много повече. Щеше да я намрази, задето му е струвала толкова. Щеше да се измъчва, да е нещастен, а тя щеше да се чувства като убийца.

Две седмици ще свършат работа, помисли си тя. Щяха да му дадат време да се успокои, а на семейството му — да успеят да го вразумят.

Междувременно предстоеше закуска, която трябваше да преживеят. Лорд Мандевил бе наредил да присъстват. В противен случай Батшеба щеше да предпочете да закуси на спокойствие в стаята си. Или по пътя.

Този път всички се събраха около кръгла маса в утринния салон. Ситуация, която не предразполагаше към разговори насаме. И когато Оливия каза на лорд Мандевил, че с майка ѝ заминават за Египет, новината достигна до всички едновременно.

— Египет? — повториха няколко гласа, включително и този на Батшеба.

— Идеята ме осени, когато се събудих тази сутрин — поясни Оливия. — Дойде ми на ум, че ако някой търси съкровище, то той трябва да замине някъде, където има вероятност да го открие. Много хора копаят за находки в Египет. Ти сам ми каза така, лорд Лайл. Каза също, че ще посетиш Египет един ден и ще търсиш съкровище.

— *Един ден* — повтори той. — Това означава някога в бъдещето. Не мога да тръгна сега — спря и се замисли. — Освен ако няма училище, в което могат да ме изпратят. Във всеки случай, *ти* не може да заминеш за Египет. Това е още по-нелепо от копаенето за пиратско съкровище в Трогмортън.

Очите на Оливия проблеснаха.

— Нищо не знаеш за това място — продължи той. — Там не е като в Англия или на Континента. Държат жените затворени. Законите, които познаваме, там просто не съществуват. Ако се опитвате да

пътувате из Египет сами, моментално ще ви отвлекат и продадат в робство.

— Дори и с много придружители, пътуването в Египет може да бъде опасно — допълни лорд Харгейт. — И трудно, разбира се. Обаче за тези, които се осмелят да се изправят пред лишенията, може и да има възнаграждение. Не е задължително да е парично. Сеньор Белцони, например, не е имал голяма изгода, макар всички да предполагат така, както ми напомни съпругата на Рупърт.

Батшеба забеляза, че графа има сенки под очите. Лицето му бе изпито. Сигурно бе изтощен. Бе прекарал онзи ден в път. А снощи сигурно не е могъл да заспи от тревоги за най-големия си син. По-късно трябваше да намери време да го окуражи, въпреки че състраданието ѝ можеше да го разяри още повече.

— Сеньор Белцони е донесъл толкова големи неща — каза Оливия. — Огромни статуи, мумии и разни други. Хората не могат да пресметнат колко струват. Но аз ще търся малки неща: бижута и монети. Знам колко струват. Ще събирам и папируси. Лорд Лайл каза, че такива документи се търсят много, а в Египет има стотици хиляди.

— Трябва да ги вземеш от хора, които са мъртви от хиляда години и повече — каза Лайл. — Мумиите *държат* папирусите в ръцете си или между краката си. Чичо Рупърт каза, че праха от тях запушва носа ти и миришат ужасно. Трябва да влизаш в малки дупки и да пълзиш в тесни тунели. Много е горещо. И няма да имаш на разположение много слуги, които да ти носят лимонада и сандвичи, или да изваждат пръстта вместо теб. Това не е като да копаяш поляната на лорд Мандевил.

— Няма да заминаваме за Египет, Оливия — намеси се Батшеба. — Препоръчвам ти да си избиеш тази идея от главата.

Изражението на Оливия придоби познатия упорит вид, когато понечи да отвори уста. Ратборн я погледна предупредително.

Въпреки че беше стиснала челюст, опакото ѝ изражение внезапно изчезна и единственото, което каза, за удивление на Батшеба бе:

— Да, мамо.

— Във всеки случай, недоумявам защо бърборите за прекосяване на половината свят — каза лорд Мандевил. — Не сте завършили разкопките си тук.

Сърцето на Батшеба се разтуптя. Той нямаше друга причина да угажда на Оливия, освен ако не искаше да забави отпътуването ѝ. Сигурно е писал на Фосбъри, който може би е получил писмото днес. За колко ли дни можеше да пристигне? Един? Два? Или беше просто въпрос на часове?

Преди паникьосаният ѝ ум да може да сформира учтив отказ, Лайл се обади.

— Изкопахме ров около цялата гробница. Не виждам как бихме могли да пропуснем съкровището, ако е там.

— Лорд Лайл има много организирана система — се намеси Оливия. — Сигурна съм, че проверихме всеки инч от земята.

— Може би не сте — възрази негово благородие. — Говорихме с лорд Нортуик и ни дойде на ум, че може би не сте копали достатъчно дълбоко.

— Припомнете си, че пиратските дни на Едмънд ДеЛус са били преди сто години — каза лорд Нортуик. — През времето са се строили и разрушавали сгради, градините са били презасаждани. Земята около гробницата е била оформяна и насипвана няколко пъти. Трябва да се има предвид също, че градинарите са полагали слоеве вар и тор през определен период от време.

— Бих копал по-надълбоко, ако бях на ваше място — подметна лорд Мандевил. — Освен ако не сте загубили желание.

Смаяна Батшеба гледаше как изражението на дъщеря ѝ се разведрява. Това на Лайл беше по-сдържаната версия на лицето на Оливия.

Децата се спогледаха. Беше ясно, че нямат търпение да се захванат с кирките и лопатите.

Но Оливия изненада майка си за пореден път.

— Благодаря ви, милорд — каза момичето, — но трябва да оставя съкровището на лорд Лайл. Ние с мама заминаваме днес.

— Това не е моето преследване на съкровището — каза Лайл. — Твоето е. Едмънд ДеЛус е *твой* прапрадядо, не мой. Ще се чувствам като най-големия идиот, да копая сам, докато другите ме гледат. Освен това, какво удоволствие ще изпитам да го намеря, ако ти не си там? Това е *твоята* мисия.

— Повече от търсене на съкровище е — каза лорд Харгейт. — Мисия да се усмирят старите духове. Докато проблемът не се изясни

докрай и то на всяка цена, потомците на Едмънд ДеЛус ще продължават да вярват в съкровището. Все някой от тях ще се появява да рови. За пореден път ще притесняват семействата и разрушават имението. Колко от мъжете бяха откъснати от ежедневните си задължения, за да ви търсят? — попита той, като им отправи смразяващ поглед. — Имате ли представа как натоварихте прислугата, да не споменаваме за причиненото неудобство на семейството? Най-малкото, което можете да сторите, е да довършите започнатото както трябва.

— Да, милорд — се съгласи Лайл.

— Да, милорд — отвърна Оливия.

— *Да, милорд* — повтори и Батшеба, тъй като той беше напълно прав. Все някой от *Ужасните* ДеЛус, щеше да прояви смелостта на Оливия и да опита отново. Това трябваше да се приключи веднъж и завинаги.

Както обикновено, тя трябваше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да се справи и в тази ситуация.

Докато другите мъже излязоха навън с децата, Бенедикт остана под предлог, че трябва да пише писма. Смяташе да пише само на майка си, за да я увери, че всичко е наред, но умът му блуждаеше. Мислеше за братята си, всеки от тях щеше бъде засегнат — макар и в различна степен, от решението му да тръгне с Батшеба. После се замисли за доклада за парламентарната комисия, който бе обещал да напише. И за писмото до адвоката за един от клиентите му. Писмата с иск за кралско помилване по две сложни криминални дела.

Трябваше също да намери заместници, които да оглавят множеството му благотворителни начинания.

Седеше зад бюрото в библиотеката, с писалка в ръка и празен лист пред себе си.

— Ратборн, трябва да поговорим.

Обърна се по посока на познатия глас. Батшеба стоеше пред отворения френски прозорец. От градината подухваше лек ветреца. Той остави писалката и стана.

— Мислех, че възнамеряваш да отидеш с търсачите на съкровището — каза той.

Тя затвори френския прозорец след себе си и влезе в стаята, която сякаш се озари от присъствието ѝ.

— Трябваше да съм там. Трябва да има свидетел от страната на ДеЛус. Но днес няма да открият нищо. Всички го знаят, с изключение на децата.

— Знам какво си мислиш — каза Бенедикт. — Видях паниката в очите ти, когато Мандевил им спомена, че не са копали достатъчно надълбоко.

— Наясно си, че ще продължава да намира извинения, за да отлага заминаването ни — каза тя и започна да крачи из стаята, склонила здраво длани — Днес трябва да копаят по-дълбоко. Утре ще ги насочи да копаят край Ню Лодж. Не го интересува усмиряването на духовете, както твърди баща ти. Мандевил иска да даде дъщеря ми на семейството на Джак. Той си мисли, както и всички останали, че не струвам като майка. Той иска — и кой би го упрекнал? — Оливия да е материално осигурена. Може би желае да помири двете семейства, преди да умре.

— Казах ти, няма да позволя на никой да ти отнеме Оливия — успокой я Бенедикт. Отиде до нея и пое ръцете ѝ в своите.

— По закон детето принадлежи на баща си, следователно и на семейството му — посочи тя.

— Фосбъри трябва да се обърнат към закона, така че ще се трябва да се приготвят да прекарат следващото десетилетие и повече в разточителни юридически спорове.

— Забравяш, че ако тръгнеш с мен, няма да можеш да си позволиш скъпите съдебни процеси. Няма да имаш влияние над лорд Фосбъри, нито над който и да било от обкръжението му. Ще изгубиш благосклонността на краля.

Бенедикт бе наясно с всичко това. Даваше си сметка какво ще изгуби. Но беше интелигентен, способен и скоро щеше да си изгради нов живот. Щастлив живот с жената, която обичаше, и детето, към което вече се привързваше.

— Тогава трябва да бъдем по-умни и находчиви — каза той. — Просто ще отведем Оливия далеч посред нощ — прегърна Батшеба. — Престани да се тревожиш. Имай ми малко доверие. Напомняй си, че съм безупречен.

Тя се засмя и той усети как напрежението я напуска.

— Проблемът е, че аз не съм... — каза тя — не съм напълно сигурна, че е правилно да я лиша от... Какъв е този шум?

Птици, помисли си той. Крясък на разгневени врани. Батшеба се приближи до френските прозорци и ги отвори. Звукът се чу отново. Не бяха птици.

Писък. Батшеба прихвана полите си и се затича. Той я последва.

— Мамо!

— Идвам! — извика Батшеба.

Ратборн беше пред нея, тичаше по-бързо с дългите си, силни крака.

— Мамо!

Оливия изскочи иззад завоя и се затича с разтворени ръце към майка си. Беше изцапана, черна от глава до пети, но не беше наранена. Малко след това се появи и лорд Лайл, също толкова мръсен.

— Сър! — извика той. — Чичо!

Батшеба и Ратборн спряха.

— Мамо — задъха се Оливия. — Открихме го!

ГЛАВА 20

Съкровището беше малка, покрита с пръст, кутия дълга един фут и може би девет инча на дължина и ширина. Един от слугите, който бе помагал в копаенето я занесе до терасата. Там, семейството и гостите се струпаха, когато друг прислужник се приближи и се зае да я избърше. Но Перегрин взе четката и почисти кутията сам. Работеше прецизно, сякаш беше изработена от алабастр. Ръцете му трепереха от вълнение.

Всъщност, кутията се оказа изработена от дърво, покрита с кожа и осеяна с месингови нитове. Беше здраво заключена.

— Трябва да я срежем с трион — предложи Перегрин. — Или да я счупим. Доста стара е. Дървото сигурно е изгнило. Можем да я разбием с един ритник.

— Почакай — Оливия коленичи, за да разгледа ключалката. — Обикновен ключ може да свърши работа. Или ще опитам с фибите за коса. Ключалките обикновено не са много сложни.

Бенедикт се наведе към Батшеба.

— Може да разбива ключалки? — прошепна той.

— Защо мислиш, че исках да се преместя в по-добър квартал? — попита Батшеба. — Твърде много неща е научила.

Оливия опита с фибите, но не успя.

— Пробвай с това — каза лорд Харгейт и ѝ подаде джобното си ножче.

Тя го огледа предпазливо.

— Ще съсипя острието.

— Ще го наострим.

Бенедикт срещна кехлибарения поглед на баща си и премигна учудено. Това закачливо намигване ли беше? Лорд Харгейт никога не *намигаше*.

Момичето си поигра с ножчето, после опита с ножчето и фибите. Ключалката щракна и се отвори. Тя си пое дълбоко дъх, вдигна капака

и извади... Парцали. Извади един, положи го внимателно на земята, после още един.

— Стари дрехи — каза Перегрин. — Колко вълнуващо. Защо му е притрябвало... — дъхът му секна.

Всички останали също зяпнаха смаяно. Нещо проблесна сред дрипите. Със същото внимание, Оливия махна последното парче изгнил плат.

Наоколо се разпръсна феерия от червено, жълто, зелено, синьо, сребърно и златно. Монети и бижута, верижки и медальони блестяха на следобедната светлина.

— Виж ти — измърмори — лорд Мандевил. — Казвах ли ви да не губите надежда.

Перегрин надникна в кутията.

— Не мога да повярвам. Истинско ли е?

Оливия извади един рубинен пръстен и го огледа с вещо око. Драсна метала с нокът. Захапа го.

— Истинско е — заключи тя. Погледна към майка си с блестящи сини очи. — Истинско е, мамо. Съкровището. Знаех си, че ще го открия. Сега ще бъдеш изискана дама — искрящите й очи се преместиха към лорд Мандевил — То принадлежи на мама, както казахте? Трябва да потвърдите, иначе ще ме накара да го дам на вас.

— Тогава нека го сторя пред всички свидетели — каза лорд Мандевил. — Вие, Оливия Уингейт, сте потомка на Едмънд ДеЛус. Вие и вашият довереник... хъм, оръженосец, поехте огромен риск и преминахте през много изпитания. Дори се потрусихте и копахте със собствени ръце. Вие го открихте. Съкровището по право ви принадлежи и можете да правите с него каквото решите.

Бенедикт се огледа. Лорд и лейди Мандевил. Лорд и Лейди Нортуик. Лорд Харгейт. Питър ДеЛус. Батшеба. Децата. Няколко от слугите стояха наоколо. Други се бяха струпали на край прозорците и наблюдаваха.

Театърът е за сцената.

Погледна баща си отново. Лорд Харгейт още гледаше Оливия, но сега с изражение, което Бенедикт познаваше много добре. Едва доловимо. Лорд Харгейт беше сдържан, но синът му го забеляза. Същите емоции бяха изписани на лицето на негово благородие в деня на сватбата на Алистър и когато Рупърт доведе в къщи съпругата си от

Египет. Триумф. И двата пъти Ратборн напълно си го обясняваше. Неочаквано и за голямо успокоение на графа, по-младите му и напълно непредсказуеми синове, се ожениха за подходящите момичета, от още по-подходящи богати семейства. Но сега, за първи път, Бенедикт не беше сигурен, защо баща му изпитва такова самодоволство.

Докато сваляха няколкото пласта пръст от Оливия, Батшеба потърси лорд Харгейт, за да му каже, че в крайна сметка двадесетте паунда няма да са ѝ необходими. Също така искаше да разсее притесненията за най-големия му син. Прислугата я насочи към готическите развалини до източната страна на езерото. Те били построени през миналия век, за да пресъздават меланхоличен вид, подтикващ към съзерцание и поезия. Въпреки че Батшеба се съмняваше, че лорд Харгейт е поетична натура, тя предположи, че има повод да е унил.

Откри го да гледа намръщено към рушащата се кула. Не беше достатъчно погълнат, за да не я усети, когато се приближи. Обърна се и ѝ кимна за поздрав.

— Мис Уингейт — каза лорд Харгейт, без да показва никаква изненада. Но той умееше да крие емоциите си. — Предполагам идвате да ми съобщите, че сте освободила сина ми от мрежата си и че ще се отървем от вас, най-накрая.

Тя спря и премигна.

— Всъщност да — отвърна и обясни за периода от две седмици, през който Ратборн трябваше да охлади страстите си.

Лорд Харгейт не реагира и на думите ѝ.

— Навярно за две седмици вие и другите членове на семейството ви ще го накарате да прозре грешката си — каза тя.

— Не мисля.

— Разбира се, че ще успеете. Той е привързан силно към семейството си. Без значение какво казва, работата му в парламента и благотворителните му проекти го изпълват с удовлетворение. Ще му липсват до болка. Той е добър човек, лорд Харгейт. Не е безделник и нехранимайко, както повечето от приятелите му. Ще направи много за Англия. Очаква го благородна кариера и той го знае. Трябва само да му се напомня, докато не съм пред очите му. Разчитам на вас да се погрижите за това, сър. Всички казват, че сте един от най-влиятелните

мъже в Англия. Със сигурност две седмици ще са ви достатъчни, за да наложите волята си над сина си.

— Съмнявам се — възрази лорд Харгейт. — Ето го, идва, тъкмо ще видим колко съм влиятелен.

Батшеба се обърна. Ратборн крачеше бързо по пътеката. Беше без шапка и октомврийския вятър разпиляваше черните му къдрици. Когато се приближи, тя забеляза, че шалчето на врата му се беше изкривило настрани и едно от копчетата на сакото беше разкопчано.

— Не си представяхте, че ще предвиди следващия ви ход, предполагам — каза лорд Харгейт. — Бенедикт е опитен политик. Освен това винаги се е интересувал от поведението на престъпниците.

— Тя дойде, за да се откаже отново от мен, нали, татко? — попита Ратборн. — Батшеба винаги се отдръпва от мен и постоянно се сбогува. Това е начина ѝ да показва привързаността си. Също и като краде чантата и дрехите ми.

— Искях само да успокоя баща ти — оправда се Батшеба. — Очевидно не е мигнал снощи.

— Защото е будувал, за да крои планове заедно с приятелите си заговорници — каза Ратборн.

— Да крои планове?

— Скъпото ми момиче, произлизаш от голямо семейство на лъжци и мошеници. Със сигурност можеш да разпознаеш измамник, когато го видиш.

Тя очевидно нямаше никаква представа. Погледът ѝ се отмести от Ратборн към баща му. Сякаш изражението на лорд Харгейт някога щеше да издаде мислите му, помисли си Бенедикт. С по-голям успех можеше да потърси отговор в развалините зад него. Тухлите бяха полесни за разчитане.

— Знам, че сцената на терасата от преди малко беше измама — каза Бенедикт, като се стараеше да не повишава глас, въпреки че беше разстроен и ядосан. — Това, което не разбирам, е, *защо*. Нима ти, Мандевил и Нортуик се заехте с всичко, само и само да се отървете от Батшеба възможно най-бързо? Предполагам, си дадохте сметка, че не е необходимо. Тя е решила да ме остави и без това.

— Мисля, че все още не съм изкуфял напълно — каза баща му. Хвана ръце зад гърба си, отиде до езерото и се загледа в далечината.

Батшеба погледна Бенедикт озадачено. Той присви рамене. След малко се присъединиха към лорда на брега на езерото. Помълчаха известно време. Ратборн изчакваше нарочно. Баща му беше майстор в манипулирането. Нямаше смисъл да се опитват да го възпират. Птичките пееха. Вятърът завихри купчина листа и ги разнесе наоколо.

След като постоя достатъчно дълго отнесен от настоящето, лорд Харгейт най-накрая заговори:

— Сгрехихте, мисис Уингейт. Дойдох до Трогмортън с много пари, както и с няколко бижута, които ми дадоха моята съпруга и майка ми. Бяхме подготвили щедър подкуп, за да си отидете завинаги. Бях готов да приключа всичко вчера, когато се появихте в кабинета. Въпреки че вече бях осъзнал, че нещата са много по-сериозни, отколкото бяхме предположили.

— Дотогава също си видял, че тя не е това, което си очаквал да е — каза Бенедикт.

— Да, така е — призна си баща му. — Никога през живота ми не ми е било толкова трудно да сдържа изражението си сериозно, както когато мисис Уингейт предложи да се откаже от теб за двадесет паунда. Нямам търпение да разкажа на баба ти — той се усмихна леко. Но усмивката изчезна, с бързината, с която се беше появила. — Винаги съм искал да имам дъщери, мисис Уингейт, тъй като синовете ми непрестанно се забъркват в проблеми.

Не и аз — искаше да изкрещи по детски Бенедикт — *Защо винаги ме обвиняваш?* Но вместо това, изрече:

— Винаги го казваш. Не ми се струва никак логично. Не съм ти създавал проблеми от дете — след това си припомни инцидента в Оксфорд. И още един. — Е, поне не и откакто пораснах.

— Синовете ми винаги се забъркват в нещо, по един или друг начин, мисис Уингейт — продължи баща му упорито — А най-големият беше нещастен много дълго време.

Ако лорд Харгейт бе казал, че синът му пристига от луната, щеше да изненада Бенедикт по-малко. *Изненада* бе дума, която едва описваше това, което той почувства. Светът се преобърна наопаки. Той премигна. Два пъти. Баща му го погледна с дълбокия си, кехлибарен поглед.

— Беше преизпълнен с дяволитост — каза лорд Харгейт. — Въвличаше братята си в какви ли не бели. Смееше се. Не съм чувал

смеха ти от години.

— Това е нелепо. Разбира се, че се смея.

— Смее се — потвърди Батшеба. — Виждала съм го да го прави. Преди няколко вечери, помислих, че ще се нарани от силния смях.

— Ти го караш да се чувства така — каза ѝ лорд Харгейт. — Дойдох тук и отново видях дяволчето в очите му. Видях и щастие в тях. Знам, че най-големият ми син не е глупак. Никога не е бил податлив на жените, за разлика от някои от братята му. Силно наблюдателен е. Ще разпознае опортюнист, си казах, ще разбере кой е паразит. Въпреки това бях притеснен. Дори и най-умният мъж може да допусне фатални грешки, когато става дума за жена. Но ти дойде при мен с онази смешна история, как си се отегчила от него и че се нуждаеш от двадесет лири, за да заминеш. После той влезе през прозореца. Личеше си, че сте безумно влюбени. Съжалявам, че съпругата ми изпусна тази сцена. Щеше да ѝ достави огромно удоволствие. Във всеки случай в писмото, което ѝ изпратих малко след това се постарях да го опиша, доколкото позволяват ограничените ми възможности.

„Щеше да ѝ достави удоволствие.“

Бенедикт осъзна, колко е напрегнат, едва когато дръзна да диша свободно. Не си бе дал сметка, какъв товар имаше на плещите си, докато не започна да се освобождава от него.

— Татко... — започна той със свито гърло.

— Оставих един от синовете си да направи нещата, колкото се може по-трудни — прекъсна го баща му. — Твърде много се надявах, че ще се спреш на едно от напълно подходящите момичета, които избрахме за теб през тези години.

Батшеба погледна към Бенедикт.

— Никога не си споменавал, че са те сватосвали.

— Той не забелязваше! — отговори баща му преди него. — Не обръщаше внимание на красивите млади госпожици от изключителни семейства. Не поглеждаше симпатичните наследници. Опитавме с интелектуалки. Представяхме го на момичета от провинцията. Пробвахме какви ли не. Не забелязваше! Но забеляза Батшеба Уингейт, най-прочутата жена в цяла Англия.

— Ние, прочутите жени, имаме склонност да се отличаваме — каза тя.

— Може би е заради нездравото му увлечение към престъпната класа — каза лорд Харгейт. — Във всеки случай, той избра теб и ти го правиш щастлив. Теб, от всички жени по света. Жената, която при никакви обстоятелства няма да бъде приета в обществото.

— Не те виня, че се... сърдиш, татко — каза Бенедикт, — но...

— Това *никога* няма да се случи — прекъсна го баща му. — Невъзможно е.

— В такъв случай... — поде Бенедикт.

— Кое то го прави чудесно предизвикателство — продължи баща му. — Щом можах да оженя Рупърт, както подобава, мога да направя всичко. Във всеки случай извадихме късмет — Мандевил изгаря от нетърпение семействата ни да се сродят.

— Едва ли има предвид чрез мен — каза Батшеба. — Той никога не би ме признал за член на семейството си. Ненавижда ме.

— Перспективата да се свърже с Карсингтън е повлияла на отношението му — каза лорд Харгейт. — Сигурно намира за приятна идеята да навири нос пред лорд Фосбъри. Не мога да бъда сигурен. Само знам, че се присъедини с нетърпение към заговора ни да те превърнем в достойна за уважение дама.

— Казах ти, че е заговор — заяви Бенедикт.

Светлината в сините ѝ очи помръкна.

— Съкровището на Оливия — промълви тя.

— Нищо не може да направи едно момиче почтено така, както едно голямо състояние — каза Бенедикт.

— Съкровището не е на Едмънд ДеЛус — заключи тя.

— Технически е съкровището на ДеЛус — поясни баща му. — Мандевил имаше няколко стари монети с лик подобен на крал Джордж II, които купих от него. Знаехме, че децата са твърде умни и ще разпознаят по-съвременни монети. Той и Нортуик добавиха още няколко неща от семейната колекция. Аз дадох бижутата, които съпругата ми и майка ми дариха. Общо взето не е кой знае какво състояние. Но изглежда като съкровище, а и почти всички от прислугата видяха как сандъчето бе отворено.

— Трябваше да се досетя — Батшеба притвори очи. — Сега ми се изясни. Проблясващата по монетите и бижутата светлина. Насъбралата се тълпа около децата. — Не погледнах нагоре, но без

съмнение слугите са били залепнали по прозорците — тя отвори очи.
— Прислугата.

— Прислугата ще разкаже — каза Бенедикт — както ми посочи преди няколко дни.

— И което е по-важно, ще го украсят и преувеличат — добави лорд Харгейт. — Докато мълвата стигне Лондон, сандъка със съкровището на Едмънд ДеЛус ще е препълнен с рубини, сапфири, изумруди и диаманти. Хората ще разказват, че мисис Уингейт притежава двадесет, петдесет, или сто хиляди паунда. А както ви е известно, това променя всичко.

Бащата на Бенедикт се оттегли малко след това и продължи обиколката си край езерото. Щеше да обмисля писмата до останалите си роднини, реши Бенедикт.

— Е — заговори той, щом буцата в гърлото му се стопи — радвам се, че не го удуших, в крайна сметка.

— Не мога да повярвам — каза Батшеба — когато се събудих тази сутрин бях прочута. Сега съм уважавана. Всичко, от което се нуждаех, бе богатство, точно както Оливия вярваше. Дори не е нужно да е истинско.

Той я хвана за ръка.

— Сега ще трябва да се омъжиш за мен. Ще живеем в Англия. Няма да бягаш към Континента и да живееш като циганите. Без мрачни стаички в западната част на града. Няма да се криеш от съдебния пристав. Ще ти бъде доста скучно.

Тя му се намръщи.

— Това е най-невъодушевяващото предложение, което съм чувала. А си опитен политик. Можеш да се справиш по-добре, Ратборн.

Той се засмя и я понесе на ръце.

— Така по-добре ли е?

— Малко по-добре — отвърна тя.

— Ще те заведа в Ню Лодж. Там ще те любя страстно, без да спирам, докато не кажеш: „Да, Бенедикт, ще се омъжа за теб“.

— А ако не кажа да?

— Ще го направиш — каза той.

И тя го стори.

ЕПИЛОГ

Писмото, написано преди три месеца, достигна до Перегрин през юни 1822 г.

„Милорд,

Благодаря за писмото, което беше безкрайно интересно, както и за малкия Египетски Човек, за който съм щастлива да ти съобщя, че пристигна невредим, а не на парчета, както се Опасяваше. Много мило от твоя страна, че си помислил за мен. Аз съм безкрайно щастлива, Мама също, което е най-важно, въпреки това много ми се иска да бях заминала за Египет с вас, Чичо Рупърт и Леля Дафне. Още не мога да проумея защо лорд Ратборн и мама бяха толкова непреклонни и ни разделиха. Не е като да ни се е случило нещо ужасно по време на Мисията ни до Бристол. Не сме извършили никакви Престъпления, още по-малко Углавни. Всъщност извършихме *Благородно Дело*, като събрахме Мама и Чичо ти заедно.

Все пак съм убедена, че ти си този, който заслужава това Удоволствие и ще оползотвориш пътуването по-добре от мен. Много умно от страна на Леля Дафне да се сети за това. Доста навреме, също, тъй като баща ти и лорд Ратборн бяха на ръба да си разменят по няколко удара. Щеше да е Забавно. Проблемът е, че Жените щяха да се *разпицят*, а както Мама ми каза по-късно, нямаше да е добре за майката ти да се Вълнува в нейното Състояние.

Между другото вече си имаш Брат, роди се преди пет дни. Много е червен и набръчкан и изглежда като Маймунка, но мис Велкел каза, че Бебетата изглеждат така когато се родят. Сигурно е, защото са били притискани от корсета. Знам, че е шокиращо за родителите ти на тази

възраст, но трябва да погледнем от Хубавата му страна. Колкото повече деца, толкова по-малко внимание ще ни обръщат. Да, имам предвид и себе си, тъй като подозирам, че Мама също Очаква бебе.

Колкото до Египет — представям си, че си заминал наблизко заради Училището, както Леля Дафне каза на родителите ти. Само дето този път си намерил подходящото училище на най-доброто място и могат да са сигурни, че този път няма да те изгонят от него. (Знам, че Чичо Рупърт само се шегуваше, когато каза, че ще те Хвърли на Крокодилите). Трябва да пътуваш нагоре по Нил и да откриваш Велики Чудеса между уроците с Леля Дафне.

Междувременно имам уроци с мис Велкел. Тя е Германка и е много строга. Но аз съм се решила да уча, защото съм доведената дъщеря на лорд Ратборн, и е важно да се *Науча на Маниери Подходящи за Положението ми*. Не се занимавам само с Досадно Благоприличие, обаче. Веднъж седмично посещавам вдовстващата лейди Харгейт и играем вист с нейни приятелки. Знаят най-интересните Ключки и винаги забелязват, когато мамя. Научих много от тях. Засега любимата им тема е Чичо Дариъс и какво да правят с него. Не знам какво е необходимо да се направи, тъй като съм го виждала много малко. Наричам го Неуловимия Чичо, тъй като никога не е наоколо. Но той е Ерген в крайна сметка, а те водят свободен живот.

Едва чакам деня, в който ще стана Ерген. И аз бих искала да водя свободен живот. Много си мисля за бъдещето и имам няколко идеи.

Но Мама идва и ще ме накара да загася свещта. Успех с учението ти и дано откриеш Велики Чудеса. Ще ти пиша скоро.

Твоя най-искрена:

Оливия Уингейт-Карсингтън“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.